

C:\Users\Plazma\Desktop\308\Hohlbein_Wolfgang-Carodej_ze_Salemu_4-Dny_silenstvi.PDB

PDB Name: Hohlbein_Wolfgang-Carodej_ze_Sa
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.2.2004
Modification Date: 7.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

"Ticho!"

Howard si varovně přitiskl ukazováček na rty, přimáčkl se ještě víc ke zdi a se zatajeným dechem čekal, dokud se hlasy a kroky nepřiblížily a zase nezmizely. Teprve potom se odvážil opatrně vystoupit ze stínu a příkrčeně doběhl zpět k nám. S rychlým, nervózně působícím pohybem, víc než cokoli jiného prozrazujícím jeho vyčerpání, přidřepl mezi Rowlf a mě, hřbetem ruky si přejel přes obličej a palcem ukázal nazpět.

"Myslím, že to můžeme risknout," zamumlal. "Je to jen pár bloků. A už se stmívá."

Jeho mluva byla ještě přerývanější a rychlejší než normálně, a třebaže jsem ho v rychle ubývajícím světle soumraku viděl jen jako šedivý stín, jeho vyčerpání bylo na něm zjevné. Pohyby měl trhavé, strnulé; jako by byly jeho údy zavěšeny na tenkých nitkách, za které táhá neviditelný loutkář.

Unaveně jsem pohlédl směrem, kterým ukazoval. Průchod mi připadal jako temný vstup do jeskyně, ulici a domy za ním bylo vidět jen jako nejasné obrysy, na které tu a tam dopadla plápolavá zář ohně pokaždé, když se zvedl vítr a roztrhl závěs prudkého lijáku, který se bez přestání valil dolů na město. Přistav stále ještě hořel.

Howard se předklonil, levou rukou se opřel o jeden ze sudů, za nimiž jsme našli úkryt, zatímco druhou se dotkl Rowlfova ramene. Rowlf zasténal. Jeho víčka se mírně nadzvedla, ale oči za nimi byly kalné, jejich pohled prázdný a bez lesku. Tvář mu žhnula. Puchýře po spáleninách na ní vypadaly v šedivém světle jako červené jizvy po neštovicích, jeho pot ošklivě, kysele páchl. Howard našel tento opuštěný dvorek před šesti nebo sedmi hodinami, od té doby jsme tu byli zalezli jako krysy prchající před kočkou, schovaní mezi odpadky, třesoucí se zimou a strachem a nelítostně štvání jako zvěř. Během této doby Rowlf párkrát ztratil vědomí. Pokaždé se znovu probudil, nicméně doba mezi stavy alespoň polovičního jasného vědomí a blouzněním z horečky se pomalu, avšak neúprosně prodlužovala. Častokrát kolem sebe tloukl a křičel, takže jsme ho museli držet a násilím umlčovat.

Při pohledu na něho mě bolestivě píchlo u srdce. Znal jsem toho mohutného, stále hlučného a stále zdánlivě nabručeného chlapíka už tři měsíce, ale vlastně teprve během posledních hodin mi došlo, jak moc ho mám rád; během těchto hodin, kdy jsem tu seděl zmrzlý a rozklepaný strachem a čekal, až se konečně setmí, a kdy jsem musel bezmocně přihlížet, jak mi Rowlf schází před očima.

"Potřebuje lékaře," řekl jsem. Howard zvedl oči, chvíli na mě mlčky hleděl, ale pak pohnul hlavou v jakési nepovedené směsici přikývnutí a zavrtění; pravděpodobně to přesně odpovídalo jeho přesvědčení.

"Já vím," řekl. "Ale musí to vydržet, než dorazíme do Bettyhillu. Pokud nás uvidí jediná duše, dokud jsme v tomto městě..."

Nemluvil dál, ale ani to nebylo třeba. Neschovávali jsme se jako nějací sprostí zločinci po zadních dvorcích a smetištích jen tak pro zábavu. Když jsem si v paměti vyvolal události posledních dní, narůstal ve mně ledově chladný vztek.

Připadalo mi to jako celé roky, co jsme dorazili do Durnessu jako normální turisté, velkoměšťáci, na které obyvatelé tohoto malého severoskotského přístavního města Durnessu shlíželi se shovívavým úsměvem a s typicky skotskou přezíravostí. Cizinci, kterými tu pohrdají. Snad se dokonce i potají bavili na náš účet, abychom však o tom nevěděli a utráceli své dobré peníze v jejich krámech a hospodách. Zato nyní celé město volalo po naší krvi.

V myšlenkách jsem se vracel zpět k událostem minulé noci a rána, zatímco se Howard vedle mě snažil Rowlf a jemným šťoucháním do ramen vzbudit a pomoci mu postavit se na nohy. Zase jsem pocítil studený vztek, spojený s pocitem mučivé bezmocnosti. Štvali nás jako zvěř. Zuřivost zběsilého davu šla až tak daleko, že zapálili náš člun a vylili do přístaviště petrolej, aby nás upálili zaživa. Nu, vrátilo se jim to, a to hned. Hořící petrolej se šílenou rychlostí rozšířil na celé přístaviště a během pár okamžiků hořelo nejen na tucet lodí, které tam byly zakotveny, nýbrž i přilehlé budovy a skladiště. A požár pořád ještě běsnil, třebaže se hasit seběhlo celé město. Přitom se dalo mluvit téměř o zázraku, že se požár nerozšířil ještě dál a neobrátil v prach a popel celé město.

"Pomoz mi," řekl Howard tiše. Vytrhl jsem se ze zamyšlení, téměř provinile jsem se obrátil a zasunul ruce Rowlfovi pod záda. Byl při vědomí a pokoušel se nám pomoci, ale jeho pohyby chyběla síla a cílevědomost. Sotvaže jsme ho však postavili na nohy, téměř nám zase spadl a vši vahou nalehl Howardovi a mně na ramena.

Pomalu jsme se vlekli k vratům a déšť nás ledově bičoval do tváří. V šikmo padajících závojech z vody se třpytil led, cítil jsem ve vzduchu sníh. Bylo to absurdní, ale náhle mě napadlo, že je už skoro prosinec a Vánoce jsou za dveřmi.

Rowlfova váha mi doléhala na ramena jako tunový náklad a také Howard se potácel, když jsme došli až mezi otevřená vrata a v jejich stínu se zastavili.

Pomalu si sundal Rowlfovu paži z ramene, napůl ho opřel o zeď a hlavou kývl směrem do ulice. "Podrž ho na chvíli," řekl. "Podívám se, jestli je ulice bezpečná."

"To přece nemá smysl," namítl jsem. "To nedokážeme, Howarde. A Rowlf už vůbec ne."

Mlčel. Pohledem ustaraně přelétl Rowlfův obličej, a v tu chvíli jsem v jeho očích zahlédl výraz takové skleslosti, jakou jsem u něho dosud nezaznamenal. Vždycky jsem si myslel, že neexistuje nic, co by tohoto muže dokázalo skutečně rozházet. Ale nebylo tomu tak.

"Potřebujeme pomoc," řekl jsem, když se ani po chvíli nezdálo, že by se Howard chystal odpovědět. "Lékaře. Nebo aspoň vůz."

Howard ani tentokrát neodpověděl, ale taky to nebylo třeba. Obyvatelé Durnessu nás měli za mrtvé; mnozí z nich věřili, že nás na vlastní oči viděli zahynout v hořící vodě přístaviště, což bylo jediné dobře. Neboť pokud by měli jen podezření, že jsme stále ještě naživu, začal by ten hon na čarodějníky znovu. A to v pravém slova smyslu. Protože muži a ženy s Durnessu nás - a zvláště pak mě - považovali za čaroděje, služebníka Satanova. Zlo, které způsobily v tomto přístavním městečku odpoutané síly Necronomiconu, padlo na nás, a tu oni reagovali, jak lidé od pranepaměti reagují na všechno, čemu nerozumějí a čeho se obávají: nenávistí a násilím.

"Lékaře... ne," zamumlal Rowlf. Rozuměl mým slovům, ale chvíli trvalo, než našel dost sil, aby odpověděl. "Nikdo nás... nesmí vidět. Nesmějí... vědět, že... ještě žijem."

"V tvém případě tomu taky může být za chvíli jinak, Rowlfe," odpověděl jsem vážně. "Nejbližší lékař bude asi až v Bettyhillu. A to je třicet mil."

"Robert má pravdu," souhlasil Howard zachmuřeně. "To nevydržíš."

"Tak mě tedy nechť tady," odpověděl Rowlf. Hlas se mu třásl slabostí, ale cítil jsem, že svá slova myslí naprosto vážně.

"To vůbec nepřichází v úvahu," namítl jsem. "Seženu někde pomoc. Když už ne lékaře, tak aspoň vůz." Hněvivým pohybem hlavy jsem ukázal ven na ulici. Odraz požáru dole v přístavu se třpytil na mokré kamenné dlažbě, jako by byla zalita krví. "Přece v tomto zatraceném městě musí být někdo, kdo má ještě všech pět pohromadě."

"A kdo?" otázal se Howard zachmuřeně.

Tentokrát jsem neodpověděl. Zuřivost, s jakou nás ti lidé pronásledovali, nebylo možno vysvětlit racionálním způsobem. Byli začarovaní, v pravém slova smyslu. Bojovali jsme tu proti silám, nacházejícím se mimo všechnu logiku. Můj pohled instinktivně padl na velkou knihu, vázanou v černé kůži, kterou držel Howard pod levou paží. Vypadala tak nevinně, tak zatraceně banálně. A přece právě ona se stala příčinou smrti spousty lidí - a také příčinou našeho postavení.

Howard sebou polekaně trhnul, když si všiml, kam hledím. Neřekl nic, ale způsob, jakým položil ruku na hřbet knihy, byl výmluvný. Na krátkou chvíli jsem si skutečně pohrával s myšlenkou, že bych využil sil Necronomiconu, abych nás dostal odtud. Ale samozřejmě to bylo nemožné. Tato kniha byla ztělesněným zlem. Kdo si něco začal s její mocí, musel zaplatit. A jak strašnou cenu žádá, jsem viděl na vlastní oči...

"Vraťte se dovnitř," řekl jsem. "Zkusím někde ukrást vůz."

Zdálo se, že chce Howard odporovat, ale pak se jen hlasitě nadechl a proti své vůli přikývl. Těch pár kroků, co jsme vlekli Rowlf a, mu dokázalo víc než jakékoli vysvětlování, jak nesmyslné je naše počínání. Snad - ale opravdu jen snad - bychom dokonce dokázali dovléct ho kolem těch pár bloků ke kraji města, aniž bychom byli objeveni. Ale třicet mil do Bettyhillu by bylo i pro zdravého, odpočatého muže vysilující procházkou. Pro nás - a pro Rowlfa především - naprosto nezvládnutelnou. Právě tak dobře jsme se mohli pokusit doplatat do Londýna.

"Zkus to," řekl konečně Howard. "Stejně nemáme na vybranou."

"Ale máte," namítl Rowlf. "Vy dva byste to zvládli, kdybyste mě tady nechali. Však bych se nějak protloukl."

"Nesmysl," namítl Howard. "Jakmile uhasí oheň, začne se to tu hemžit lidmi. Robert má pravdu - buď to dokážeme všichni, nebo nikdo."

Rowlf se vzepřel. "Ale to je..."

"Jediné rozumné," přerušil ho Howard. "Myslíš si, že bychom měli šanci, kdyby tě našli? Zabili by tě a začali hledat nás. Ne, Rowlfe - nemáme jinou volbu, než tě vzít s sebou." Podíval se na mě. "Jdi. My počkáme tady. Ale dávej pozor, ať tě nikdo nevidí."

Přikývl jsem, bez jediného dalšího slova jsem se obrátil a se skloněnou hlavou jsem vyrazil na ulici. Od přístavu sem pronikala míhavá, červenožlutá záře a hluk obrovského množství lidí; výkřiky, řinčení, hasičský zvonek. Ale ulice napravo i nalevo byla, jak se zdálo, naprosto liduprázdná.

Zatímco jsem se dlouhými kroky hnál hlouběji do města, pracoval můj mozek na plné obrátky. Můj úmysl nebyl ani z poloviny tak snadný, jak jsem se snažil přesvědčit Howarda. Durness byl město, žádná zemědělská vesnice, kde by se dal najít kůň za každou chalupou. Sotva jsem mohl doufat, že někde najdu vůz, který jen čeká, až si ho vezmu.

Ale snad je tu přece jen někdo, kdo nám pomůže...

Zde, hluboko pod zemí, bylo ticho. Stvůra dosáhla úpatí křídových skal a vynořila se z příboje jako shluk temnoty a ztělesněného děsu, černý démon, jenž se vztyčil z propasti času i pekla a přinesl s sebou hrůzu éry zašlé už před třiceti miliony generací. Beztvarý a třaslavý, jako do absurdní míry zvětšená améba, vyhřezl vzhůru po strmých, rozeklaných pobřežních skalách, dosáhl jejich horního okraje a obrátil se - tedy až po chvíli, kterou snad potřeboval, aby načerpal nových sil, či aby se zorientoval, třebaže neměl nikde po těle žádná viditelná smyslová čidla - k jihu, veden společným instinktem lovce i zvíře, do ochrany blízkého lesa. Kudy se propízl, zůstala jen široká, třpytivá stopa na holém kameni a suché, zmrtnělé zemině, dráha smrti, v níž se už nepohnula ani mikroskopická částice života; zemina, sterilizovaná hluboko, přehluboko jako nějakou smrtící kyselinou.

Stvůra se plazila dál, černými, slizkými tykadly sahala sem, tam, čas od času strnula, až nakonec dosáhla okraje lesa. Její paže se rozštěpily, proměnily se v nesčetná vlasečnicová tykadla, hladově se natahující do všech směrů, hledající vše živé; jako potravu pro neukojitelný hlad dvou tisíc milionů let. V lese zůstával vyžraný půlkruhový tunel, jakoby ohněm vypálený, a značil cestu, kterou shoggote urazil. Nakonec dospěl na jakousi mýtinu a znovu znehybněl, vlasečnicová vlákna zapustil do země, trpělivě hledal a zkoumal, až konečně našel, co potřeboval: dutinu bez světla i bez vzduchu, třicet nebo čtyřicet stop pod lesní půdou, dutinu vytvořenou z rozmaru přírody před dávnými lety. Navzdory jeho tělesné mohutnosti mu nečinilo žádné potíže proniknout do země: jeho tělo se proměnilo v houbovité rosol, lině jako hustý olej protékající skrz hlínu, aby se hluboko pod lesem znovu spojilo v plné své absurdní obludnosti, jako když se plazilo po povrchu.

Znovu zůstal dlouho ležet bez hnutí, zdánlivě nesmyslné nakupení černé hmoty, bezduché protoplazmy, pulzující v pravidelných časových intervalech. Po několika hodinách opět vyslal výhonky, tykadélka stokrát tenčí než lidský vlas, jež protkala zemi v širokém okolí, a lidskému oku skrytá počala se vytvářet rozsáhlá podzemní síť, jakási gigantická pavučina, v jejímž středu seděl obrovský shoggote. Cítil život, který ho obklopoval a znovu v něm vzplanul hlad po něm, pokušení sežrat a absorbovat všechno, na co jen dokáže dosáhnout, ať je to už cokoli.

A přece to neučinil. Jeho chapadla dosáhla kořenů stromů a trávy, pronikla tkání podhoubí, protkávající lesní půdu jako živý koberec, a spojila se s nimi v cosi nového, děsivého...

Zatímco jsem jako zloděj přebíhal od dveří ke dveřím, ze stínu do stínu, setmělo se; pronikal jsem do města stále hlouběji, až nakonec, namísto abych dál sledoval hlavní ulici, která by mě dovedla do přístavu, jsem zabočil východním směrem. Potkal jsem spoustu lidí, ale nikdo si mě nevšímal. Snášejí se tma a požár v přístavu mě chránily, navíc Durness sice nebyl žádné velkoměsto, ale ani ne zas tak malý, aby se všichni obyvatelé mezi sebou navzájem znali. Přesto bych se neodvážil sundat si klobouk, nebo dokonce některému z těch mužů a žen, které jsem potkával, pohlédnout zpřímá do tváře.

Nebyl jsem si jistý, jestli znovu ten dům najdu, ale - jakkoli to zní absurdně - tma mi v tom pomáhala. Tma byla taky tehdy, když jsem tu byl poprvé a dosud jedinkrát. Třebaže jsem si nijak zvlášť cesty nevšímal, přesto jsem si podvědomě tu a tam nějaký ten záchytný bod vštlpil, takže jsem ani ne za půl hodiny stál před zchátralým domem a téměř vystrašeně se rozhlížel na obě strany. Byl jsem nyní zase blíž přístavu a tu a tam, když se obrátil vítr, mohl jsem slyšet praskání plamenů i křik lidí, pokoušejících se hasit. Půl města muselo být na nohou a zápasit s ohněm, a jak se zdálo, budou mít ještě řádnou část noci co dělat. Takže máme dost času...

Ještě jednou jsem se pro jistotu rozhlédl na všechny strany, potom jsem rázným pohybem otevřel dveře, sehnul se a vešel dovnitř. Předsín s dřevěným schodištěm, vedoucím strmě nahoru, mi připadala ještě špinavější a zchátralější než poprvé a po studeném venkovním vzduchu, očištěném deštěm, jsem měl pocit, že se tu uvnitř nemohu ani nadechnout. Zavřel jsem dveře, stáhl si klobouk ještě hlouběji do čela, pro případ, že bych nečekaně někoho potkal, a pak jsem rychle vyběhl po schodech nahoru.

Před úzkými dveřmi na konci chodby jsem se ještě jednou zastavil. Najednou mě napadlo na tisíc věcí, které se mohly nezdařit, a na krátkou chvíli jsem měl dokonce sto chutí se obrátit a co možná nejrychleji utíkat odsud. Třeba bych někde sehnal nějaký vůz nebo aspoň koně - nestrávil jsem snad největší část svého života mezi zloději a hrdlořezy? Ale neudělal jsem to. Nešlo jen o to, sehnat vůz. Prostě jsme potřebovali pomoc, pokud jsme chtěli mít aspoň tu nejnepatrnější šanci. A tak jsem položil ruku na kliku, chvíli jsem naslouchal a pak jsem ji odhodlaně stiskl a vstoupil do pokoje za dveřmi.

Slečna Windenová byla, jak jsem doufal, sama se svou dcerou. Seděla, nakloněná mírně dopředu, na kraji Sallyiny postele, v ruce držela čistý ručník, kterým zřejmě právě osušovala dceři čelo. Když jsem otevřel dveře, otočila se bez zvláštního spěchu, podívala se - a strnula.

Jediným skokem jsem byl u ní. Když její první úlek opadl a ona otevřela ústa, aby začala křičet, s nepříliš velkou jemností jsem ji zvedl, přitiskl jí dlaň na ústa a druhou rukou ji pevně přidržel. "Prosím," řekl jsem rychle. "Nekřičte, slečno Windenová. Nic vám neudělám!"

Chvíli se bránila ze všech sil, ale pak její odpor zvald stejně rychle, jako vznikl. Vytřeštila oči. Polekaný výraz, který se v nich objevil při mém příchodu, se proměnil ve strach, pak v úděs. Mírně jsem povolil stisk, avšak dál jsem jí tiskl ruku na rty.

"Slibte mi, že nebudete křičet," řekl jsem rychle. "Prosím vás o to, slečno Windenová. Chci jen tolik, abyste mě chvíli poslouchala."

Přikývla, ale přesto jsem ji ještě nepustil. "Slibujete mi, že nebudete křičet?" zeptal jsem se ještě jednou. Tentokrát trvalo déle, než reagovala: zavřením očí, které jsem si vyložil jako souhlas. Pomalu jsem spouštěl ruku dolů a současně povoloval - třebaže stále ještě napjatý a připravený, kdykoli znovu chytit - stisk jejího zápěstí.

Tmavovlasá žena se s napůl potlačeným vzlykem vrhla nazpět, až narazila podkolením na dívčinu postel, přitiskla si ruku na ústa a zírala na mě očima vytřeštěnými hrůzou. "Co... co chcete?" zasípala. "Co tady chcete?"

"Vaši pomoc," odpověděl jsem. "Potřebujeme vaši pomoc, slečno Windenová."

"Moji..." Zarazila se, zírala k otevřeným dveřím za mými zády, jako by tam hledala pomoc, a bezmocně zvedla ruce. "Jak to, že jste tady?" vykoktala. "Jako to, že ještě žijete? Myslela jsem, že... že jste..."

"Mrtev?" Zavrtěl jsem hlavou, obrátil jsem se a zavřel jsem dveře. "To si myslí všichni, slečno Windenová, ale není tomu tak. Podařilo se nám uniknout. Ale potřebujeme pomoc."

"Pomoc? Ode mě?" Její slova zněla bezmála jako výkřik. Zavrtěla hlavou tak prudce, až jí vlasy zavlály kolem hlavy.

"Nemám s vámi nic společného. Odejděte. Jděte pryč. Jsem jenom bezmocná žena. Nemůžu vám pomoci. A ani nechci." Chvilí jsem na ni upřeně hleděl, potom jsem se znovu přiblížil k ní a k lůžku spící dívky. Když jsem byl na dva kroky od postele, zastavila mi slečna Windenová cestu. Trásla se strachem, ale potřeba chránit dceru byla silnější. Zastavil jsem se a zadíval jsem se jí přes rameno na nehybně ležící děvče. Sallyin obličej byl stejně bledý a přepadlý, jako včera večer, její dech byl stále ještě přerývaný a neklidný, ale nyní už zápasila jen s horečkou.

"Jste nám to dlužná, slečno Windenová," řekl jsem ještě jednou. "Bez Howardovy pomoci by vaše dcera byla teď mrtvá. Nyní zase my potřebujeme vaši pomoc." Sám sobě jsem si připadal při těch slovech tak odporný, jako ještě nikdy v životě a viděl jsem, jak ji každá má slabika zasáhla jako úder. Ale muselo to být. Neměl jsem na vybranou, pokud jsem chtěl Rowlovi zachránit život.

"Prosím," dodal jsem tišším a - aniž bych si to v první chvíli sám uvědomil - téměř úpěnlivým tónem. "Nedělám to rád, ale jeden z mých přátel zemře, když nám nepomůžete."

Zírala na mě. V očích se jí leskly slzy a prsty v nevědomém pohybu zatínala do tenké látky svých šatů. Rty se jí chvěly. Pohlédla do země, několikrát naprázdno polkla, těžce a křečovitě, chvíli hleděla upřeně na dceru, pak zase na mě a pak se hlasitě nadechla. "Co chcete?" zeptala se konečně. "Nemůžu vás tu schovat a nemám ani vůz, který bych vám mohla dát. Co ode mě chcete? Proč mě mučíte?"

"To... nebylo mým úmyslem," odpověděl jsem po pravdě. Proč mě její slova tak děsí? "Nepřišel bych sem, kdybych věděl o nějakém jiném východisku, to mi věřte."

Znovu chvíli mlčela a pak na mě zase její oči pohlédly způsobem, při kterém mi přeběhl mráz po zádech.

"Je... je to pravda, že jste zapálili přístav?" zeptala se náhle. "Vy a vaši přátelé?"

"Já?" Její slova mě zmátla tak, že jsem v první chvíli nebyl schopen odpovědět a jen jsem na ni zíral s otevřenými ústy.

"Ale to je přece nesmysl!" vydechl jsem. "My..."

"Co jste zač?" zeptala se slečna Windenová. Náhle byla naprosto klidná; měla v sobě ono přemrštěné, téměř křečovitě sebeovládání, kterým se snažila ze všech sil skrýt zadržovanou panickou hrůzu. "Co jste zač?" zeptala se znovu, když jsem neodpověděl. "Vy a vaši přátelé?"

"Co se říká, že jsme?" zeptal jsem se.

"Říká se, že jste čaroděj, pane Cravene," odpověděla slečna Windenová vážně. "Říká se, že jste ve spolku s ďáblem. Je... je to pravda?"

"Nesmysl," vyštěkl jsem, ale vzápětí jsem na jejím obličejí uviděl, že přesně to byla špatná odpověď, a proto jsem dodal alespoň s takovým klidem, jakého jsem byl v tu chvíli schopen: "Není to pravda, slečno Windenová. Já... nyní vám to nemohu vysvětlovat, ale nejsem ve spolku ani s ďáblem, ani s kýmkoli jiným. Požár v přístavu jsme nezavinili my, právě naopak. Udělali to... udělali to ti lidé, kteří nás chtěli zabít. Nalili do vody petrolej, aby nás upálili. Požár se rozšířil a zachvátil celý přístav, ale nebylo to naší vinou."

"Vy jste čaroděj!" trvala na svém. Výraz hrůzy v jejích očích ještě zesílil. "Vy... od té doby, co jste vy přišel do města, postihlo nás neštěstí. Staly..."

"Staly se divné věci, já vím," přerušil jsem ji. Pokusil jsem se usmát - nepodařilo se - velice pomalu, abych ji nepolekal ještě víc a nestrhl k nepromyšleného jednání, jsem obešel postel a posadil se na její okraj. Sally ve spánku pohnula hlavou. Viděl jsem, jak se její pleť horečně leskne a jak má rty naběhlé a rozpukané; nabízela obraz utrpení. Bylo těžko představitelné, že toto nevinné dítě v sobě ještě před čtyřicetiletými hodinami mělo nestvůru, která byla naprostým výsměchem všemu představitelnému. Zvolna jsem se naklonil a hřbetem ruky se dotkl jejího čela. Její pleť byla horká. Ale co bylo zvláštní - téměř v tomtéž okamžiku, kdy se má ruka dotkla jejího čela, přestala sebou dívka zmítat ve spánku. Její dech se uklidnil a její oči, které se dosud hekticky pohybovaly za spuštěnými víčky, se uklidnily.

Slečna Windenová prudce nasála dech. "Co... co to s ní děláte?" zeptala se nedůvěřivě.

"Nic," odpověděla. "Nemějte strach - nechci ublížit ani vám, ani Sally, ani žádnému jinému člověku. Věřte mi, nejsem váš nepřítel. Právě naopak."

Polkla naprázdno. Pohled jí neklidně těkal sem, tam.

"Vím, co zdejší lidé o nás říkají," řekl jsem tiše. "A já jim téměř rozumím. Staly se tu... divné věci, od doby, co jsme přišli do Durnessu. A snad je to dokonce i naše vina. Snad jsme sem nikdy neměli přijít."

Téměř celou minutu na mě slečna Windenová mlčky zírala. Potom s pohybem, na kterém bylo vidět, kolik přemáhání ji to stojí, přikývla. "Já... vám tedy pomůžu," řekla tak tiše, že jsem jí sotva rozuměl.

"Takže mi věříte?" zeptal jsem se.

"Pomůžu vám, vám i vašim přátelům," odpověděla se staženým hrdlem. "Zachránil jste život mé dceři, pane Cravene."

Řekla jsem vám, že udělám všechno, co budete žádat. A slovo dodržím."

To nebyla odpověď, kterou jsem chtěl slyšet; rozhodně ne. Ale byla jediná, jakou jsem mohl dostat. Ještě chvíli jsem ji hleděl do očí, potom jsem vstal, ustoupil na krok od Sallyiny postele a začal jsem vysvětlovat svůj plán.

Síť se rozrůstala. Miliony a miliony vlasových, tisícírovnoběžně rozvětvených vláken protkávaly lesní půdu v okruhu několika mil černým, mastným pletivem a tělo shoggota stejnou měrou ztrácelo na hmotnosti, jako se rozšiřovalo pletivo. Přijímal potravu, stejně strašlivým způsobem, jakým se zrodil - kdekoli narazil na jiný život než rostlinného původu, pohltil ho, zničil jeho buňkovou stavbu a učinil jej částí svého, nyní už na míle a míle rozprostraněného bizarního těla. Jeho vlastní tělo bylo teď už sotva větší než lidské, nanejvýš ještě jako kravské; a přece se jeho hmotnost téměř zdesateronásobila oproti mase, která se předtím plazila po povrchu země.

Nyní už nic nežral. Jeho tělo se dál rozšiřovalo, síť narůstala bez ustání, avšak pojal do sebe už dost organické hmoty,

aby se dokázal zhostit svého úkolu. Navzdory své zlověstné inteligenci nebyl ničím víc než strojem, věcí, která byla stvořena k jedinému, zcela určitému účelu, a nyní mohla buď splnit svůj úkol, nebo zemřít. Ale což může zemřít něco, co nikdy nežilo?

O necelou hodinu později jsme se vrátili do dvorku na východním kraji Durnessu. Obstarat povoz bylo téměř snadnější, než jsem se odvážil doufat. Dal jsem slečně Windenové peníze a ona půjčila vůz se dvěma koňmi. Jak mi pověděla, muž, u kterého povoz najímala, nad tím vrtěl hlavou, ale neptal se na nic: ostatně nebyla jediná, kdo toho dne dočasně opouštěl město; požár přístavu nebyl stále ještě úplně pod kontrolou, a proto mnozí prchali ze strachu, že by oheň mohl zachvátit celé město, nebo prostě jen z paniky. Pak jsem se ještě chvíli musel skrývat ve voze, než našla nějakou sousedku, která by byla ochotná strávit zbytek noci u Sallyina lůžka. Slečna Windenová mi neřekla, čím jí to zdůvodnila, ale asi to nějak zdůvodnila, a já se spokojil s tím, že po chvíli vyšla z domu a posadila se na kozlík. Žádný z nás to nevyslovil, ale oběma nám bylo jasné, že svou ochotou pomoci nám se i ona sama vydává do nebezpečí. Kdybychom byli odhaleni, hněv davu by se vylil i na ni.

Bylo skoro deset, když vůz zastavil před temným průjezdem. Dal jsem slečně Windenové znamení aby počkala, bez dalšího slova jsem seskočil z kozlíku a přikrčen jsem vběhl do temného dvorku. V první chvíli jsem nic neviděl. Nepravidelně čtvercový dvůr byl jako po vymření, po Howardovi ani Rowlovi nikde ani památky, ale když jsem pak polohlasně několikrát zavolal Howardovo jméno, cosi zašramotilo a za popelnicemi se pohnul jakýsi stín.

"To jsi ty, Roberte?"

Přikývl jsem, přistoupil k němu a instinktivně se zastavil, když jsem zahlédl v jeho ruce jakýsi kovový záblesk. Howard registroval můj pohled, rozpačitě se usmál a téměř provinilým pohybem schoval bubínkový revolver pod plášť.

"Kde jsi byl tak dlouho?" zeptal se. "Už jsme mysleli, že tě dostali."

"Obstaral jsem vůz," odpověděl jsem a ukázal ven na ulici. "Jak se daří Rowlovi?"

"Pořád ještě má vysokou horečku," řekl Howard ustaraně. "Ale jde to. Pomoz mi."

Spolu s ním jsem obešel řadu nádob na odpadky. Rowlf ležel na provizorním lůžku z lepenky a hader, napůl vztyčený na loktech, stejně jako Howard držel v ruce revolver a horečnými očima hleděl směrem ke mně. Jeho obličej jako by hořel jediným plamenem. Pohled na něho mě bolestivě píchl u srdce. Pravděpodobně to vypadalo hůř, než to skutečně bylo - popáleniny všdycky vypadají strašně, zvláště pokud jsou jen povrchní - ale muselo ho to pekelně bolet, a pokud nebude mít Rowlf velké štěstí, zůstane mu navždy zjizvený obličej.

"Můžeš jít?" zeptal jsem se. "Jen na ulici. Mám vůz."

Rowlf přikývl a pokusil se postavit na nohy, ale vlastními silami to nedokázal, takže jsem mu musel pomoci. Howard zvedl ze země knihu, kterou zabalil do roztrhané deky a volnou rukou chytil Rowlf a pod pravou paži

HASTUR Nevyslovitelný, Ten, jenž nesmí být jmenován

Když jsme vyklopýtali z průjezdu, začali koně neklidně frkat. Jejich kopyta vydávala na dlažbě jasné, klapavé zvuky. Zvířata byla nervózní a měla z nějakého důvodu strach. Snad cítila oheň, který stále ještě zuřil v přístavu.

Howard strnul, když uviděl na kozlíku přikrčenou postavu. "Kdo je to?" zeptal se polekaně. "Ty jsi..."

"Našel někoho, kdo nám pomůže," přerušil jsem ho. "Vlastními silami bychom to nezvládli, Howarde..."

Howard zvolna pustil Rowlovu paži, udělal pár kroků směrem k vozu a překvapeně zamrkal, když poznal tvář pod tmavým šátkem. "Vy?"

"Pomůže nám," řekl jsem rychle. "Neboj se, Howarde. A teď pojď - už tak jsme ztratili spoustu času."

Howard se s námahou obrátil. V jeho tváři to pracovalo, ale neřekl už nic, nýbrž pomohl mi dovést Rowlf a k vozu a pozpátku ho položit na jednu z obou nečalouněných dřevěných lavic. Rowlf tiše zasténal. Předtím, když jsem přišel do dvora, byl napůl při jasném vědomí, nyní jím opět zmítala horečka; kůže mu žhnula a třásla jím zimnice. Howard shodil z ramen plášť, udělal z něho podušku a vsunul ji Rowlovi pod hlavu, a také já jsem si sundal kabát a přikryl ho s ním jako dekou. Látka byla ledová a těžká vlhkem, ale pořád to bylo lepší než vůbec nic.

"Zůstaneš u něho," přikázal Howard. Obrátil se, chvíli zaváhal a položil knihu mezi lavice na dno vozu. "Nedotýkej se jí," řekl. "Ať se bude dít cokoli. Rozuměl jsi?"

Jeho slova mě rozzlobila, ale spolkl jsem vzteklou odpověď, která mi už ležela na jazyku, jen jsem beze slova přikývl a usedl jsem na druhou lavici. Dřevo bylo mokré, a já si náhle znovu uvědomil, jak moc se ochladilo. Ruce jsem měl tak ztuhlé, že až bolelo, když jsem se pokusil pohnout prsty.

Howard vyskočil z vozu, zvolna obešel povoz a posadil se vedle slečny Windenové na kozlík. Pak práskl bič. Povoz se dal s trhnutím do pohybu.

Mučivě pomalu nás mýjely okolní domy. Bylo to jen pár okamžiků, ale já měl pocit, že uplynuly celé hodiny, než jsme nechali za zády i poslední blok a před námi se otevřela volná, plochá krajina. Rowlf tiše sténal ze spánku a já jsem se k němu čas od času naklonil, avšak nemohl jsem pro něho udělat nic víc, než ho s obavami pozorovat. Věděl jsem, jak je Rowlf silný. Ale právě silní lidé mají největší sklon k tomu docela se zlomit, jakmile jsou rezervy jejich sil naprosto vyčerpány.

Obrátil jsem se dopředu k slečně Windenové. "Kolik času potřebujeme?" zeptal jsem se.

"Do Bettyhillu?" Chvilí přemýšlela. "Tři hodiny. Snad čtyři. Silnice tu dělá velký oblouk doleva, pane Cravene. Je tu zkratka přímo přes les, ale obávám se, že půda bude několikadenním deštěm rozměklá. Mohli bychom uvážnout." Zkratka přímo přes les... Nevěděl jsem proč, ale měl jsem při těch slovech pocit, jako bych zapomněl na něco strašně důležitého. Zahnal jsem tu myšlenku. Nyní bylo hlavní, že jsme se nepozorovaně dostali z Durnessu a aby se Rowlf co možná nejrychleji dostal k lékaři.

"Tak pojedeme po silnici," řekl Howard. "Nemůžeme si už dovolit žádné riziko." Podíval se na nevelkou ženu, choulící se vedle něho na kozlíku, zvláštním pohledem. "To je od vás velmi laskavé, že nám pomáháte, slečno Windenová," řekl. "Dlužila jsem vám to," odpověděla stroze. Způsob, jakým to řekla, vyvolal Howardovi na čele zmatené vrásky. Napůl se obrátil, na okamžik se na mě zkoumavě zadíval a potom se zase otočil dopředu.

"Je mi líto, že jsme vás dostali do této situace," zamumlal. "Pokusím se všechno odčinit, až bude toto všechno... za námi."

Slečna Windenová neodpověděla, a já měl zase pocit, že jsem udělal něco strašlivě zavrženíhodného. Pohled, kterým si mě Howard změřil, mě téměř bolel.

Čas se líně vlekl. Vůz drkotal po rozježděné silnici a dešť se lil dál s monotónní rovnoměrností. Byl jsem promrzlý na kost a nyní, když se mé podrážděné nervy pomalu začaly zklidňovat, jsem opět pocítil, jak jsem unavený. Snad kdyby nebylo tak odporně chladno, byl bych pravděpodobně usnul vsedě.

Povoz se škrábal do kopce a zabočil kolem osamělého, zčernalého stromu, kdysi snad zasaženého bleskem. Pak s trhnutím zastavil, když slečna Windenová přitáhla oprať. Vytrhl jsem se z dřímoty, do které jsem upadal, a zmateně jsem se zadíval na kozlík. Slečna Windenová zastavila a zadívala se z kopce směrem, odkud jsme přijeli. Dokonce i na tu velkou vzdálenost bylo stále ještě vidět požár durnesského přístavu; jen jako míhavé, žlutočervené světýlko.

"To přece... není možné," zamumlala slečna Windenová. "Jak to, že to pořád ještě hoří?" Pohlédla nejprve na mě, pak na Howarda a stiskla rty, že z nich byla jen úzká odkrvená čárka. "Můj... můj bratr byl v přístavu," řekla tiše a téměř jakoby proti své vůli. "Pomáhal hasit. Říkal... že skoro všechny lodě už shořely a taky z kůlen, že už jsou jen trosky. Ale... voda hoří dál. A přitom všechn ten petrolej už musel dávno shořet."

Howard se neovládl tak dobře, jak jsem byl u něho zvyklý; jeho pohled na nepatrnou chvíli padl na knihu, ležící na dně vozu. "To není... obyčejný oheň," řekl neochotně. "Já sám nevím, co... se přesně stalo, ale doufám, že to ustane, jakmile zmizíme z blízkosti Durnessu."

"A co když ne?" zeptala se slečna Windenová tiše. Tentokrát Howard neodpověděl. Prudce odvrátil hlavu, převzal od ženy otěže a popohnal koně. Vůz se přehoupl přes vrchol kopce a počal sjíždět dolů. Cesta byla stále horší. Co bylo na mapě zaznamenáno jako slušná silnice, byla ve skutečnosti cesta rozrytá výmoly a puklinami, po které i za slušného počasí a ve dne bylo utrpením jet. A nyní v noci a po několikadenním dešti, kdy spousta děr byla naplněná vodou a prakticky neviditelná, to byla učiněná tortura. Vůz neustále drkotal přes díry a jiné překážky, které jsme ve tmě ani neviděli. Ani bych se nedivil, kdybychom zlámali kolo nebo osu. Navíc každou chvíli koně klopýtali a rychlost naší jízdy se stále snižovala.

Ale nakonec se vůz přece jen zastavil; a to s tak nečekaným trhnutím, že jsem na kluzké lavici ztratil rovnováhu a jen tak tak jsem nespádl z vozu. Howard bez zábran zaklel, seskočil z kozlíku a zaklel podruhé, když se až po kotníky zabořil do rozměklého bahna vedle silnice.

"Co se stalo?" zeptal jsem se.

"Uvázli jsme," odpověděl Howard vztekle. "Pojď dolů a pomoz mi."

Vstal jsem, avšak seskočil jsem z vozu na druhou stranu, abych nezapadl do bahna jako Howard, a opatrně jsem povoz obešel. Konec byli neklidní a nervózně přešlapovali na místě. Švihali ocasy, a jeden z nich se mě dokonce pokusil, když jsem šel kolem, kousnout.

Když jsem k Howardovi došel, s neustávajícím tichým nadáváním dřepěl vedle vozu a oběma rukama s čímsi lomcoval.

"Co se stalo?" zeptal jsem se znovu. "Díra?"

"Ne. Pojď sem a pomoz mi." Odsunul se kousek stranou, netrpělivě mi pokynul rukou a ukázal na cosi temného, vlhce se lesknoucího, v čem kolo uvázlo.

"Co je to?" zamumlal jsem překvapeně. Předklonil jsem se, hřbetem ruky jsem si z očí vytřel dešťovou vodu a pokoušel jsem se rozeznat tu podivnou překážku přesněji.

Byly to kořeny; kořeny nebo úponky, obalené silnou vrstvou rozbahněné hlíny a navzájem prorostlé. S houževnatostí pro rostliny typickou, rozervaly na tomto místě dlažbu a spojily se s druhými, které rostly při kraji silnice. Kolo je částečně rozdrtilo pouhou svojí vahou, ale tenké, houževnaté úponky se zachytily na loukotích a držely je jako pružná, čtyřprstá ruka. Zkusil jsem trhnout jedním z úponků, ale nepodařilo se mi ani ho uvolnit, natož přetřhnout.

Howard si cosi zabručel pod vousy - zřejmě nadávku - pak vytáhl z kapsy nožik a se zarputilým výrazem začal jeden z úponků přefezávat - s velice malou úspěšností.

"Co to, sakra, může být?" zabručel jsem. "To přece není normální."

"Rostliny," odpověděl Howard nevrle. "Nějaké kořeny. Tím zatraceným deštěm je všechno rozměklé. Vůbec bych se nedivil, kdyby se někde propadl celý kus silnice." Znovu zaklel, uchopil naříznutý kořen a trhl jím vši silou. Dřevo prasklo s hlasitým třeskem. Howard ztratil prudkým trhnutím rovnováhu, chvíli bezmocně šermoval pažemi ve vzduchu, až nakonec upadl pozpátku do bahna.

V poslední chvíli jsem potlačil škodolibý smích, pomohl jsem mu vstát a beze slova jsem převzal nůž. Zatímco se Howard stejně vztekle jako marně pokoušel zbavit své šaty bahna, řezal jsem dál ty podivné rostlinky. Bylo to téměř beznadějně. Kořeny byly sotva silnější než můj malíček, některé dokonce tenké jako vlas, ale bylo jich neuvěřitelně mnoho; s tímto malíčkým kapesním nožíkem bych potřeboval celé hodiny, abych kolo vyprostil. Bylo mi hádankou, jak mohl vůz během tak krátké doby uvážnout tak důkladně. Skoro to vypadalo, jako by ty kořeny loukotě obrůstaly.

Po chvíli mě námahou rozbolely svaly. Vstal jsem, nechal jsem se Howardem vystřídat a pohyboval jsem pažemi a rameny, abych uvolnil své přetažené svaly. Jeden z koní začal nervózně přešlapovat na místě a řehtat.

"Co je to s těmi koňmi?" zeptal se Howard, zatímco dál rýpal svým nožem do toho slepence. "Pokus se je uklidnit, Roberte. Nechtěl bych, aby sebou trhli, zrovna když budu mít ruku pod kolem."

Přikývl jsem, opatrně prošel kolem vozu dopředu a položil jsem zvířeti chlácholí ve ruku na nozdry.

Chňapl po mně. V poslední chvíli jsem s rukou ucukl, ale zavadil jsem přitom o udidlo a způsobil si dlouhý, krvavý šrám na hřbetě ruky. Rychle jsem uskočil, vrhl po koni rozzlobený pohled a stiskl si ruku v podpaždí.

"Je to zlé?" zeptala se slečna Windenová.

"Ne. Jenom to zatraceně bolí."

"Tak pojd'te sem," řekla. "Vzala jsem sebou nějaké obvazy - pro jistotu."

Zaváhal jsem, ale Howard jen souhlasně přikývl, a tak jsem znovu - tentokrát v uctivém odstupu od toho kousavého koně - obešel vůz a vylezl vedle slečny Windenové na kozlík.

"Ukažte ruku," řekla.

Natáhl jsem k ní poslušně ruku a zaťal zuby, když mi obratnými pohyby začala ránu čistit a obvazovat.

"Nechápu to," řekla. "Jsou to koně mého švagra a znám je dobře. Ještě nikdy nikoho nekousli."

"Jsou nervózní," odpověděl jsem. "Kdybych jen věděl proč."

Slečna Windenová pevně utáhla na improvizovaném obvazu uzel, chvíli kriticky hodnotila pohledem své dílo a pak přikývla. "To bude stačit," řekla. "Až dorazíme do Bettyhillu, nechte si to prohlédnout lékařem."

"Pokud tam vůbec dorazíme," odpověděl jsem zachmuřeně. "Ta silnice je v mizerném stavu. A navíc ty kořeny...

Nevíte, co to je?"

Zavrtěla hlavou. "Jsme na samém kraji lesa," řekla. "Možná déšť odplavil hlinu a odkryl kořeny. Ale i tak je to divné.

Zlověstné," dodala po nepatrné odmlce. "Ještě nikdy jsem nic podobného nezažila."

"Snad by ses tam nafoře přestat bavit a jít mi pomoci," vmísil se Howard do našeho hovoru. Provinile jsem sebou trhl, letmým pohledem jsem slečně Windenové poděkoval a znovu jsem seskočil z vozu a spěchal Howardovi na pomoc.

Neudělal zatím skoro žádný pokrok. Desítky těch tenkých hnědých a černých úponků byly přervány a přerežány, ale vzhledem k množství, které ovíjelo loukotě skoro až do výše osy, to bylo zanedbatelné.

"To je k uzoufání," vrčel Howard. Supěl námahou. "Jeden by skoro věřil, že to pořád dorůstá. Potřebujeme větší nůž nebo nějaký jiný nástroj. S touto věcíčkou..."

"Někdo sem jede," ozvala se slečna Windenová z vozu.

Howard umkl uprostřed věty, s polekaným pohledem se vztyčil a zadíval se po silnici zpět k západu.

Bubnování deště přehlušily jasné přerušované údery kopyt. Chtěl jsem něco říci, ale Howard mě rychlým pohybem umlčel, otřel si ruce o kalhoty a vystoupil o krok do silnice.

Z noci se vynořili dva jezdcí. Seděli v sedlech hluboce nachýlení nad šíje svých koní, zahalení do černých nepromokavých plášťů, a přitáhli svým zvířatům uzdu teprve na poslední chvíli, když jsem se už obával, že prostě Howarda přejedou.

"Dobrý večer, pánové," řekl Howard, než se mohl některý z nich ujmout slova. V duchu jsem obdivoval jeho sebeovládání. Ti jezdcí přijížděli z Durnessu. Já osobně jsem byl v tu chvíli rád, že stojím ve stínu vozu. Ani z poloviny jsem neměl tak dobré nervy jako Howard.

"Vás mi seslalo samo nebe," pokračoval. "Obávám se, že nás postihla drobná nehoda."

Jeden z obou jezdců si ho prohlédl se směsicí nedůvěry a špatně skrývané povýšenosti. "Nehoda, tak," opakoval.

"Spíš to vypadá, jako byste s tou károu uvázli." Tiše se zasmál, seskočil ze sedla a pokynul svému společníku, aby jej následoval. "Co se stalo?" zeptal se, když oba sestoupili ze svých zvířat. "Zlomila se osa?"

Howard zavrtěl hlavou. "Ne. Uvázli jsme v jakýchsi kořenech. Obávám se, že vlastními silami se dál nedostaneme."

Jezdec ho obdařil úšklebkem, který dával najevo, jak podivně mu slovo "síly" zní z Howardových úst. Dokonce i v širokém redingotu vypadala Howardova postava až žensky jemně a slabě. Já osobně jsem ho už znal natolik, že by mě to ani nenapadlo. Ale někomu, kdo viděl Howarda poprvé, musela jeho hubenost přímo bít do očí. "Tak se na to podíváme," řekl a bez okolků odstrčil Howarda z cesty. Beze slova si přidržel před kolo, chvíli zkoušel oběma rukama lomcovat loukotěmi a pak se poškrabal na bradě. "K čertu s tím," zabručel. "Jak jste toto dokázali?"

"To bych taky rád věděl," odpověděl jsem. "Déšť musel úplně odplavit půdu. Jenom doufám, že to nebude něco ještě horšího."

Cizinec vzhlédl a na chvíli se mi zkoumavě zahleděl do obličeje. Srdce se mi rozbušilo rychleji, ale dal jsem si záležet, abych navenek vypadal co možná neklidněji. Dokonce i kdyby mě viděl v Durnessu, sotva by mě mohl poznat. Měl jsem klobouk na ochranu před deštěm stažený tak hluboko do čela, že z mého obličeje nebylo vidět skoro nic.

"Co tu vůbec hledáte, v noci a navíc ještě v takovém psím počasí?" zeptal se.

Howard vrhl směrem ke mně rychlý varovný pohled a já v tu chvíli cítil, aniž bych se ohlédl, jak se taky slečna Windenová za mnou na kozlíku napjala. Ten muž by musel být slepý, kdyby si dosud nevšiml Rowlfovy nehybně natažené postavy na lavici na voze.

"Jedeme z Durnessu," řekl Howard rychle. "Náš přítel je zraněný. Musí k lékaři."

Jezdec se zvědavě naklonil dopředu a zkrivil rty, když uviděl Rowlfův popálený obličej. "Svinská práce," uklouzlo mu.

"To ten požár v přístavu?"

Howard přikývl. "Chtěli jsme pomoci při hašení," řekl, "ale obávám se, že jsme byli příliš nešikovní."

"No, tak se podíváme, jak by se ta vaše kára dala vyprostit," řekl muž. "Máte nůž?"

Howard mu podal svůj kapesní nůž. Cizinec na něho chvíli nechápavě hleděl, potom se zasmál, velice hlučně, přesto

však nijak zvlášť pobaveně. "Vy teda máte nervy, člověče. Proč tu věc nezkusíte rovnou překousnout?" Pokynul svému kamarádovi. "Podej mi sekyru, Lone."

Ustoupil jsem rychle stranou, když Lon sundal od sedla sekyru s krátkou násadou a se skloněnou hlavou přistoupil k nám. Druhý muž mu ji vzal z ruky, rozmáchl se a sekl vši silou. Ozval se jasný, tříštivý zvuk, když dobře nabroušené ostří přeťalo kořeny a narazilo na kování kola.

"Dejte pozor, ať nepoškodíte kolo," řekl Howard starostlivě. Muž jen cosi zavrčel v odpověď, rozmáchl se podruhé a udeřil podruhé, tentokrát s ještě větší silou. Sekyra tentokrát už pronikla hluboko do černého spletnce a roztála spoustu úponků. Tentokrát se ozval jasný sténavý zvuk bez nejmenšího dozvuku. Světlá míza kapala z přeseknutých úponků. Vypadalo to jako bezbarvá krev.

Náš pomocník se triumfálně usklíbl. "Vidíte?" řekl. "Tak se to dělá. Za minutu můžete jet dál." Rozmáchl se potřetí, ale tentokrát neúspěšně: sekyra sklouzla po něčem tvrdém, co se skrývalo pod černým pletivem, a dva nebo tři houževnaté úponky se ovinuly kolem topůrka. Muž zaklel, pokusil se sekyru vytrhnout a zachmuřeně sraštil čelo, když tenké úponky odolaly jeho trnutí. Naklonil jsem se vedle něho a pokusil jsem se mu pomoci, ale ani spojenými silami se nám nepodařilo vyprostit sekyru se sevření té rostliny.

"To přece není možné," zabručel neznámý. Odstrčil mě a ještě jednou sekyrou trhl. Svaly se mu napínaly, viděl jsem, jak mu námahou vystrkávají šlachy na krku. Ale sekyra držela pevně.

Howard mu mlčky podal svůj kapesní nůž. Muž ho obdařil zamračeným pohledem, potom mu nůž vytrhl z prstů a zuřivě začal přerezávat tenké úponky. Trvalo skoro pět minut, než se mu podařilo vyprostit sekyru a znovu ji zvednout.

"Třeba to už bude stačit," řekl Howard. "Zkuste to, slečno Windenová."

Nad zády obou koní praskl bič. Zvířata zatáhla vši silou. Kožené řemeny postroje hlasitě zaskřípěly, potom se vůz mírně zachvěl a kolo se otočilo o kousek dopředu.

"Jde to!" řekl náš pomocník vzrušeně. "Lone a vy," - ukázal na Howarda - "jděte dopředu, ke kolu. Vy mi pomozte tady!"

Počkali jsme, až Howard s druhým jezdcem obejdou vůz, potom jsme se zapřeli do loukotí a vši silou tlačili na kolo. Vůz hlasitě zasténal. Cítil jsem, jak se loukotě pod mými prsty začínají prohýbat, jako by chtěly prasknout.

A najednou se vůz uvolnil, s trhnutím tak nečekaným a prudkým, že jsem na promoklé zemi ztratil rovnováhu a jak dlouhý, tak široký se natáhl do bláta, jako předtím Howard. Vůz drkotal kousek po silnici a znovu se zastavil, když slečna Windenová opět přitáhla otěže, zatímco jsem se zvedl, plival bláto a vodu a pokoušel se otřít si z obličeje bahno, aby se mi nedostalo do očí. Za mnou se ozval drsný, škodolibý smích.

Vztekle jsem se napřímil, obrátil se a předloktím jsem si přejel přes obličej. Smích zmlkl.

Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomil výraz ve tváři muže, stojícího proti mně. Přestal se smát a posměch v jeho očích vystřídal úlek. A mně pomalu docházelo proč. Nejenže jsem se svalil do bláta, nýbrž navíc jsem také ztratil klobouk. A bílý, bleskovitě klikatý pramen vlasů nad mým pravým obočím muselo být i v té tmě vidět naprosto zřetelně...

"Bože můj!" vydechl muž. "Vy... vy jste ten chlap, kterého hledají. Vy..."

Reagoval jsem o zlomek vteřiny později než Howard. Koutkem oka jsem jsem zahlédl, jak se otočil a bleskurychlým hákem do brady srazil muže po svém boku. Vrhhl jsem se dopředu, rozmáchl jsem se k mohutnému úderu a udeřil do prázdná, protože muž bleskurychle uskočil stranou. Sekyra v jeho ruce se zabýlskla. Zoufale jsem se vrhl na druhou stranu. Sekyra mi zasvištěla na půl palce kolem levého ucha, ale topůrko mě s ochromující bolestivostí udeřilo do ramene. Vykřikl jsem bolestí a leknutím, ztratil jsem rovnováhu úplně a upadl. Za mnou se ozval rozduřený řev.

Instinktivně jsem se převálil na záda, zvedl jsem ruce na obranu před obličej a kopl jsem. Má noha zasáhla muže do kolena, právě ve chvíli, kdy zvedal sekyru k rozhodujícímu úderu. Vykřikl, setrvačností svého vlastního pohybu ztratil rovnováhu a spadl vedle mě. Sekyra dopadla se zařinčením na kámen a přerazila se. Její násada mě udeřila do spánku a já ztratil vědomí.

První, co jsem cítil, když jsem znovu přišel k sobě, byly nepříjemné nárazy a házení, jakož i ledové hryzáni větru. V pravém spánku mi bušila bodavá bolest. Zvedl jsem ruku, ucítil jsem lepkavou čerstvou krev a zasténal jsem. Teprve potom jsem otevřel oči.

Seděl jsem vepředu na kozlíku, opřený o rameno slečny Windenové jako spící dítě. Vůz se řítit prudkým tempem do tmy a podle jeho nárazů, které nepérovane osy přenášely na vůz, jsem mohl soudit, že je silnice ještě horší než předtím. S námahou jsem se posadil, ještě jednou si sáhl na rozraženou ránu na spánku a zkrivil jsem obličej. Bodání přerostlo v mučivou bolest hlavy.

Howard, který si vyměnil se slečnou Windenovou místo, se na mě krátce podíval a pak se zase soustředil na řízení vozu po rozbité silnici. "Všechno v pořádku?" Chtěl jsem přikývnout, ale už pouhé chtění vystupňovalo škůbání v mé hlavě v úplné bēsnnění, takže jsem se omezil jen na - třebaže poněkud zmučený - úsměv. Vůz skákal a zmítal se jako člun na rozbouřeném moři. Napravo a nalevo od silnice se jako zdi tyčily temné stíny a zvuk deště se trochu změnil. "Co se... stalo?"

"Měli jsme smůlu," řekl Howard, aniž by se na mě podíval. "Ten chlap, který tě omráčil, utekl. Obávám se, že brzy budeme mít společnost."

Polekal jsem se. "Utekl?" opakoval jsem ohromeně. "On..."

"Chtěl jsem ho zadržet, ale nebyl jsem dost rychlý. Obávám se, že teď už může být skoro ve městě."

"Ale jak se to mohlo stát?" zeptal jsem se rozčileně. "Máš přece revolver!"

"To jsem ho snad měl zastřelit?" zeptal se Howard vztekle.

Chvilí jsem na něho sklíčeně zíral, potom jsem rozpačitě sklopil oči a pohlédl jsem stranou. "A... ten druhý?" Namísto odpovědi ukázal Howard palcem dozadu. Otočil jsem napůl hlavu, abych přes rameno dohlédl dozadu do vozu. Rowlf stále ještě ležel bez hnutí na svém místě, ale ani druhá lavice nebyla prázdná. Ležela na ní jakási postava v černém nepromokavém plášti, ruce i nohy měla spoutané a v ústech měla roubík ze složeného kapesníku.

"Kam jedeme?" zeptal jsem se.

"Do Bettyhillu," odpověděla slečna Windenová místo Howarda. "Mám tam přátele, kteří vás ukryjí, nemusíte mít strach."

"Ale oni nás doženou, ještě než budeme v půli cesty!" namítl jsem.

"Možná," řekla. "Ale možná taky ne. Jedeme přímou cestou, lesem. Jestli budeme mít štěstí a vůz neuvázne, tak to dokážeme. Tma nás chrání. A jsou tu desítky cest, vedoucích lesem. Nemohou prohledat všechny."

"A jestli uvízneme?"

"Pak půjdeme dál pěšky," zavrčel Howard. Jeho hlas zněl podrážděně. Byl nervózní a měl strach a já pochopil, že bude lepší teď už nemluvit. A tak jsem se znovu obrátil, pokusil jsem se na tvrdé, úzké dřevěné lavici najít co možná nejpohodlnější polohu a zíral jsem do tmy po pravé i levé straně cesty. Ostatně nebylo moc vidět: cesta byla sotva dost široká, aby se na ni vešel povoz s párem koní, listí a větve podrostu se z obou stran klenuly tak nízko, že stačilo zvednout ruku, abych se jich mohl dotknout, ba některé níž visící větve stromů nás neustále nutily sklánět hlavu, aby nám nepoškrábaly obličej. Chvilí jsem naslouchal zvukům kopyt a kol, ale co jsem slyšel, se mi ani v nejmenším nelíbilo. Bylo příliš tma, abych viděl zemi, po které jedeme, ale slyšel jsem naprosto zřetelně, jak se kola brodí bahnem, které by člověku sahalo nejmiň po kotníky. Údery koňských kopyt zněly tlumeně a mlaskavě. I kdybychom neuvíznli v žádné nečekané díře plné bahna, budou koně brzy vyčerpáni.

mlčky jsme jeli dál. Déšť trochu polevil a taky zima byla tady v lese méně trýznivá a snesitelnější. Přesto jsme se všichni třáslí po celém těle a tma a beztvářé černé stíny, vrhané stromy a křovím po obou stranách cesty, mě naplňovaly mlhavým pocitem hrůzy, který jsem si nedokázal vysvětlit. Stále častěji jsem se přistihoval, že se ustavičně ohlížím přes rameno, jako bych čekal, že už, už uvidím za námi naše pronásledovatele.

"Opravdu si myslíš, že nás budou pronásledovat?" zeptal jsem se.

Howard zachmuřeně přikývl. "Na to můžeš vzít jed, Roberte," řekl. "Snad by to vzdali, kdyby nebylo toho ohně. Ale tak..." Zavrtěl hlavou, podržel chvíli otěže v jedné ruce a pokusil se druhou rukou si zapálit cigáro. Chvilí jsem ho pozoroval a pak jsem sám škrtl sirkou a nabídl mu plamínek. Přikývl a s poděkováním mi vydechl do obličeje modrošedý, smradlavý obláček dýmu.

"Jedme trochu pomaleji," řekla slečna Windenová. "K odbočce do Bettyhillu to už není daleko."

Odbočka do Bettyhillu... Zatraceně, ta slova jsem už někdy slyšel, ale prostě jsem si nemohl vzpomenout kde a v jaké souvislosti.

Howard zvolnil koňům tempo a přimhouřenýma očima zíral do tmy. Vůz se rozhoupal ještě víc, kola občas zapadala do jam tak prudce, že jsem měl až strach, že se zlámou. Ale jako zázrakem to vydržela.

Náhle přitáhl Howard uzdu tak prudce, že se jeden kůň polekaně vzepjal a vůz se otřásl, jako by dostal ránu.

"Co se děje?" zeptal jsem se polekaně.

Namísto odpovědi ukázal Howard před sebe do tmy. Úporně jsem zíral směrem, kterým jeho ruka ukazovala, ale neviděl jsem nic zvláštního. "Nic nevidím," řekl jsem.

Howard přikývl. "Však právě."

V první chvíli jsem nechápal. Ale pak...

Před námi byla tma, nic než hustá tma, černá jako havran. Nikde už žádné stíny. Žádné houští, žádné větve, které nás dosud šlehaly do tváře.

"Bože můj, co to je?" uklouzlo slečně Windenové. Howard si zamyšleně skousl dolní ret, pokrčil rameny a podal jí opratě. "Podívám se," řekl. "Zůstaňte zde."

Sestoupil z vozu a počkal, až slezu taky. To ticho mi bylo podezřelé. Déšť sice dál monotónně bubnoval do listí vysoko nad našimi hlavami, ale jinak bylo naprosté ticho; dokonce i na deštivou noc v hustém lese příliš hluboké. Ale snad jsem byl jenom moc podrážděn. Po všem, co se během posledních dní přihodilo, nemohlo být vlastně ani divu, že jsem začínal vidět strašidla.

Pomalů jsem kráčel vpřed po Howardově boku a v duchu jsem proklínal, že nemáme žádnou svítilnu. Koně znervózňeli ještě víc a neklidně hrabali v bahně.

Po pár krocích se Howard znovu zastavil a beze slova ukázal dopředu. Přes prakticky naprostý nedostatek světla jsem zahlédl, co má na mysli.

Před námi, jen pár kroků napravo od cesty, se tyčila skupina tří stromů, které z rozmaru přírody vyrostly tak těsně vedle sebe, že by se mezi nimi stěží protáhlo dokonce i velice hubené dítě. Jejich větve byly hustě propleteny, takže to vypadalo, jako by tvořily jedinou korunu - a to až od výšky bezmála osmi yardů nahoru.

Níž byly holé. Úplně holé.

"Co to zas má, k čertu, být?" zamumlal jsem. Aniž bych čekal na Howarda, vykročil jsem dopředu. Mé kroky vydávaly v bahně mlaskavé zvuky. Cítil jsem, jak se do blata bořím až po kotníky, a když jsem se podíval dolů, viděl jsem, že tu už není prakticky žádný rozdíl mezi cestou a ostatní lesní půdou. Hranice mezi vyježděnou cestou a lesem zmizela. Zde už nebyl žádný porost, jen holá hnědá hlína, bez jakýchkoli spadaných větví, listí, dřeva a tisíce dalších věcí, které normálně pokrývají lesní půdu a tlumí kroky.

"Podívej na ty stromy," zamumlal Howard. Hlas se mu třásl. Došel ke mně a natáhl ruku k jednomu z kmenů, ale nedotkl se ho.

Mráz mi přeběhl po zádech, když jsem si prohlédl stromy z bezprostřední blízkosti. Byly hladké. Úplně hladké. Až do

výše sedmi nebo osmi yardů jim zmizely veškeré větve i kůra a kdosi - nebo cosi - jejich dřevo zbrousil tak důkladně, až se lesklo. Váhavě jsem natáhl ruku a dotkl se jednoho ze stromů konečky prstů. Na dotek to bylo, jako by byl nalakovaný.

"Proboha, co je to?" zamumlal jsem. Pohledem jsem hledal jiné stromy, keře, houštiny, něco přirozeného, žijícího, ale neviděl jsem nic kromě těchto vyleštěných kmenů stromů, které se kolem nás tyčily jako opěrné sloupky nějaké katedrály.

Nejen tyto tři stromy byly holé. Když jsme překonali první úlek, prozkoumali jsme nejbližší okolí a rychle vyšlo najevo, že ať už tuto zkázu způsobilo cokoli, vyžralo to do lesa úplný tunel, přímý, uprostřed asi osm yardů vysoký, půlkruhový tunel, mající v průměru dobrých dvacet yardů, jenž se táhl od severu k jihu a v obou směrech se ztrácel ve tmě. A nikde nebylo vidět ani nejmenší známku jakéhokoli života. Ani všechny stromy nezůstaly stát, jak dokazovaly velké proluky v listové klenbě, a když si mé oči zvykly na slabé světlo hvězd, padající na uměle vytvořenou mýtinu, nabídl se mi bizarní pohled: tu a tam zůstala koruna nějakého stromu viset v loubí lesa, držena sousedními větvemi, propletenými s jejím vlastním větrovím; kmen jako by byl hladce odříznut ve výši osmi yardů. Jiné nám připomínaly pilíře o síle mužské paže, které se pak nad hranicí zkázy rozšiřovaly v kmeny silné jako celý muž. Byl to výjev téměř absurdní. Výjev, který mě naplňoval příšernou hrůzou.

"Co se to tu stalo?" zašeptal jsem zděšeně. "Proboha, Howarde - jaká síla mohla něco takového způsobit?"

"To nevím," zamumlal Howard. Jeho hlas byl skleslý a stísněný, jako by se ovládal s největším vypětím sil. "Vím jen, že bych tomu, kdo je za tohle zodpovědný, nechtěl vběhnout do cesty." Vzdychl si, přidržel a hrábl do země. Když zvedl ruku, protékla mu vlhká zemina jako temně hnědý hlen mezi prsty.

"Mrtvá," zabručel. "Ta země je mrtvá, Roberte. Tady už nic nežije. Absolutně nic."

"Ale ano," namítl jsem tiše. "Něco tu ještě žije, Howarde. To, co tohle způsobilo."

Howard se na mě chvíli díval očima vytřeštěnými hrůzou, potom vstal, otřel si ruku o kalhoty a podíval se k severu.

"Plazilo se to k moři."

"Nebo to od něho přišlo."

Neodpověděl, ale pravděpodobně jsme v tu chvíli mysleli na totéž. Viděl ten výjev právě tak jasně jako já: oblundné, zkroutené stíny, které proudily z trhliny v dimenzi, byly jako hnilobný černý výtok z rány a mizely v moři...

"Pojďme," řekl náhle. "Musíme pryč odtud, a to co nejrychleji."

Bez jediného dalšího slova jsme spěchali zpět k vozu. Slečna Windenová nás čekala se zvědavým pohledem a tázavým výrazem ve tváři, ale kupodivu mlčela, když ani Howard, ani já jsme se neměli k tomu, podat nějaké vysvětlení, a beze slova znovu popohnala koně. Nicméně cítil jsem její strach, když jsme přejeli uměle vytvořenou mýtinu a na druhé straně se zase ponořili do lesa.

Zvířata byla stále neklidnější, a tak Howard po chvíli beze slova znovu převzal otěže. Ale ani jemu se nepodařilo udržet koně v klidu a musel stále častěji brát na pomoc bič, aby vůbec šli dál.

A po dalších deseti minutách naše cesta skončila. Vůz poskočil přes nějaký kámen, ještě jel kus dál - a nakonec uvázl v bahně. Bylo to naprosto nedramatické: cítil jsem, jak kola zapadají hlouběji a hlouběji, náhle pod nimi nebyla žádná pevná půda, potom se ozval mlaskavý, tak jaksi vlhký zvuk, a vůz vězel až po osy v bahnité jámě. Jako zabetonovaný. Howard zuřivě praskal bičem, až jsem mu ho vzal současně mu i stiskl dolů ruku, držící otěže. "To nemá smysl, Howarde," řekl jsem. "Uvázli jsme."

Chvilí na mě hleděl tak vztekle, jako bych byl já příčinou naší smůly, pokrčil rameny, pak se vzteklým zafuněním odhodil bič a sevřel ruku v pěst. "Sakra, tohle nám ještě chybělo. Jak by to bylo pěkné, kdybychom alespoň jednou výjimečně měli trochu štěstí," zařval. "Teď musíme po svých."

"Ne tak docela." Ukázal jsem na oba tažné koně. "Rowlf a slečna Windenová se mohou vézt." Pokusil jsem se usmát.

"Aspoň, že je nemusíme nést."

Moje poznámka jako by Howardovi náladu ještě zhoršila. Vstal, jako by chtěl seskočit z vozu, ale pak si na poslední chvíli uvědomil, že vůz vězí v díře, do které by se propadl až po pás. S našťvaným bručením se obrátil, strnule prolezl mezi mě a slečnu Windenovou a naklonil se nejprve nad Rowlfem a potom nad naším zajatcem.

"Nemusíte předstírat, že jste stále ještě v bezvědomí," zavrčel. "Ledaže byste si přál, abychom vás tady nechali."

Jeho slova měla okamžitý účinek. Muž otevřel oči a pokusil se posadit, ale Howard ho bez jakékoli jemnosti shodil zpátky na lavici. Jeho chování mě mátl. Znal jsem Howarda vždycky jako velmi kultivovaného (třebaže občas taky poněkud popleteného) člověka; ale nezdvořilý nebo dokonce hrubý v mé přítomnosti ještě nikdy nebyl.

"Vyndám vám teď roubík a sundám pouta na nohou," řekl. "Ale napřed bych chtěl, abyste mě dobře poslouchal. V kapse kazajky mám revolver, právě tak jako i můj mladý přítel, co sedí vpředu. A pokud se pokusíte utíkat nebo křičet, nebo nám nějak jinak působit potíže, dostanete kulku do nohy a pak si tu můžete ležet, dokud vás vaši přátelé nenajdou. Rozumně jste?"

Muž přikývl. Soudě podle barvy jeho obličeje, rozuměl Howardovi snad až příliš dobře a věřil mu každé slovo. Howard se nad něho naklonil, zbavil ho nejprve provizorního roubíku a pak uvolnil i jeho pouta na nohou. Muž se posadil, párkrát se zhluboka a hlasitě nadechl a pak se podíval na Howarda se směsicí strachu a zmatku. "Děkuji," řekl.

Howard ho ignoroval, obrátil se k Rowlfovi a jemně mu zatřásl ramenem. Rowlf otevřel oči a tiše zasténal.

"Musíš vstát, Rowlfe," řekl Howard. "Jen na chvíli. Dokážeš to?"

"Můžu vám pomoci," řekl náš zajatec. "Rozvažte mě. Slibuji vám, že neuteču."

Howard ho chvíli vážně pozoroval, potom zavrtěl hlavou a pokusil se pomoci Rowlfovi vstát. Dokázal to, ale jak byl Rowlf zesláblý horečkou, převrátil se jako hadrový panáček stranou a jen tak, tak nespádl z vozu.

"Tak už ho rozvaž, Howarde," řekl jsem tiše. "Však neuteče. Potřebujeme ho." Mírně, sotva znatelné zachvění proběhlo dřevem pode mnou a já ucítil, jak se vůz lehce naklonil na stranu, jako by se stále ještě bořil do země. Zapudil jsem tu

myšlenku a povzbudivě kývl na Howarda.

Howard stále ještě váhal. Několik vteřin hleděl zamyšleně na urostlého tmavovlasého muže, potom pomalu zase položil Rowlovo bezvládné tělo zpět, vytáhl kapesní nůž a prsty, ztuhlémi chladem, vytáhl čepel.

"Jak se jmenujete?" zeptal se.

"McMudock," odpověděl náš zajatec. "Lon McMudock."

Howard se na něho znovu zkoumavě zadíval. Bylo přímo vidět, jak horečně přemýšlí. Spousta věcí hovořila proti tomu, aby McMudockovi rozvázal pouta. Jeho kamarád se přece pokusil učesat si sekyrou na hlavě druhou pěšinku, taky patřil k lidem, kteří nás včera chtěli současně utopit i upálit. Ovšem to, co bylo před námi, nebyla žádná pohodlná procházka lesem. Nemohli jsme se navíc vláčet ještě se zajatcem. Ale ani jsme ho nemohli nechat samotného. Rozhodně ne po tom, co jsme před chvílí viděli.

"Oukej, pane McMudocku," začal Howard. "Dáte mi čestné slovo, že neutečete? A taky že nebudete křičet, kdyby se objevili vaši přátelé? Necháme vás běžet, jakmile budeme v bezpečí, ale do té doby..."

McMudock přikývl. "Přisahám. Nemusíte mít strach, slovo dodržím - zeptejte se Mary, jestli mi nevěříte."

"Mary?"

"Myslí mě, Howarde," řekla slečna Windenová. "Můžete mu věřit. Zná ho. Je to sice pijan a rváč, ale slovo drží."

Howard si hlasitě vzdychl. "No dobrá," řekl. "Asi nemám na vybranou."

"Zvlášť ne, pokud chcete přežít tuto noc," řekl McMudock a natáhl svázané ruce směrem k němu.

Howard se naježil. "Jak to myslíte?"

McMudock se ušklíbl a hlavou kývl směrem ke svým svázaným zápěstím. "Přeřežte mi ta pouta a povím vám to," dožadoval se.

Howard stiskl rty, přeřízl provaz a vzteklým pohybem kapesní nůž zaklapl. "Nuže?"

"Dnes v noci se dál nedostanete," řekl McMudock. Pohnul pažemi, zkrivil obličej a začal si masírovat bolavá zápěstí.

"Alespoň ne v tomto počasí, navíc s ženou a se zraněným. Do Bettyhillu to jsou minimálně tři hodiny za normálního počasí. V té tmě a tomto zatraceném dešti to nestihnete do svítání. Nehleďte už vůbec na to," dodal se zlomyslným úsměvem, "že po prvních sto krocích byste beznadějně zabloudili. Pokud to risknete, svého přítele zabijete."

"A co navrhuje vy?"

"Nedaleko odsud je opuštěná lovecká chata," odpověděl McMudock. "Mohli bychom tam být za půl hodiny. Není to sice právě palác, ale měli bychom aspoň střechu nad hlavou a mohli bychom počkat, až bude světlo."

Howardovi se mezi obočím objevila vráska. "Opuštěná lovecká chata, ano?" opakoval. "To mě opravdu máte za takového hlupáka, McMudocku? Na takovém místě by nás přece vaši přátelé hledali nejdřív."

"To sotva," odpověděl McMudock. "O té chatě moc lidí neví. A kdyby i ano, pak tam do východu slunce nemůžou dorazit."

"Musíme to risknout," řekl jsem. "Rowlf by celou noc na koni nevydržel." Vozem opět projelo jemné zachvění a já ucítil, jak povoz klesl ještě o něco hlouběji, jako bychom neuvázli v bahně, nýbrž v pohyblivém písku.

"Dobrá," řekl Howard konečně. "Riskneme to. Ale varuji vás McMudocku. Jestli nás vodíte za nos..."

"Máte mé slovo," přerušil ho McMudock příkře. Howard se na něho zarytě podíval, potom přikývl, vstal a naklonil se nad Rowlfem.

"Pomozte mi," řekl McMudockovi. "A ty, Roberte, vypřáhni koně. Dávej ale pozor, ať tě nepokopou."

Zatímco jsem opatrně sestoupil z kozlíku a brodil se hlubokým bahnem ke koním, zakymácel se vůz jako loď s proraženým bokem. Jeho zadní část spočívala už na zemi, ale kola byla potopena víc než po nápravě, zatím se však dál nepropadal. Děšť musel zemi rozmáčet na metr hluboko.

Slečna Windenová mi pomohla vypřáhnout koně a svázat řemínky postrojů v jakési improvizované uzdy, zatímco se Howard s McMudockem snažili zvednout Rowlfa z vozu, aniž by mu působili víc bolesti, než bylo nezbytně třeba. Trvalo skoro deset minut, než jsme ho položili na záda jednoho z obou koní a přivázali, aby nespádl. Nakonec jsme pomohli slečně Windenové vylézt na záda druhého koně.

Než jsme vyrazili, obrátil jsem se ještě jednou nazpět. Vůz se dál propadal do bahna; hnědé bláto se už začínalo drát přes postranice a počínalo na podlaze vozu tvořit malé loužičky. Byl to bizarní pohled. Pod nohama jsme měli pevnou zemi, ale vůz klesal, jako potápějící se loď. Skoro, jako by ho země požírala.

Pořád se to zmenšovalo, teď už to nebylo o mnoho větší než míč, o nic větší než černý uzel ve středu gigantické podzemní sítě, ve kterou se jeho tělo proměňovalo. Její pletivo protkávalo půdu lesa na míle a míle, bylo neviditelné, avšak stále se rozrůstalo a rozvětvovalo v jemnější a jemnější výběžky, chapadla a tykadla, stokrát tenčí než lidský vlas.

Vzápětí se něco stalo. Ta věc nevěděla, co to je, neboť jeho uměle vytvořená inteligence nedostačovala k vyvození závěrů a zkoumání smyslových vjemů. Cítilo to jen, že se někde něco stalo, že do jeho úzce ohraničeného vesmíru vstoupila jakási nová složka a že se hluboko v jeho nitru cosi pohnulo jakoby v odpověď na ni.

Přestalo to růst. Chvilí to nedělalo nic, jen to nehnuté leželo a čekalo, že vnitřní předurčenost, vložená do buněk jeho bytosti, se probudí, aby mu řekla, co má dělat dál.

Dosud necítil, že by nastal ten pravý čas. V omezeném kosmu primitivních instinktů, které sotva stačily k citění hladu a bolesti, se nic nezměnilo. A přece došlo k proměně. Předtím to nebylo nic víc než parazit, cosi hltavého, co neznalo nic jiného, než hlad a potřebu rozšiřovat se a růst.

Nyní se to však stalo zabijákem.

Dům stál na kraji malé, jakoby kružítkem narýsované mýtiny, a kdyby mě na něj McMudock posunkem neupozornil, zřejmě bychom kolem proběhli ve vzdálenosti několika kroků, aniž bychom si ho vůbec všimli. Vlastně to byla jen zřícenina. Střecha byla částečně propadlá, jako kdyby její trámy změkly a neměly už patřičnou pevnost, aby unesly tíhu potrhanych šindelů, většina oken nebyla víc než černé díry, z nichž sklo už dávno zmizelo. A přece se mi v tom okamžiku jevila ta rozpadlá ruina jako kus ráje. Alespoň budeme mít střechu nad hlavou; a stěnu mezi námi a ledovým větrem.

"Na zadní straně je kůlna," řekl McMudock, když jsme zastavili před domem a opatrně sundali Rowlfu ze zad koně.

"Tam můžete schovat koně." Zadíval se směrem k lesu. "Ale pořádně zavřete dveře," řekl. "Jinak ty potvory utečou. To bych rád věděl, co je tak znervózňuje."

Vídel jsem, jak sebou Howard při jeho slovech trhl, jako by dostal ránu, ale pak jsem raději dělal, jako bych si ničeho nevšiml. McMudock šel napřed, zatímco jsme my nesli Rowlfu směrem k domu. Slyšel jsem, jak otvírá dveře a chvíli cosi kutí uvnitř, potom tam zaplanulo slabé žluté světlo. "Však jsem to věděl, že někde uvnitř bude lampa," dolehl k nám z domu jeho hlas. "Pozor ve dveřích. Na zemi se tu válí spousta věcí."

Ta spousta věcí byla ještě mírným pojmenováním. Dveře nevedly do chodby, nýbrž rovnou do překvapivě rozlehlé místnosti, od jejíž zadní stěny vedly schodiště a dvojce dveře, visící nakřivo v pantech, dál do nitra domu, podlaha byla natolik poseta harampádím, že bylo sotva kam došlápnout, aniž by člověk o něco nezakopl. McMudock triumfálně mával čadící lampou a ukazoval na třinohou postel, pokrytou šedými hadry, jež stála u stěny, a přihlížel se škodolibým úšklebkem, jak Howard a já neseme Rowlfu a snažíme se nepřerazit se o tu změť rozbitého nábytku, větví a trámů, zřícených od stropu.

Howard vyběhl ještě jednou ven, aby pomohl slečně Windenové odvést koně do stáje, zatímco jsem se já snažil upravit Rowlfovi lůžko co možná nej pohodlněji a zakrýt ho nějakými hadrami, které jsem našel.

McMudock mě chvíli mlčky sledoval, potom ke mně přistoupil, s přezíravým zavrtěním hlavou shodil hadry, kterými jsem Rowlfu právě přikryl, a začal mu rozepínat kazajku. "Napřed mu musíme sundat ty mokré hadry," řekl káravě.

"Jinak chytne zápal plic. Pokud ho už nemá."

Společně jsme Rowlfu svlékli. McMudock mi přikázal, abych donesl všechnen textil, který najdu, a já začal prohledávat místnost. Našel jsem pár dek, napůl rozežraných moly a plísni, a celou hromadu nedefinovatelných šedých hader, jejichž pouhý pach stačil k tomu, aby se mi zvedl žaludek. Všechno to bylo navlhle a studené, ale alespoň ne tak nasáklé vodou jako Rowlfovy vlastní šaty. Všechno jsem to dal McMudockovi, a ten začal téměř odborně Rowlfu zabalovat. Když byl hotov, vypadal Rowlf jako nějaká mumie a hnilobný pach byl téměř nesnesitelný.

"Moc pěkné to není," zamumlal McMudock. "Ale musí to stačit. Váš přítel je silný chlapík. Jestli ho ta horečka nezabije, tak už nic."

"Vy jste lékař nebo něco takového?" zeptal jsem se.

McMudock se mečivě zasmál. "Lékař?" opakoval. „Já? Ještě to tak. Ale když máš čtyřikrát nůž mezi žebry, tak to už získáš nějaké zkušenosti, víš?" Pak však hned zase zvažněl. "Je mi líto, co se vašemu příteli stalo, chlapče," řekl. "Sám nevím, co to do lidí vjele."

Mávl jsem rukou. "To nic," řekl jsem. "Vy za to nemůžete, Lone. Byl jste při tom?"

"V přístavu?" Zíral na mě, jako bych se ptal, jestli by mi neprodal svoji mámu. "Ne. Ale slyšel jsem, co se stalo."

"To je, jako byste byl při tom," řekl nějaký hlas ode dveří. Ohlédl jsem se a uviděl jsem Howarda a slečnu Windenovou. Vešli dovnitř, aniž bychom si jich všimli. Howard zavřel dveře - co to jen šlo - zvedl ruce k ústům a dýchal si na ně.

"Opravdu ne," pokračoval, zatímco přicházel k nám. "Ti lidé nevěděli, co činí." Došel ještě blíž, kritickým pohledem si změnil McMudockovu práci a vzdychl. "A obávám se, že ještě není všemu konec," zamumlal. Ale tato slova neplatila McMudockovi; ba ani mně ne.

Přesto však McMudock odpověděl. "Nevím, co se přesně stalo," řekl. "Připadalo mi to, jako by se celé město zbláznilo."

Všechny ty divné věci..." Zarazil se, na chvíli zmlkl a náhle se pronikavě zadíval na Howarda. "Je mi to líto," řekl.

Howard se usmál. "Věřím vám, Lone," řekl. "Spoustu lidí to bude mrzet, až se vzpamatují a pochopí, co se stalo."

"Až pochopí," řekl McMudock. "A co se to, sakra, vlastně stalo? Před pár dny bylo ještě všechno v pořádku, a najednou..."

"A najednou jsme se v městě objevili my a náhle se děly divné věci, že?" dokončil Howard větu za něho. "Zjevují se mrtví, postavy obklopené mlhou, zvoní zvony, které vůbec neexistují..." Trpce se usmál. "Byly i oběti na životech, Lone. Můžete pak lidem zazlívát, že si hledali obětího beránka?" Vzdychl, chvíli hleděl mimo McMudocka do prázdna a pak náhle změnil téma. "Myslím ale, že v tuto chvíli jsme v bezpečí," řekl. "Ale je tu zima. Nebylo by možné rozdělat oheň?"

McMudock přikývl, obrátil se a ukázal na zděný krb na jižní straně. Jeho kameny byly začerněné a bylo v něm jemného šedého popela téměř po kolena. "Žádný problém," řekl. "Ta věc pořád ještě funguje a dřeva je tu taky dost."

"Ještě funguje?" zeptal se Howard pochybovačně.

McMudock vstal. "Ano," řekl. "Ta bouda je sice na spadnutí, ale čas od času sem ještě občas někdo zabloudí."

Zasmál se. "Pár chlapců z města se sem chodí vyspat, když se porafají se starou, víte?"

Pár chlapců z města...

Bylo to jako by nějaký šeptavý hlas v mém nitru ta slova opakoval. Ale najednou získávala nový, strašlivý význam. Projela mnou ledová hrůza.

...chlapců z města, opakoval jsem si ta slova v duchu. ...hned za odbočkou do Bettyhillu, řekla předtím slečna

Windenová.

"Howarde," vydechl jsem. "To je ten dům. Náhle se mi roztřáslы ruce.

Howard vzhledl a zmateně sraštil čelo. "Jaký dům?" zeptal se důrazně.

"Gordon," odpověděl jsem s námahou. "Vzpomeň si na Gordonova slova, Howarde. Když ses ho ptal, odkud má tu knihu. Řekl, že sledovali stopu, stopu v lese, až -"

" - našli dům, jenž stojí nedaleko od odbočky do Bettyhillu," dokončil Howard větu. Z obličeje mu rázem zmizela všechna barva. Po nekonečně dlouhou trýznivou vtefinu na mě zíral široce vytřeštěnýma očima, potom se obrátil a přistoupil k McMudockovi tak prudce, až ten polekaně uskočil zpátky.

"Je tady v lese ještě víc domů?" zeptal se. "Nějaká chata, kůlna, nebo něco podobného?"

"Ne... ne v okruhu deseti mil," odpověděl McMudock rozpačitě. "Proč?"

"Jste si tím jist?"

"Absolutně," odpověděl McMudock. "Proč?"

"To musí být on," řekl jsem. Srdce se mi divoce rozbušilo. Náhle se mi zdálo, jako bych zaslechl nějaké zvuky, šeptání a tichý smích neslyšných zlých hlasů, kroky, ploužení a šramocení, jako by se někde blízko plížilo cosi velkého, beztvareho.

S námahou jsem odehnal tyto myšlenky. Dům byl plný zvuků, ale byly to normální zvuky starého domu, na který doráží víchr, nic víc.

"Tak sakra, co to znamená?" zavrčel McMudock. "Snad mi už konečně někdo vysvětlí, co se tu děje, když už vám pomáhám."

Howard se na něho nejistě podíval. "To nemohu," řekl. "Ale je docela možné, že jsme se dostali z deště pod okap."

Prudce se otočil ke mně. "Musíme dům prohledat. Hned."

"A co budeme hledat?" vyzvídal McMudock nedůvěřivě.

"Všechno, co sem nepatří," odpověděl Howard vážně. "Přesněji vám to nemohu říci. Kolik je tu místností?"

"Tři," odpověděl McMudock. "Včetně této. A půda."

"Žádný sklep?" Nedokázal jsem to vysvětlit, ale pocítil jsem zvláštní úlevu, když McMudock zavrtěl hlavou.

"Tak do toho," řekl Howard. Náhle byl plný takřka zlověstné aktivity. Znovu se otočil, ukázal na oboje dveře na jižní stěně a pak na mě a McMudocka. "Ty prohledáš pravý pokoj, já levý," řekl. "A vy, McMudocku, jděte nahoru. Rychle. A vy, slečno Windenová, zůstaňte zde. Tak do toho."

McMudock se po mně tázavě podíval, ale dělal jsem, jako bych si toho nevšiml, sehnul jsem se po utržené noze od stolu, rychle jsem ji na jednom konci ovinul několika cáry hadrů a přidržel ji nad čadícím plamínkem petrolejové lampy. Improvizovaná pochodň hořela až překvapivě dobře, a tak mě i McMudock a Howard po chvíli napodobili.

Byl jsem nervóznější, než jsem si sám hodlal připustit, když jsem otvíral dveře napravo a držel svoji pochodň tak, aby její světlo padalo co nejvíce do vedlejší místnosti. Byla mnohem menší než místnost, ve které jsme byli až dosud, a musela kdysi sloužit snad jako skladiště nebo spíž, protože všechny čtyři stěny byly až ke stropu pokryty částečně zhroutenými regály. Na podlaze ležela stejná změt' rozbitého nábytku a neřádstva jako vedle, vzduch nepopsatelně páchl hnilobou a zkaženými potravinami. Chvilí trvalo, než mi došlo, co tu nesouhlasí. Puch hniloby mi téměř vyrazil dech - ale nikde nebylo nic, co by mohlo hnít.

Nic.

Zaprášená prkna regálů byla prázdná a na podlaze ležela jen špína a dřevo ztvrdlé na kámen. Nebylo tu nic, čemu by se dal zápach přisoudit - žádné naváté listí, žádná plíseň, žádné shnilé zbytky potravin... nic. V této místnosti nezbylo vůbec nic organického. Pokoj byl sterilní.

Ledová hrůza mi stiskla srdce ještě silněji. Udělal jsem krok do místnosti, zaváhal jsem a obrátil se, když vtom se v čemsi na zemi zaleskl odraz světla z mé pochodně. Zmítán mezi přáním dostat se co možná nejrychleji z tohoto pokoje a obyčejnou zvědavostí, zůstal jsem chvíli stát, ještě jednou jsem se obrátil a dřepl si; ovšem nejprve jsem se rychle přesvědčil, že jsou dveře pořád ještě otevřené a v případě nouze budu moci jediným skokem uniknout z místnosti.

Na podlaze byla stopa. Byla o něco silnější než mužská paže a vedla v komplikovaných, zdánlivě nesmyslných záhybech ode dveří křížem krážem po celé místnosti, přičemž se postupně dotýkala všech čtyřech stěn. Stěn i regálů, které stály u nich. Jako kdyby něco místnost důkladně prohledávalo. Nebo hledalo něco k snědku.

S bušícím srdcem jsem se napřímil, ještě jednou jsem došel zpátky k jednomu regálu a zvedl pochodň o něco výš.

Opět mě napadlo, jak jsou police regálů prázdné. Neležel na nich ani prach. Byly čisté, čisté a tak holé, jako by byly...

... jako by byly nalakované.

Nebo vyžrané.

Jako stromy na té strašlivé mýtině v lese.

Jako půda, do které se propadl náš vůz.

Jako...

Myšlenku jsem nedokončil. Neboť právě v tu chvíli se rozlehl kdesi nade mnou ten nejnelidštější výkřik, jaký jsem kdy ve svém životě slyšel.

Pochodně vyřezávaly do noci neklidně plápolavé ostrůvky bledého, narudlého světla. Během poslední půlhodiny déšť polevil, víchr se z velké části unavil a vrátil zpět nad moře, aby se někde daleko od pobřeží vyzuřil až do konce. Zde, pod ochranou střechy z listí se změnil déšť v sotva ještě znatelné, ledové mženi. A přece bylo těchto dvanáct mužů promoklých až na kůži, třebaže měli na sobě černé nepromokavé kabáty a klobouky, vražené hluboko do tváře. Žádný z

nich už neseděl v sedle zpřímá. Probdělá noc a námaha předešlého dne - někteří z nich byli také v přistavu a pomáhali hasit - se na nich podepsaly, také koně byli unaveni namáhavým trmácením bahnem, sahajícím po kotníky a poslední míle se už sotva vlekli. Přesto se žádný z jezdců ani nepokusil koně popohnat. Nebýt nemilosrdných rozkazů muže v čele skupiny, pravděpodobně by se už většina z nich dávno obrátila nazpět.

Půlnoc byla dávno pryč, když malá skupinka zastavila na rozcestí. Muž v čele se chvíli nerozhodně rozhlížel vpravo, vlevo, pak zvedl pochodeň trochu výš, aby lépe viděl. Úspěšnost jeho počínání byla jistě nulová - takový déšť by dokázal smazat stopy i po celé armádě.

Jeden z jeho druhů ukázal doprava. "Pravděpodobně jeli tudy," řekl. "To je přece nejkratší cesta do Bettyhillu, Freddy."

"A kdo ti řekl, že tam skutečně mají namířeno?" zavrčel vůdce, "určitě neudělají takovou blbost, aby jeli právě směrem, který mi prozradili." Chvíli přemýšlel, potom se napolovic otočil v sedle a pohledem sklouzl po tuctu unavených osob za sebou. "Rozdělíme se," řekl nakonec. "Vezmi si Peta, Seana, Leroye, Freda a Norberta a jedte vpravo, já s ostatními pojedu vlevo."

"Ale tam přece nic není," namítl druhý muž. "Jen les a pobřeží. Při tomto počasí tam nikdo neprojde."

"Ti chlapi nepojedou po normálních cestách," tvrdil Fred. "Pravděpodobně budou dřepět někde před námi v lese a budou se nám chechtat, zatímco my je hledáme tady. Rozdělíme se."

"Ale..."

"Žádné ale!" vyjel Fred. V očích se mu zablýsklo. "Můžeš jet zpátky, jestli máš strach."

"Nemám strach," namítl ten druhý, ale jeho hlas zněl unaveně, slova mu vázla v hrdle. "Ale nemá to žádný smysl. Hlavní silnice do Bettyhillu je odříznutá, a jestli se skutečně schovali v lese, pak při takovémto svinském počasí natáhnou bačkory tak jako tak."

"A slečna Windenová?" zeptal se Fred. "A McMudock? Už jsi zapomněl? Sakra, unesli přece tu ženu a Lona pravděpodobně zabili, a ty chceš, abychom to vzdali?" Jeho tvář se zkrivila. "Já ty zatracené ďábly najdu, i kdybych se o to měl pokusit sám. A zaplatí mi za to, co udělali. Za ten požár, za mrtvé ve městě i za Lona. A teď jedeme dál!"

Chvíli se na něho druhý muž díval téměř vzpurně, potom pokrčil rameny, unaveně zvedl ruku a ukázal doprava. Fred mlčky přihlížel, jak se k němu polovina mužů připojila a jak zmizeli ve tmě východním směrem. Potom znovu obrátil koně, popohnal ho otěžemi, a vyrazil dál, doleva, hlouběji do lesa.

Nikdo z mužů, kteří jeli za ním, neviděl spokojený úsměv, který mu pohrával kolem rtů. Nebyla náhoda, že se skupina rozdělila právě tady. Brennan věděl, že les před nimi není tak docela pustý, jak se většina mužů v jeho doprovodu domnívala; a měl téměř jistotu, kde ty cizince hledat. Ale bylo třeba jít najisto. Ve skutečnosti si dávno promyslel jména těch, které teď zdánlivě námtkou poslal pryč, a jen čekal na příležitost, jak se jich zbavit. Dávno už ne všichni z těch, kteří spolu s ním vyrazili, aby chytili uprchlé čaroděje, byli celí žhaví do pronásledování. Po výbuchu násilí a nenávisti, který se minulý večer rozpoutal ve městě, se mnohých zmocnily pochybnosti a stále se množily hlasy, které se ptaly, jestli by skutečně bylo správné ty tři cizince zabít.

Fred Brennan v sobě takovou pochybnost necítil a postaral se o to, aby měl ve svém doprovodu jen muže, kteří se budou řídit jeho rozkazy, aniž by cokoli namítali. Jeho vlastní bratr byl při obrovském požáru v přistavu těžce zraněn, a on se už postará o to, aby ti tři ďábli, kteří přinesli do města neštěstí, dostali za své činy zapláceno. I kdyby to mělo být poslední, co udělá.

Náhle jeho kůň klopýtl, zapotácel se a teprve na poslední chvíli znovu vyrovnal rovnováhu. Zvíře zafrkalo a nervózně začalo tancovat, takže měl Brennan chvíli co dělat, aby ho znovu zvládl.

"Všechno v pořádku?" zeptal se jeden z jeho průvodců.

"Všechno oukej," odpověděl Brennan. "Ty mrchy jsou nervózní, ale to se zvládne." Ještě jednou potáhl za uzdu, vši silou stiskl koně stehny a sklonil pochodeň níž k zemi. V míhavém světle se před ním ukázal kus rozbahněné cesty. Così temného, lesklého se svíjelo v bahně.

"Sakra," zabručel Brennan. "Co to je?" Chvíli váhal, potom seskočil ze sedla a vrátil se o krok zpět. Bahno mu vzdychavě povolovalo pod botama, ale pod ním bylo cosi pevného, pružného. Sehnul se, hrábl prsty do rozměklé země a znovu sražil čelo.

Pod vrstvou řídkého bahna bylo všude vidět tenké, černohnědé kořenové výhonky, navzájem propletené a natahující se vzhůru jako vyschlé, kostnaté ruce. Jako obrovská pavučina, protkávající veškerou zemi, pomyslel si Brennan se zamrazením v zádech.

"Co se stalo, Frede?" zeptal se jeden z jezdců.

Brennan jen mávl rukou. "Nic," řekl, trochu až příliš rychle. "Nějaké kořeny. Tytéž, ve kterých se zachytil ten vůz."

Pokrčil rameny. "Déšť z nich musel spláchnout půdu. Dávejte pozor, kam jedete." Narovnal se a chtěl se vrátit zpět ke koni, ale pak zůstal znovu stát, když se světlo jeho pochodně opět od čehosi odrazilo. Zvědavě se sehnul, znovu hrábl do bahna a zvedl kus kovu.

"Co to máš?" zeptal se jeden z jeho druhů.

Brennan znovu pokrčil rameny. "Zákolníček," zabručel. "Zdá se, že pochází z vozu."

"Z toho jejích?"

"Možná," odpověděl Brennan nerozhodně. "Ale jestli pochází z jejích vozu, pak se nedostali daleko. Ta věc přece drží kolo na ose." Odhodil klín, sklonil pochodeň a udělal po cestě ještě pár kroků.

Našel ještě další kov: další klínky, hřebíky, pár nýtů, které se používají ke spojování kožených řemenů postroje.

Vypadalo to, pomyslel si vyděšeně, jako by se celý ten vůz na místě úplně rozložil na kousky. A všude ty černé, lesklé kořeny. Tu a tam se tyčily z bahna do výšky kotníků a vytvářely malá, zašmodrchaná hnízda, ze kterých vybíhala vlákna všemi směry a nořila se zpět do země, nebo se spojovala s jinými.

Zahnal chmurnou myšlenku, vrátil se zpět ke koni a zamával pochodní. "Jedeme dál," poručil. "Čert ví, co to je. Jedeme."

"Landers tu není," řekl jeden z mužů. Brennan se nevraživě otočil v sedle a chystal se k ostré odpovědi, ale pak se omezil pouze na nevraživé zamračení. Za ním byli už jen čtyři jezdcí.

"Co to znamená, že tu není?" vyštěkl.

"Je pryč," odpověděl jeden z mužů. "Musel se ztratit někde cestou. Mám ho jít hledat?"

Brennan nesouhlasně zavrčel. "Ne," řekl. "Ať si jde k čertu. Jestli má ten zbabělec strach, nemůžu ho potřebovat."

"Mně se ta věc nelíbí," odpověděl jezdec. "Kdyby jel zpátky, řekl by mi to." Chvilí mlčel, trochu se v sedle napřimil a rozhlédl se do obou stran. Z výrazu v jeho obličeji se dalo vyčíst, že se necítí příliš ve své kůži.

"Celý ten zatracený les se mi nelíbí," řekl ještě jednou. "Něco mi tady nesedí. Koně jsou tak zatraceně nervózní, a to na zemi... jedme zpátky, Frede."

Brannan na něho chvíli vztekle zíral. "Řeknu ti, co tady nesedí, Matte," zasyčel. "Ty. Jestli sis strachy nadělal do kalhot, tak odpal. Jeď si za Landersem a vybreč se mu na rameni. Nebo drž hubu a jeď dál, zbabělce."

"Nemám strach!" odporoval Matt.

Brennan se jízlivě zasmál. "Pak je to v pořádku. Jedeme dále!" Se zuřivým trhnutím se obrátil, švihl koně otěžením a vyrazil znovu v čele malé skupinky.

Za nimi se na úzkou lesní cestu znovu snášel černý závoj noci. Kdyby zůstali ještě o chvíli déle, snad by si všimli, že černé pletivo na zemi se skutečně hýbe. Pulzovalo, avšak velmi, velmi pomalu. A rostlo. Stejně tak pomalu. Ale nezadržitelně.

Stačilo mi jen pár vteřin, abych se vyřítil ven z pokoje a po schodech nahoru; přesto jsem se však na půdu dostal jako poslední. Slečna Windenová a McMudock - ten s nevěřicně vytřeštěnými očima a ztuhlý uprostřed pohybu v groteskní pozici - stáli nedaleko dveří, zatímco Howard, s pochodní zdviženou vysoko nad hlavou a s levou rukou výstražně napřaženou směrem k McMudockovi a slečně Windenové, se opatrně přibližoval k obrovskému psacímu stolu, pokrytému vrstvou prachu.

"Co se stalo?" zeptal jsem se. Srdce mi divoce bušilo. V uších jako by mi stále ještě doznívaly zvuky toho děsivého výkřiku...

Howard se zastavil, téměř nevrle otočil hlavu a rukou udělal komplikovaný pohyb, kterým chtěl zřejmě současně naznačit mně, abych k němu přišel, a těm dvěma, aby zůstali, kde jsou.

Nejistě jsem prošel mezi McMudockem a slečnou Windenovou, zvedl jsem pochodeň trochu výš - a strnul jsem.

Byl to děsivý pohled.

Za psacím stolem seděla mrtvola, mužská mrtvola. Alespoň částečně.

Od hlavy do pasu to bylo tělo muže. Jeho kůže a vlasy byly šedivé a zašlé, jako by byly pokryty desetiletou vrstvou prachu, a jeho oči vyhlížely z důlků jako dvě osleplé kovové koule. Obličej byl podivně zkřivený, jako by mu v jeho svalech nezbyla žádná síla, aby unesla tíhu masa. Ale byl to člověk.

Až do pasu.

Avšak pod ním začínalo něco šedého, ochablého, podobného velké, slizké, zduřelé amébě, stékající ze židle na podlahu a vysílající pod psací stůl a do tmy mimo dosah světla z našich pochodní tenká, zplihlá chapadélka.

"Co... co to je... Howarde?" vykoktal jsem. Postoupil jsem o krok před něho, spolkl hořký knedlík, který se mi utvořil v hrdle, a předklonil se, abych v nedostatečném světle pochodní rozeznal víc detailů.

Howard mě rychlým pohybem strhl nazpět.

"Shoggote," řekl klidně.

Úder do obličeje by mě nemohl zasáhnout víc. Bleskurychle se mi vybavilo mé první setkání s touto strašlivou protoplazmatickou bytostí. Tenkrát jsem jen tak tak vyvázl životem. Kdyby se v poslední chvíli neobjevili Howard a Rowlf, aby mě před tou obludou zachránili, potom... Ano, pomyslel jsem si. V jistém smyslu jsem tu viděl před sebou svůj možný osud...

"Je...?" začal jsem, ale Howard okamžitě zavrtěl hlavou a řekl:

"Je mrtev. Ale přesto, moc se k němu nepřibližuj. Tihle tvorové jsou nevypočitatelní."

"Co... co to znamená, Howarde?" zachrčel McMudock. Přišel blíž, a tu jsem uviděl, že se mu na čele leskne pot. Hlas se mu třásl, ale obličej ztratil všechnu barvu. "Chcete... chcete snad tvrdit, že tento... tohleto, že žije?"

Howard chvíli mlčel. "Ne," řekl potom, aniž by se na McMudocka podíval. "Žije není to pravé slovo. Ale existuje to a je to nebezpečné." Jako by chtěl podtrhnout význam svých slov, ustoupil o půl kroku nazpět, zhluboka a hlasitě se nadechl a pak ukázal na mrtvého: "Znáte tohoto muže?"

McMudock hlasitě polkl. Zdálo se, že ho stojí nekonečné přemáhání, aby se přiblížil ke stolu s mrtvým a pohlédl do jeho obličeje.

"Bože můj," zašeptal. "To je přece..."

"Vy ho znáte?" zeptal se Howard.

McMudock těžce přikývl. "Myslím, že ano," zamumlal. "Ale je tak... tak změněný."

"Bensen," řekl Howard.

"Bensen?" Zmateně jsem si ještě jednou prohlédl obličej mrtvého. Jeho rysy mi připadaly trochu povědomé, a přece...

"Nebyl jsem si jistý," pokračoval Howard. "Viděl jsem ho jen dvakrát, a to ještě krátce."

"Je to on," přikývl McMudock. Rty se mu zachvěly. "Proboha, co... co se to s ním stalo? Kdo... kdo to udělal?"

"Stejná moc, která je zodpovědná za to, co se stalo ve vašem městě, McMudocku," řekl Howard vážně. "Pořád ještě věříte, že jsme vaši nepřátelé?" Ukázal na ztuhlou šedou plazmatickou hmotu.

"Opravdu věříte, že bychom mohli stát na straně těchto nestvůr?"

McMudock neodpověděl, ale jeho pohled byl dostatečně výmluvný.

"Jděte dolů," řekl Howard tiše. "A slečnu Windenovou vezměte s sebou. Přijdeme hned za vámi."

McMudock poslechl okamžitě. Byl zjevně rád, že může z půdy vypadnout.

"Co se to tady stalo?" zeptal jsem se, když jsme byli znovu sami. Howard neposlal McMudocka a slečnu Windenovou pryč jen z ohleduplnosti, nýbrž z důvodu zcela určitého.

Howard neodpověděl hned. Namísto toho obešel psací stůl, gestem naznačil, abych šel za ním, a rukou ukázal na desku stolu. Byla na ní skoro na prst silná vrstva prachu, ale nebyla souvislá. V šedém chuchvalcovitém prachu byl jasně rozeznatelný obrys čehosi velkého, obdélníkovitého, co tu ještě před nedávným muselo ležet. "Měl jsi pravdu," řekl.

"Tohle je ten dům. Tady ležela ta kniha."

"A co to znamená?" zeptal jsem se nejistě. Howard mi něco zatajoval, to jsem cítil naprosto bezpečně.

"Existují jen tři exempláře Necronomiconu," vysvětloval Howard. "Každopádně pokud je mi známo, jeden je pořád ještě majetkem Alhazreda."

"Koho?"

Howard se nepatrně usmál. "Abdula AI Alhazreda," řekl. "Muže, který ho napsal. Druhý leží bezpečně uložen v sejfu Miscatonické univerzity ve Státech a třetí..."

"Byl majetkem mého otce," dokončil jsem větu. "Byl v té bedně, že?"

Howard vážně přikývl, ale dál mlčel.

"A to znamená," řekl jsem ponuře, "že kniha, kterou jsme vzali Tremaynovi, byla jedna z knih mého otce. A ty ostatní?"

Howard s povzděchem pokrčil rameny. "Snad jsou ještě tady," zamumlal. Neznělo to však příliš přesvědčeně. "Musíme je zkusit najít."

Hlavou kývl směrem k oběma petrolejkám na psacím stole. Podívej se, jestli ještě fungují," řekl. "S pochodněmi bychom mohli ještě celý ten barák zapálit."

Poslechl jsem. Obě lampy byly velice zaprášené, sklo bylo pokrytou silnou vrstvou špíny, ale petrolejové zásobníky byly plné a když jsem pak sklo alespoň částečně oťřel rukávem kazajky, vydávaly jasné, teplé světlo.

Prohlídka půdy nám nezabrala mnoho času. Byla skoro prázdná, všude bylo vidět jen běžné harampádí a pár rozbitých šindelů; prachu i špíny tu bylo pomalu. Shoggote i zde, stejně jako dole v komoře, vyčenichal každý zbyteček organické hmoty a sežral jej.

Knihy tu nebyly.

Howard nebyl nijak zvlášť překvapený, a ani já jsem necítil víc než slabý pocit zklamání. Spíš by mě udivilo, kdybychom ty knihy našli.

"Toho jsem se obával," řekl Howard. "Necronomicon je sice v našich rukou, ale zbytek..."

Zmlkl, ale nebylo ani třeba, aby mluvil dál. V bedně, kterou jsme vytáhli z vaku LADY, byl dobrý tučtuc knih, z nichž byl Necronomicon jistě tou nejnebezpečnější; ale taky ty ostatní, pokud by se ocitly v nesprávných, či snad jen nezásvěcených rukou, by mohly být nebezpečnější, než všechny granáty a výbušniny na světě.

"Pojďme zase dolů," řekl Howard.

"A... on?" Ukázal jsem na mrtvého shoggota za psacím stolem, ale Howard jen pokrčil rameny.

"Rozpadne se," řekl. "Nemůže být mrtvý dlouho, jinak bychom z něho sotva něco našli."

"A Bensen?"

"To není Bensen!" namítl Howard tak prudce, až jsem sebou polekaně trhl. Chvilí se odmlčel, pak v bezmocném hněvu zaťal pěsti a odvrátil oči. "Promiň, Roberte," zamumlal. "Nechtěl jsem na tebe vyjet. Ale tohleto už není Bensen. Je to jen mrtvý shoggote, který na sebe vzal jeho podobu. Za pár dní z něho nezbude vůbec nic."

Váhavě a stále ještě naplněn pocitem nejhlubšího odporu a ošklivosti přiblížil jsem se ještě jednou k psacímu stolu a prohlížel si toho bizarního tvora v pokojném žlutém světle lampy. Dokonce i nyní, když jsem věděl, že je mrtev a nemůže být nebezpečný, mi pohled na něho naháněl hrůzu. Bylo to jako bizarní karikatura života.

"Na co asi zemřel?" zašeptal jsem, skoro jako bych měl strach, že mohu hlasitým hovorem tu bestii probudit ze spánku.

"Splnil svůj úkol," odpověděl Howard. "To je všechno. Měl se postarat o to, aby se kniha dostala Tremaynovi do rukou, a to udělal. Pak už nebyl žádný důvod k jeho další existenci."

Překvapeně jsem se na něho podíval. "Podle tebe tedy oni umírají sami od sebe, když splní svůj úkol?" zeptal jsem se.

"Pokud vím, ano," řekl Howard stroze. "A vím o nich velice málo. Ve skutečnosti nikdo neví, co je to za bytosti, Roberte." Vzdychl si. "Pojďme dolů. Není mi moc dobře při pomýšlení, že necháváme McMudocka dole samotného s Rowlfem."

Tentokrát jsem zase pro změnu zadržel já jeho. "Co s ním uděláme?" zeptal jsem se.

"S McMudockem?" Howard pokrčil rameny. "Co bychom s ním dělali? Necháme ho běžet, jakmile budeme v bezpečí. Proč se ptáš?"

"Kvůli slečně Windenové," odpověděl jsem. "Ona se nebude moci vrátit do Durnessu. Zabijí ji, když vyjde najevo, že nám pomáhala." Sklopil jsem zrak a chvíli hleděl do země. "Dělám si výčitky, Howarde," pokračoval jsem. "Neměl jsem ji nutit, aby nám pomohla. I kdyby jí nic neudělali, nebude už moci dál v tom městě žít. Stále ji budou podezírat."

"Já vím," odpověděl Howard. "Bylo mi to jasné, když jsem uviděl, jak se vracíš s ní. A ona to taky ví. Ale najdeme nějaké řešení. Teď musíme nejprve počkat na den a dostat Rowlfa k lékaři, pak se uvidí, jak dál. Pojď."

Obrátil se a šel. Tak rychle, že mi nedal příležitost se ho ještě na něco zeptat. Světlo z jeho lampy zmizelo za dveřmi a s krátkými trhavými pohyby poskakovalo dolů po schodech. Ohlédl jsem se ještě jednou zpět na tu ohavnou nestvůru u

psacího stolu, ale pak jsem se otočil také a vydal se za Howardem.

Když jsme se vrátili do přízemí, hořel už v krbu oheň a slečna Windenová a McMudock přenesli Rowlfovo lůžko těsně k ohni. McMudock stál u jednoho z oken a hleděl ven do tmy, zatímco slečna Windenová klečela u Rowlfa a mokrým kapesníkem mu chladila čelo. Howard postavil lampu na krbovou římsu, krátce si promnul ruce nad plápolajícím ohněm, aby z nich vyhnal chlad, a pak přešel k McMudockovi. Já jsem se pak zastavil a hleděl na slečnu Windenovou, až konečně vycítila můj pohled a zvedla oči.

"Už se mu daří líp," řekla. "Je velice silný. Vydrží to."

Přikývl jsem, posadil jsem se proti ní na druhou stranu postele a chvíli jsem pozoroval Rowlfovu tvář. Už zase byl v bezvědomí, ale vysoká horečka zřejmě ustupovala.

"Slečno Windenová, já... musím si s vámi promluvit," začal jsem po chvíli. Podívala se na mě, ale neřekla nic, a já po pár vteřinách pokračoval: "Když jsem k vám včera večer přišel, tak... nevěděl jsem, že..."

"To je dobré, pane Cravene," přerušila mě. "Zachránil jste mé dceři život. Co jsem udělala, jsem byla vám a vašim přátelům dlužná."

"Budete muset odejít z Durnessu, až bude tady po všem," řekl jsem.

Usmála se. "Kvůli Lonovi?" zeptala se, ale tak tiše, aby McMudock nic neslyšel. "Nedělejte si starosti, pane Cravene. On mě neprozradí. Je to v podstatě dobrý chlap. Věří vám."

"Nejde o něho," namítl jsem. "Ale ten druhý utekl a..."

"Brennan?" Přikývla. Její tvář se zachmuřila. "Tak to je zlý chlap, pane Cravene..."

"Roberte," přerušil jsem ji. "Říkejte mi Roberte - prosím."

"Roberte." Usmála se. "Dobrá. Já jsem Mary. Slečno Windenová mi zní tak nějak staře." Vzdychla si, kapesník, kterým předtím Rowlfovi chladila čelo, odložila a náhle zase zvažněla. "Brennan je mizera, Roberte," řekla. "Ale já to s ním zvládnu. Prostě mu navykládám, že jste mě přinutili jít s vámi."

Její slova nezněla právě moc přesvědčivě, cítil jsem, že si je v duchu naprosto jista, že to nevyjde. Ale z nějakého důvodu jsem ji neodmlouval, nýbrž beze slova jsem vstal a zamířil k Howardovi a McMudockovi, kteří stále ještě stáli u okna a hleděli ven do tmy.

"Děje se něco zvláštního?" zeptal jsem se. Howard pokrčil rameny. "Nevím," zamumlal. "Přestalo pršet, ale něco mi tu neseďí."

Svraštil jsem čelo, přistoupil blíž k oknu a škvírou mezi deskami, kterými bylo okno zatlučeno, jsem vyhlédl ven. V první chvíli jsem neviděl nic podezřelého. Jak Howard řekl, déšť ustal a les na kraji mýtiny stál černý a bez hnutí jako stěna tmy. Ale měl pravdu. Něco tu neseďelo. Nebylo to nebezpečí, jaké je možné slyšet nebo vidět. Ale cítil jsem ho. Příliš výrazně.

"Ta věc tam nahoře," řekl náhle McMudock. "Byla totéž, co ožralo dohola ten les?"

Howard se na něho překvapeně podíval. "Vy jste si toho všiml?"

"Máte mě za slepého, nebo jen za hloupého?" zeptal se McMudock nedotčeně. "Samozřejmě jsem si toho všiml. Bylo to totéž?"

"Já... doufám, že ano," odpověděl Howard zajíkově. "Jestli ne..."

"Pak ještě jedna taková bestie pobíhá dál po okolí a bude zabíjet lidi, když náhodou zrovna nepadne na žádný strom, co?" zeptal se McMudock. "Snad je to dokonce tam venku a jen to čeká, až vyjdeme ven." Ustoupil kousek od okna a nepřátelsky se podíval na mě a na Howarda. "Chci, abyste mi řekli pravdu," řekl. "Dal jsem vám své slovo, že vám pomůžu, ale chci vědět, s čím máme co dělat. Co to je? Nějaký šílený výtvar vás vědců?"

"Vy jste o tom mluvil s Mary," usoudil Howard.

McMudock našťavaně přikývl. "No a? Sakra, je to taky náš život, který se tady dává v sázku. Co je to za potvoru? Jak se to dá zničit?"

"To kdybych věděl," odpověděl Howard. "Já..."

Venku na kraji lesa padl výstřel. Půl vteřiny nato se rozprsklo dřevo před oknem a Howard s chrčivým zvukem zavrával a nazpět a rukama si sevřel krk. Mezi prsty mu protékala jasně rudá krev.

Během poslední hodiny TO přestalo pulzovat. Síť, protkávající lesní půdu, se zklidnila, strnula k nehybnosti, jakoby byla mrtvá. Najednou hlad, který patřil k přirozenosti této bytosti, tak, jako potřeba světla a vzduchu k člověku, přemohl její vlastní určení: předtím žrala, aby pohltila část nenáviděného života, který vyslídila v dosahu své moci, a proměnila jej v nepřirozenou černou protoplasmu. Ale její vlastní poslání si podrželo nadvládu. Čekala. Žhnula chtivostí a netrpělivostí, věděla to, že oběti, které jsou předurčeny ke zkáze, jsou už na dosah, ale stále se to ještě ovládala, třebaže s námahou. Čekala, až všechno bude tak, jak předurčil jeho stvořitel, čekala s trpělivostí tvora, kterému je i sám pojem času neznámý.

Vzápětí zaútočila.

McMudock mě strhl k zemi ve stejnou chvíli, kdy venku padl druhý výstřel. Kulka roztržila tenkou desku v okně úplně, hvízdla těsně nad našimi hlavami a rozpleskla se o protější stěnu. Téměř ve stejnou chvíli se dveře otfáslý jakoby pod úderem obrovského kládíva. Prach a třísky odlétaly od zpráchnivělého dřeva a náhlý průvan sfoukl obě lampy a rozpohyboval plameny v krbu.

S námahou jsem se vymanil z McMudockova sevření, po rukou a po kolenou jsem dolezl k Howardovi a trhnutím ho obrátil na záda. Srdce mi bušilo, jako by se chtělo rozskočit, když jsem mu sundal ruce z krku a opatrně se dotkl silně krvácející rány na jeho hrdle. Krk měl zalitý krví. Kupodivu jsem sotva cítil hrůzu, nýbrž jen jakousi otupělost a pocit nevíry, který každou vteřinou sílil. Myšlenka, že Howard, právě Howard by mohl být zabit něčím tak banálním jako kulkou z pušky, mi připadala směšná.

Howard se zasténáním zvedl hlavu, ale jemně jsem mu ji zatlačil zpět. "Zůstaň ležet!" řekl jsem příkře. "Donesu něco na obvázání." Zranění bylo méně vážné, než to na první pohled vypadalo, ale silně krvácelo a muselo být co nejrychleji obvázáno.

"Zůstaň na zemi, pitomče!" křikl McMudock, když jsem se chtěl zvednout a rozběhnout se. Téměř současně praskl další výstřel, jako by tam venku někdo slyšel jeho slova a chtěl je ještě podtrhnout. Velký oblak prachu se zvedl u schodiště a kus zábradlí se s groteskně pomalým pohybem naklonil na stranu a rozbil se o podlahu.

McMudock zaklel, co nejrychleji se odkutálel do mrtvého úhlu pod oknem a z dlaní si utvořil před ústy trychtýř:

"Přestaňte střílet, vy idioti!" zařval. "Vzdáváme se!"

Zděšeně jsem se na něho zadíval, ale jedinou jeho reakcí byl pohrdavý úšklebek. "Co myslíš, že asi můžeme dělat, chlapecu?" odpověděl na moji nevyslovenou otázku. "Snad pustit se do přestřelky s dobrým tuctem mužů?" Zavrtěl hlavou, znovu zvedl ruce před ústa a ještě jednou křikl: "Tady je McMudock! Hned toho nechtě! Nebudeme klást odpor!"

Odpověď na jeho slova se dostavila okamžitě. Třeskla celá salva výstřelů z pušek, dveře se rozletěly na kusy a vysypaly se dovnitř. V otvoru se objevila jakási postava, oblečená do stejného černého nepromokavého kabátu, jaký měl i McMudock, a s dvouhlavňovou brokovnicí v rukou.

"Lone!" zasupěl muž. "Jsi v pořádku?" Za ním se do domu vhrnuli další muži: dva, tři, nakonec jsme uviděli celkem pět ozbrojených a - se vši pravděpodobností - ke všemu odhodlaných mužů. Tři z nich byli ozbrojeni puškami, čtvrtý měl pistoli a poslední rezavý hasák, kterým mával jako kyjem. Ústí všech pušek namířila na mě a na Howarda. Viděl jsem, jak se Howardova ruka sune ke kapse, ve které měl revolver, a s polekaným pohybem jsem jeho prsty zadržel.

"Jsem v pořádku," odpověděl McMudock. Vstal, zvedl v chlácholivém gestu ruce a ukázal na Howarda a na mě.

"Dej tu pušku pryč, Brennane," řekl. "Nebudou se bránit."

Brennan - teď, když jsem zaslechl jeho jméno, jsem ho taky poznal - přistoupil o krok blíž a bojovně se rozhlédl.

Dvojitou hlavní brokovnice mi pořád ještě mířil do obličeje. A jeho prst na spoušti byl tak napjatý, až mu na něm zbělal kotník.

Trhavým pohybem hlavy ukázal na Howarda. Rána na krku mu už krvácela méně a za chvíli pravděpodobně přestane úplně, ale hlavou a rameny ležel ve velké, rudě se lesknoucí kaluži. "Co je to s ním?" zeptal se. "Je mrtev?"

"Ne, ty blbče," odpověděl McMudock. "Bohu díky pořád ještě neumíš pořádně střílet. A teď už dej tu pušku dolů, ano?"

Zdálo se, jako by Brennan v první chvíli vůbec nechápal, co mu McMudock řekl. Vytřeštil oči, zíral na něho a několikrát zhluboka zalapal po dechu. "Co... jsi to řekl?" zaskřehotal.

"Dej tu pušku pryč, Frede," řekl McMudock ještě jednou. "Lov skončil."

Brennan na něho dál zíral. "Skončí, až tito dva budou mrtví," řekl nebezpečně potichu. "Co je to s tebou, Lone? Taky tě očarovali?"

McMudock přistoupil o krok blíž k němu, avšak hned se zase zastavil, když Brennan zvedl pušku a namířil mu na břicho. "Co to má znamenat, Frede?" zeptal se.

"Nic," odpověděl Brennan tiše. "Jdi mi z cesty, Lone."

McMudock se nehýbal. "Co chceš dělat?" zeptal se.

"No, chci jen dovést do konce, co se nepovedlo včera ráno," odpověděl Brennan. "Jdi mi z cesty, Lone."

"A to si myslíš, že budu nečinně přihlížet, jak zavraždíš dva nevinné lidi?" odpověděl McMudock.

"Nevinné!" zachrčel Brennan. "Ti dva nejsou nevinní, Lone. Mají na svědomí pár našich přátel, už jsi na to zapomněl? Půl města lehlo popelem, a oni teď za to zaplatí."

"To jste opravdu tak pitomý, nebo prostě jen nedokážete přiznat, že jste se zmýlil?"

Brennan se se vzteklym pohybem obrátil, když zaslechl hlas slečny Windenové, ale současně jsem taky viděl, jak někteří muži z jeho doprovodu sebou při jejích slovech trhli. Prohlédl jsem si je pozorněji. Ve svých černých nepromokavých pláštích a ozbrojení po zuby vypadali divočeji a odhodlaněji, než ve skutečnosti zřejmě byli. Nevěděl jsem proč, ale měl jsem pocit, že tito muži se uvnitř třesou strachem. Ale strachem z čeho? Z nás?

"Slečna... Windenová?" Brennan mluvil tónem, jako by si nebyl zcela jist, koho to má před sebou. Přitom jsem předtím měl pocit, že se ti dva jistě znají.

"Nepřetvařujte se," řekla slečna Windenová naštvaně. "Víte naprosto dobře, kdo jsem, Brennane. A teď už konečně, sakra, skloňte tu pušku!"

Brennan na ni zíral s narůstajícím zmatkem, ale ani v nejmenším neměl v úmyslu zbraň sklonit. Náhle se obrátil, přistoupil ke mně a zvedl nohu, jako by mě chtěl kopnout. McMudock se napjal.

"Ty dábě!" zasyčel. "Cos to s ní udělal? S ní a s Lonem?"

"Nic," řekl McMudock, ale Brennan ho naprosto ignoroval.

"Za to zaplatíš!" vyhrožoval. Jeho hlas se trásl nenávistí. "Za všechno zaplatíte, vy dábli. Za ty mrtvé v Durnessu, za požár i za to, co jste této nevinné ženě udělali!"

"Vůbec nic jsme neudělali," řekl jsem. Ale právě tak dobře jsem mohl mluvit do stěny. Brennan mým slovům totiž nechtěl rozumět.

McMudock si vzdychl. "Frede, měj rozum," řekl. "Craven a jeho přátelé nejsou zodpovědní za to, co se stalo tam dole v

Durnessu. Sakra, copak necítíš, že tady jde o něco velice divného? A s těmito muži to nemá co dělat. Stojí na naší straně."

Brennan se na něho upřeně zadíval. "Ty... nevíš, co říkáš," řekl nejistě. "Ty..."

"Vím naprosto přesně, co říkám," přerušil ho McMudock. "Ale ty zřejmě už ne. Nedovolím, abys -"

Zbytek jeho slov zanikl v hromovém třesku výstřelu. Brennan totiž bleskurychle trhl puškou a vypálil z jedné hlavně. Brokový náboj se neškodně zaryl McMudockovi půl metru před nohama, ten však přesto zbledl a ustoupil o dva, tři kroky nazpět.

"Buď zticha, Lone!" řekl Brennan výhrůžně. "Tito ďábli tě začarovali, právě tak jako tuhle bláznivou ženskou. Ale mě neoklamou. Jsou to ďábli, a já s nimi naložím tak, jak se s ďábly nakládat má."

"Nebudu přihlížet, jak zastřelíš tři bezbranné lidi, Brennane," řekl McMudock tiše.

"Zastřelím?" Brennan se zlověstně zasmál. "Kdo mluví o zastřelení, Lone? Budou hořet. Kvůli nim shořelo půl města, tak ať teď oni pocítí, jak je oheň horký." Pokynul svým druhům. "Chopte se jich!"

Jeden z mužů vykročil směrem k nám, ale ostatní se nehýbali z místa.

"Co je?" vyprskl Brennan. "Máte najednou strach?"

"Ne," řekl jeden z mužů. "Ale Lon má pravdu - něco tu nehraje, Frede. Proč je nenecháš mluvit?"

"Aby začarovali i nás?" Brennan se zasmál. "Ne."

"To si opravdu myslíte, že bychom byli zde, kdybychom dokázali vás nebo kohokoli jiného začarovat?" Howard se napůl posadil, vytáhl si z vesty kapesník a přitiskl si ho na krvácející tržnou ránu na krku. Rozkašlal se. "Sakra, pane Brennane, kdybychom měli jenom polovinu schopností, které nám připisujete, pak byste už byli vy i vaši přátelé teď mrtví a my dobrých pár tisíc mil odtud."

Chtěl vstát, ale Brennan mu zasadil hlavní pušky prudkou ránu, která ho srazila znovu k zemi.

"Drž hubu!" poručil. "Mě nezblbnete. To všechno je vaše dílo! Vy..."

"A co Landers?" zeptal se jeden z jeho druhů.

McMudock sraštil čelo. "Co je s Landersem?" zeptal se.

Brennan se s rozzlobeným zavrčením otočil. "Držte hubu!" poručil.

Ale muž přesto odpověděl. Jeho pohled těkal neklidně mezi Brennanem, McMudockem a mnou sem a tam. "On... zmizel," řekl. "Venku v lese."

"Zmizel?" Howard se znovu zvedl, ale tentokrát mu v tomu Brennan nebránil. Jako by cítil, že podpora, kterou si sliboval od svých druhů, už neexistuje, a očividně mu to snížilo sebevědomí. "Co myslíte tím, že zmizel?" zeptal se Howard znepokojeně.

"Prostě zmizel," odpověděl muž. "No... na chvíli jsme zastavili, a když... když jsme chtěli jet dál, byl pryč."

"Sakra, říkal jsem přece, že máš držet zobák!" zařval Brennan a divoce začal kolem sebe šermovat puškou. "To je všechno jejich práce! Oni..."

"Proč se nejdeš podívat nahoru, Brennane?" řekl McMudock tiše.

Brennan prudce zmlkl, obrátil se k němu a nedůvěřivě se na něho podíval. "Co tím myslíš?" zeptal se.

McMudock kývl hlavou směrem ke schodišti. "Tam nahore," řekl. "Jestli chceš opravdu vědět, proti čemu bojujeme, tak jdi tam nahoru."

"McMudocku!" Howard se na něho znepokojeně podíval. "Vy..."

"To je v pořádku, Howarde," přerušil ho McMudock. "Jen ho nechtě jít. Možná potom pochopí, co se opravdu děje."

Vyzývavě ukázal na schody. "Proč nejdeš, Brennane? Že bys měl strach?"

Brennan ještě chvíli na něho vyzývavě zíral, potom se otočil, vzal z krbové římsy petrolejovou lampu a šel ke schodům.

"Dávejte na ně pozor," obrátil se na své muže. "A jestli se do pěti minut nevrátím, zastřelte je." Pak vrhl postupně na Howarda, McMudocka a na mě hrozivý pohled, až s přehnanou prudkostí se obrátil a rychle začal stoupat po schodech nahoru.

Sledoval jsem ho se smíšenými pocity. Jaksi jsem měl pocit, že největší nebezpečí - aspoň z jeho strany - už pominulo. Muži jako Brennan jsou silní jen v docela určitých situacích a v docela určité chvíli. A on chvíli, kdy mohl ještě jednat, naprosto jednoznačně propásl. Ale současně jsou muži jako Brennan nevypočitatelní.

"Myslíte, že to bylo chytré?" zeptal se Howard.

McMudock odfrkl. "Na Brennana neplatí žádná chytrost," řekl rozzlobeně. "Ale nevěřím, že bychom se odtud mohli dostat, pokud se budeme ještě muset rvát s nějakým bláznem." Vzdychl si, podíval se k oknu a zavrhl hlavou. "Kéž by už bylo světlo."

"Co... co tím chceš říct, Lone?" zeptal se jeden z mužů. McMudock povýšeně ohnul ret, přešel ke dveřím a chvíli hleděl mlčky do tmy, než odpověděl:

"Jeli jste lesem, ne?"

"Samozřejmě."

"Tak potom víš, co chci říct," odpověděl McMudock zachmuřeně. Tentokrát už muž mlčel. Avšak naprosto jasně jsem cítil hrůzu, která jemu - i těm ostatním - zatnula spár do duše.

Těch pět minut, o kterých Brennan mluvil, neuplynulo ani z poloviny, když se vrátil. Dokonce i ve slabém světle petrolejky bylo vidět, jak zbledl a jak jeho strnule vytřeštěné oči hledí do prázdna, když došel Howard až k němu a těsně před ním se zastavil. Ruce se mu třásly.

"Co... co to je tam... tam nahore?" zachrčel. "Tam... to?"

"Jedna z těch bestii, které to všechno mají na svědomí ve skutečnosti," řekl McMudock namísto Howarda. Nebyla to sice dokonalá pravda, ale asi to bylo v tuto chvíli lepší, než podávat Brennanovi obšírné vysvětlení, kterému by tak jako tak nerozuměl. "A nějaká druhá, nebo dokonce pár dalších se teď pravděpodobně plíží v lese a jen čekají na to, až

vystřčíš nos."

Brennan se roztřásl. Howard mu vzal lampu z ruky, než ji upustí na podlahu. "Ale to je..., koktal, "to je... Bože můj, něco tak strašného jsem ještě neviděl. Co je to zač?"

"Je to mrtvé a už nám to nemůže nic udělat," řekl Howard, aby ho uklidnil. "Ale obávám se, že pan McMudock má pravdu. Mohlo by jich tam venku být ještě víc. Dokonce se obávám, že určitě."

Brennan polekaně trhl hlavou. Široce vytřeštěnýma očima zíral k oknu, jako by očekával, že se tam každým okamžikem objeví všichni démoni celého pekla. "Musíme pryč!" zasípal. "Musíme... pryč odtud!"

McMudock se tiše zasmál. "Tak si jdi," řekl. "Prosim, dveře jsou otevřené. "A jestli se dožiješ rána, přijďme za tebou."

Brennan se obrátil. "To všechno je jen vaše vina!" řval a ukazoval na Howarda a na mě. "To je vaše dílo! To jsou vaše čáry! Vy..."

McMudock mu téměř ledabylým pohybem vzal pušku z prstů, opřel ji vedle sebe o stěnu a plochou dlaní mu vrazil facku. Brennan se zapotácel nazpět, přitiskl si ruku na rozražený ret a široce vytřeštěnýma očima zíral na McMudocka. Byl to pohled někoho, kdo balancuje na úzkém ostří mezi normálností a šílenstvím. Začal vzlykat a vyrazet krátké dávivé zvuky, McMudock se rozmáchl ještě jednou, ale Brennan se před jeho paží bleskurychle přikrčil, vrazil do něho a s výkřikem takřka nelidským proletěl kolem něho. "Chci pryč!" řval. "Já chci ven!"

"Držte ho!" vykřikl Howard. Ale jeho rozkaz přišel pozdě. Brennan srazil druhého muže, který se mu pokusil postavit do cesty, na zem, vzápětí byl u dveří a s šíleným kvílením se vrhl do tmy.

McMudock zaklel, běžel ke krbu, vytáhl z ohně hořící třísku a rozběhl se s ní jako s pochodní, za Brennanem.

Ten měl náskok ani ne deseti kroků, když vyběhl z domu - ale i to bylo dost.

Ve světle měsíce nebylo vidět víc než stíny, ale i to, co viděli, stačilo. Víc než dost.

Brennan utíkal, jakoby štván furiemi, ke kraji lesa. Každou chvíli zakopl a dvakrát upadl, a když vstal, zdálo se, jako by mu cosi bránilo v pohybu. McMudock se rozběhl za ním, křičel jeho jméno, mával pochodní, ale také on jakoby měl najednou potíže hnout se z místa, až se nakonec zastavil úplně.

Brennan však ne. Ječel a divoce kolem sebe šermoval pažemi, jako by se musel bránit neznámému útočníkovi, přitom se neustále přibližoval k okraji lesa.

Před ním se pohnul jakýsi mohutný stín a Brennanovo ječení se rázem změnilo v nelidský řev.

Neviděl jsem přesně, co se tam dělo. Vypadalo to, jako by se ohýbal nějaký strom. Jeho koruna, přes noc opadaná a jakoby oholená, se sklonila jako obrovská, mnohoprstá ruka, s klamnou pomalostí sáhla po nepatrné lidské postavice a sevřela ji.

Brennanův výkřik umkl. Ale praskání a skřípění dřeva bylo snad ještě horší.

Shromáždili se na dně moře. Mnozí z nich byli ještě nejistí; rozrušení a dezorientovaní z šoku, že byli vytrženi z bezčasové, černé nicoty a rázem vrženi do tohoto nového, ještě neznámého světa. Avšak učili se rychle, proměňovali své okolí se zlověstnou přizpůsobivostí rasy, která je zvyklá vládnout světu a hrát si s národy, myslet na miliony let dopředu a měřit propasti věčnosti. Potřebovali jen pár vteřin, aby se jejich těla přizpůsobila novému, v první chvíli nepřátelskému prostředí, a potřebovali jen pár hodin, aby připravili plán, jak si tento svět podmanit, jak život, který potřeboval miliardy let, aby dobyl této planety, ztročit v pouhém zlomku takové doby.

Jejich shromáždění skončilo stejně tiše jako začalo, a i kdyby se byl v tuto chvíli nacházel nějaký člověk v této části oceánu, nebyl by viděl nic víc než spoustu gigantických stínů, pohybujících se pod mořskou hladinou.

A potom zmizeli, tiše a rychle, jako děs, plížící se na neviditelných nohách noci. Jen jeden zůstal, samotný Yog-Sothoth, Pán moří, ale i on vyčkával. Byl bůh, bůh Zla a Nenávisti, a nebyl zvyklý konat. Předtím musel, proti své přirozenosti, ale teď, když se vrátili jeho služebníci, mohl už jen poroučet. Už nebyl sám. Dvanáct nejmocnějších z Mocných vystoupilo nyní z propasti času vzhůru za ním. A spolu s nimi vojsko, vojsko nestvůr, které jim už jedenkrát pomohly podmanit si tento svět.

Několik vteřin bylo naprosté ticho. Dokonce i vytí větru jako by na okamžik ustalo. Potom ze sebe jeden z mužů vedle mě vydal podivný sípavý zvuk, dal si ruce před ústa a odpotácel se nazpět do domu, načež i ostatní procitli ze své strnulosti.

"Doved' ho nazpět," zašeptal Howard. Jeho hlas zněl mdle, stísněně a tak, jako by ho stálo veškeré síly přemáhat se, aby nezačal křičet. Teprve teď jsem si všiml, že jeho prsty mi křečovitě svírají přes rukáv kazajky paži. "Doved' McMudocka zpět," řekl ještě jednou. "Rychle."

Přikývl jsem, jemně vymanil svoji paži z jeho stisku, vrátil se zpět domu a vzal si lampu, kterou tu Brennan při svém bezhlavém útěku nechal stát. Slečna Windenová, která jako jediná nevyběhla z domu, mi hleděla vstříc očima, rozšířenýma hrůzou, ale mlčela, když zaznamenala můj pohled. Musela slyšet ten řev. Ale i kdyby se zeptala, v tu chvíli jsem jí nedokázal odpovědět. Hrdlo jsem měl stažené jako ve smyčce.

Vzal jsem lampu, dotkl jsem se - třebaže jsem naprosto jasně věděl, jak je to zbytečné - revolveru v pravé kapse kazajky a znovu jsem vyšel z domu. McMudock se stále ještě nepohnul z místa, stál pořád jako socha na místě, kde se zastavil, když se naplnil Brennanův osud.

Když jsem došel k němu, jako by se probral ze spánku. Pohled měl zastřený; zdálo se, jako by mě vůbec nepoznával, alespoň v první chvíli. Pak se jeho pohled ale vyjasnil.

"Pane Bože!" vykoktal ze sebe. "Ten... strom ho... on ho..."

"Já vím," řekl jsem tiše. "Viděl jsem to." Chtěl jsem mu položit ruku na rameno, abych ho uklidnil, ale srazil mi ruku stranou a uskočil o krok ode mě.

"Nic nevíš!" zasupěl. "Ten strom ho sežral, rozumíš? On ho... Bože... on ...ho spolkl..."

Chvilí jsem na něho nedůvěřivě hleděl, potom jsem se obrátil, zvedl jsem lampu trochu výš a navzdory zběsilému strachu, který mi drtil útroby, jsem udělal pár kroků ke kraji lesa.

Nevím, co jsem čekal: mrtvolu, roztrhané tělo, nebo snad jen krev či cáry jeho oblečení - ale nebylo tu nic.

Jen holé kmeny stromů se tyčily přede mnou, lesklé jak leštěné mramorové sloupy, podrost pak vypadal jako ostnatý drát. Ale po Brennanovi nikde ani nejmenší stopy. Zmizel.

"Nechod' blíž!" zasípal McMudock.

Ani bych se neodvážil udělat ještě jediný krok. Opatrně jsem se zacouval o kus zpátky, znovu jsem se zastavil vedle McMudocka a rozhlédl se doprava i doleva. Byli jsme na mýtině sami, ale přesto se mi zdálo, jako by okolní temnota byla plná mlhavých stínů a šeptajících hlasů.

"Spolklo ho to," koktal McMudock. "Jen tak. Ten ... ten strom ho..."

"Uklidněte se," řekl jsem tiše. Znovu jsem chtěl přistoupit k němu blíž, ale noha mi v něčem uvázla a já jsem zakopl a jen tak tak, že jsem neupadl. Zaklel jsem a udělal dlouhý krok stranou, abych znovu získal rovnováhu, sklonil jsem lampu a upřeně se zadíval na zem.

Hnědé bahno zmizelo. Tam, kde ještě, když jsme sem přijeli, bylo bláta po kotníky, jsem teď neviděl nic víc než černohnědou, nepřehledně do sebe propletenou masu tenkých kořínků a rostlinných výběžků. To bylo tedy ono, o co Brennan a McMudock klopýtali...

Zmateně jsem se podíval na McMudocka, dřepel jsem si a dotkl se jednoho kořínku prsty. Bylo to na dotek studené a mokré, mnohem studenější, než by to vlastně být mělo. A zdálo se, že to docela slaboučce pulzuje. S odporem jsem ucukl s rukou nazpět a znovu jsem se napřímil.

"Tohle tady nebylo, když jsme sem přišli," řekl jsem. "Tím si jsem jistý."

McMudock beze slova přikývl. Dřevěná tříska v jeho ruce s praskáním dohořívala a plamen se mu už přibližoval k prstům. Zdálo se, že tomu nevěnuje pozornost. Drobné žhavé jiskřičky padaly k zemi a syčely na vlhkém pletivu kořenů.

"To... to je to samé, v čem předtím uvázl vůz," řekl rozechvělým hlasem. "Ono... ono se to přibližuje, Roberte! Všechny nás to spolkle!"

V hlase měl tón, který mě znepokojoval. Pohlédl jsem nazpět k domu. Howard stále ještě stál ve dveřích a nervózně gestikuloval směrem k nám, zatímco les za domem jako by ještě víc zhoustl a potěměl. Na chvíli mi to opravdu připadalo, jako by se přibližoval.

"Uklidněte se, Lone," řekl jsem tiše. "Pojďte - půjdeme zpátky."

Přikývl, ale nehýbal se z místa, nýbrž dál zíral vyděšeně vytřeštěnými očima na černé propletence kořenů. Nebyl jsem si jist, ale v neklidném světle jeho pochodně to vypadalo, jako by se kořeny pohybovaly...

Prudce jsem se obrátil, chytil jsem ho za ramena a téměř násilím jsem ho vlekl s sebou. Půda pod mýma nohama jako by vibrovala, bylo to, jako bychom kráčeli po obrovské trampolině. Musel jsem jít opatrně, abych neuvázl v některém z milionů ok a smyček. Kořeny už dosahovaly dál než do poloviny mýtiny a stále se přibližovaly k domu.

Howard mlčky ustoupil stranou, abychom mohli projít do domu. Snad chtěl něco říci, ale při pohledu do

McMudockova hrůzou bledého obličeje zmlkl.

McMudock došel ke krbu, odhodil dohořívající třísku do něj a promnul si ruce nad plameny. Na schodech se ozvaly kroky. Zvedl jsem oči uviděl dva muže z Durnessu, kteří bok po boku klopýtali dolů ze schodů. Jejich tváře se co do bledosti naprosto vyrovnali McMudockově.

"Co je... s Brennanem?" zeptal se Howard tiše.

"Je mrtev," odpověděl jsem, aniž bych se na něho podíval. "Zmizel."

"Zmizel? Co to znamená?"

McMudock vystrašeně zvedl oči a stiskl čelisti tak pevně, že jsem měl pocit, že slyším, jak skřípe zuby o sebe.

"Cosi ho odvěklo," zalhal jsem. A pak jsem dodal tónem, který mě samotného děsil: "Přibližuje se to, Howarde."

"Co se přibližuje?"

"Ty kořeny," vydechl přiškrceně McMudock, než jsem mohl odpovědět. Jeho pohled upřeně mířil do praskajících plamenů v krbu. "Přibližuje se to. Obklíčilo to dům. Jsme v pasti a..." Náhle se odmlčel, jako by si sám uvědomil, že mu znovu hrozí ztráta sebeovládání.

"McMudock má pravdu," dodal jsem, když nepokračoval. "Půl mýtiny je tím už zarostlé. Pokud to dál poroste stejně rychle, pak je to za hodinu tady."

Howard zděšeně mlčel. Nebylo těžké odhadnout, co se mu honí hlavou; jeho pohled zrcadlil strach, který cítil. Ale když pak znovu promluvil, zněl jeho hlas téměř nepřírozně klidně: "Musíme pryč odtud, co možná nejrychleji."

McMudock se rezavě zasmál. "Pryč?" zasípal. "Ani deseti koňmi mě nevytáhnete ven, dokud je tma."

"To by byla sebevražda," přidal jsem se k němu. "Není tam vidět na špičku nosu, Howarde. Nemůžeme nic dělat, dokud se nerozední."

"A kdy to bude?"

McMudock chvíli přemýšlel. "Za dvě hodiny," zamumlal. "Nebo snad za dvě a půl. Dřív ne."

"Dvě hodiny..." Howard si vzdychl. "To je zatraceně dlouhá doba..." Vstal, došel ke dveřím a chvíli vyhlížel ven do tmy, tyčící se přede dveřmi jako černá stěna. Nebylo vidět jedinou hvězdu na obloze.

Bylo to, jako by byl dům uzavřen pod zvonem, ulitým z temnoty a mlčení. A přesto se tam venku něco pohybovalo.

Nebylo to slyšet, ani vidět. Ale bylo to tam.

Rowlf se probral, když se nad lesními vrcholky ukázaly první znaky šedavého úsvitu. Usušili jsme jeho oblečení, jak jen to šlo, a Howard a jeden z mužů z Durnessu - řekli nám sice svá jména, ale nezapamatoval jsem si je - mu pomohli opatrně se zvednout z improvizovaného lůžka a obléci se. Horečka byla zahnána. Čelo měl stále ještě horké a jeho obličej byl pořád stejně přepadlý a bledý, s šedými chorobnými stíny na tvářích, oči hluboko zapadlé do důlků a bez lesku, ale bylo to, jak řekla Mary: jakmile horečka ustoupila, zotavoval se rychle. Byl ještě poněkud slabý v kolenou, ale byl už schopen jet v sedle, když mu pomůžeme na koně.

Zatímco jsme mu Mary, Howard a já pomáhali, jeden z durnesských mužů držel u dveří stráž, v ruce držel pušku, která mu sice nemohla být nic platná, ale aspoň posilovala jeho sebevědomí. Obloha se rychle jasnila a s úsvitem se vkrádaly do domu stíny. Ochladilo se. Uplynulé dvě hodiny jsme strávili schouleni u krbu a bolavý ledový uzel, který se mi utvořil v útrokách, zmizel. Ale jistě se brzy vrátí. Třebaže déšť ustal, teplota venku stále klesala, a na černém pletivu, které překrylo trávu na mýtině, se tvořila třpytivá jinovatka a led. I na koních budeme potřebovat několik hodin, než opustíme les a dorazíme do Bettyhillu.

"Musíme vyvést koně," řekl Howard. "A někdo by se měl jít podívat ven, jak je ta zatracená věc už blízko."

"Udělám to," nabídl se McMudock. Už se zase sebral a vypadal teď až neskutečně klidně. Ale byla to jen přetvářka; maska, pod kterou dál kypěly strach a hrůza. Pokoušel jsem se vpravit do jeho myšlení, ale nebyl jsem toho schopen. I pro mě a pro Howarda byly ty věci dost zlé; pro McMudocka a ostatní muže to muselo být ještě stokrát děsivější. Co viděli, byl kus jiného světa, světa, který jim musel být docela cizí a nepochopitelný. V podstatě to byl div, že se žádný z nich nezhroutil a nejednal zkratově. Ale to všechno mohlo teprve přijít. Dost možná bude stačit sebemenší podnět, aby nesnesitelné vypětí přerostlo v explozi.

"Půjdu taky," řekl jsem. McMudock mlčky přikývl, sehnul se po jedné ze sekýr, které s sebou muži přivezli a podal mi ji. On sám si z holínky vytáhl nůž dlouhý skoro jako předloktí a ušklíbl se, když zahlédl můj vylekaný pohled. Musel tu zbraň mít u sebe celou tu dobu. Howard ani já jsme si ničeho nevšimli.

Jeden z durnesských mužů se k nám připojil, vyšli jsme z domu a zabočili doprava, abychom se dostali ke kůlně při zadní stěně domu.

Rozednívalo se. Úsvit se dral skrze nízko visící příkrov mračen, ve slabém světle vypadalo okolí neskutečně a děsivě. Les byl docela holý. Podrost ani stromy nezmizely docela, jako na mýtině, přes kterou se prošli v noci, ale byly holé; nikde nebyla nejmenší známka zeleně. Keře vypadaly jako holé zamotané chuchvalce ostnatého drátu a koruny mohutných, staletých dubů trčely jako šedočerné kovové spáry proti obloze. Listí, mech a lišejníky zmizely.

Stejně jako tráva.

Namísto měkkého, zeleného koberce, po kterém jsme večer předtím došli k chatě, se nám nabízel pohled na cosi černého, lesklého, jakýsi hustý, téměř po lýtka dosahující koberec z propletených kořenů a vláken. A pohybovalo se to.

Zvedl se ve mně pocit nepopsatelné nevolnosti. Ten pohyb se nedal vnímat v jednotlivostech - když se člověk zadíval pozorněji, ležely ty na prst tlusté výhonky nehybně a jakoby bez života - ale celkově byla ta hnědočerná masa naplněna těžkým, pulzujícím pohybem. Jako červi, pomyslel jsem si. Vypadalo to, jako by byla mýtina pokryta obrovským živoucím kobercem z černých, odporných červů. Instinktivně jsem sevřel sekýru pevněji v ruce. Opatrně jsme se vydali kolem domu. Okraj černého kořenového koberce se přibližoval a byl už jen na tři kroky od domu. Na přední straně.

Když jsme obešli dům, uviděli jsme, že na zadní straně polozbořené chaty se kořeny už doplazily až ke stěně a částečně už se po ní plazily nahoru...

"Proboha!" vydechl McMudock. "Koně!"

Pochopil jsem hned, co má na mysli. Kůlna, ve které jsme předtím my a potom i Brennanovi muži nechali koně, zmizela pod mocnou, mírně pulzující masou černých kořenů, která jako neproniknutelná síť pokrývala téměř celou prkennou boudu. Dveře už nebylo skoro ani vidět.

"Rychle!" zavelel McMudock. "Musíme dostat koně ven!"

Rozběhli jsme se. Nohy se mi stále znovu a znovu zachytávaly v kořenech, a náhle jsem se musel ze všech sil bránit bizarní představě, že ty kořeny jako tenké černé prsty sahají po mých kotnících, aby mě zadržely, aby mě strhly na zem a pohltily. Pokoušel jsem se tu představu odehnat, ale nešlo to; právě naopak. Strach ve mně narůstal.

Jakmile jsme se dostali ke kůlně, McMudock se zuřivým zařváním vytasil nůž. Jeho čepel zajela s mlaskavým zvukem do propletené masy kořenů, ale ani nabroušená ocel nedokázala přetnout zdánlivě tenké výhonky. Rychle jsem se postavil vedle něho, uchopil jsem sekýru oběma rukama a udeřil, co jsem mohl nejvíc.

Bylo to téměř beznadějně. Všichni tři jsme sekali a bušili do toho rostlinného koberce, ale ty tenké výhonky se zdály být tuhé jako dráty; připadalo nám to, že budeme potřebovat celou věčnost, abychom dveře alespoň zčásti uvolnili, ba zdálo se, jako by ta masa dorůstala rychleji, než jsme ji dokázali odsekávat.

Konečně jsme dveře uvolnili alespoň minimálně. McMudock vytrhl závoru a ramenem vrazil do dveří, ale tenké dřevo jeho náporu odolalo. Zaklel, ustoupil půl kroku nazpět a vytrhl mi sekýru z ruky. Udeřil jejím ostřím do dveří těsně nad závorou a dřevo se rozletělo na třísky.

Náhle jsem si uvědomil to příšerné ticho. Uvnitř malé kůlny mělo být sedm koní - ale ven nepronikal ani nejnepatrnější zvuk.

McMudock udeřil ještě jednou a tentokrát dveře pod úderem sekýry povolily a rozletěly se na několik různě velikých

kusů.

McMudock se s přiškrceným výkřikem zapotácel nazpět.

Koně byli pryč, ale kůlna nebyla prázdná. Místnost byla až do nejzazšího koutu vyplněná černou, pulzující masou tenkých kořínků.

"Proboha!" vydechl McMudock. "To... to přece není možné. To přece ne..." Roztrásl se, upustil sekyru z ruky a bleskurychle se otočil. "Koně!" sípal. "Ono to... sežralo koně. Přesně jako... přesně jako Brennana. To..."

"Třeba jsou ještě tam," řekl náš společník nejistě. "Snad je ta věc jen uvěznila pod sebou. Já... já zkusím..."

A než jsme mu v tom mohl já nebo McMudock zabránit, zvedl sekyru, prošel dveřmi a prudce zatnul sekyru do té propletené spousty kořenů.

McMudockovo zděšené varování přišlo pozdě.

Cosí temného, beztvářého se s příšerným praskáním vydralo z rostlinné masy, vrhlo se na muže a zabilo ho jediným mocným úderem. Muž neměl čas ani vykřiknout. Úder ho vymrštil z chatrče, kde padl na záda a zůstal bez hnutí ležet. Ale to ještě nebylo vše. TO, co ho zabilo, se rovněž prudkostí svého vlastního úderu převážilo dopředu a padlo na kolena. Ale s nadlidskou rychlostí a silou se to okamžitě zase vztyčilo.

Bylo to celé ze dřeva. Jeho tělo, sukovitá, jen hrubě vytvarovaná hlava se strašlivou karikaturou lidského obličejce, paže a nohy, vražedně silné ruce, natahující se dopředu jako chtivé dravčí pařáty, to vše bylo rovněž z rozpukaného, hnědočerného dřeva.

McMudock se z ochromení vzpamatoval o zlomek vteřiny dříve než já. S pronikavým zaječením uskočil nazpět, chytil mě za paži a pokusil se jediným mocným skokem dostat se z dosahu obludy, ale nohy mu uvázly ve spleti kořenů, zakopl, upadl a strhl mě s sebou.

Hustý koberec dřevěných výhonků ztlumil můj pád. Vzpamatoval jsem se, převálil jsem se na záda - a vykřikl jsem, když jsem uviděl, jak se proti mě natahuje pěst té nestvůry. V poslední chvíli jsem uhnul hlavou stranou. Napřažený pařát, zakončený dlouhými drápy, udeřil do země jen pár milimetrů od mého obličejce. Vykřikl jsem hrůzou, převálil jsem se a vši silou kopl.

Takový kopanec by každého živého protivníka snad zabil, nebo alespoň vyřadil z boje - ale můj protivník nebyl člověk. Prudká bolest mi projela nohou. Bylo to, jako bych kopl do kamene.

Znovu jsem zařval, pokusil jsem se odplazit z dosahu nestvůry, když v tom jsem ucítil, jak tenké výhonky ze země sahají po mých pažích a nohou, jako by mě chtěly zadržet. Zoufale jsem se vrhl dopředu, naslepo jsem tápal kolem sebe, až se mi najednou podařilo uchopit cosi tvrdého a těžkého. Sekyru!

Reagoval jsem bez přemýšlení. Když se nade mnou objevil stín té stvůry, převrátil jsem se, zvedl jsem sekyru a zoufale jsem udeřil vši silou.

Sekyra se zasekla do dřevěné hlavy a rozpoltila ji.

Netvor, odmrštěn silou úderu do výše, odletěl nazpět. Jakýsi skřípavý, nepopsatelně cize znějící zvuk se mu dral z hrdla. Jeho obrovské pařáty bezmocně šermovaly vzduchem, škušaly topeřem sekyry a pokoušely se jí vytrhnout.

"Roberte - pryč odtud!" vykřikl McMudock. Jediným trhnutím mě zvedl na nohy.

Když jsme se dostali ke dveřím, byla obluda jen pár kroků za námi. McMudock vykřikl, jedním skokem se vrhl do domu a jednoho z mužů, který mu spěchal na pomoc přitom odhodil stranou. Za námi se ozval do morku kosti pronikající, neuvěřitelně cizí řev, zvuk, jaký jsem nikdy předtím v životě neslyšel, potom se ve dveřích objevila gigantická postava nestvůry.

Jako by se všechno sběhlo současně. McMudock zvedl ze země trám, dlouhý jako dospělý muž a rozmáchl se jím jako kyjem. Howard s vyděšeným záupněm skočil zpět a instintivním pohybem s sebou strhl i slečnu Windenovou, zatímco jeden z mužů zvedl pušku a vypálil v krátkém intervalu po sobě z obou hlavních, a to právě ve chvíli, kdy McMudock udeřil trámem.

Dvojitý přidušený výstřel z brokovnice se smísil s praskáním dopadajícího trámu a tupým plesknutím, s nímž vjely broky do dřeva. Na okamžik gigantická postava docela zmizela v oblaku zvířeného prachu dřevěných třísek. Zapotácela se. McMudockův trám se zlomil, a téměř současně šel i on sám pod prudkým úderem obludy k zemi.

Útočník ale ne! S rozrušeným, skřípavým zvukem se otočil, jediným skokem se ocitl u muže, který na něho vystřelil, a vyrval mu pušku z rukou. Dvojitá hlaveň brokovnice praskla v jeho ruku jako stéblo slámy.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se Rowlf chápe jakéhosi klacku a chystá se vrhnout na obludu, varovně jsem vykřikl a současně jsem se vrhl mezi oba nerovné soupeře. Pěst nestvůry hvízdla vzduchem a minula mě jen o milimetry; chytil jsem ji, vši silou zatáhl, přičemž jsem do trhnutí vložil všechnu váhu svého těla. Trhnutí mi připadalo dost silné na to, aby mi vyrvalo ruce z kloubů. Ale taky útočníka to vychýlilo z rovnováhy. Klopýtl, zapotácel se směrem ke mně, tu jsem však už využil jeho vlastní setrvačnosti, napůl jsem se otočil kolem vlastní osy a přikrčil se. Obluda mi přeletěla přes záda, ztratila půdu pod nohama, proplachtila pět nebo šest yardů vzduchem a dopadla s žuchnutím na zem. Ale téměř hned zase vstala. Zatímco nestvůra silou slona drtila nábytek pod svými tlapami, hrula se ke mně a její pařáty se po mě sáply.

"Roberte - utíkej!" vykřikl Howard. Rowlf se pokusil postavit se obludě do cesty, ale ta ho ledabylým pohybem odhodila stranou a dál šla po mně. Přišla nás sice zabít všechny, ale teď chtěla především mě. To já jsem jí dvakrát způsobil bolest, a ona si teď nedá pokoj, dokud se mi nepomstí!

Znovu třeskl výstřel. Příšera se zapotácela a v hrudi se jí objevila celá pavučina černých děr a jemných prasklin, nicméně byla to jen prudkost výstřelu, co jí na okamžik zarazilo. Dusala dál směrem ke mně, stejně nezadržitelně jako nějaká živelná pohroma, zatímco já jsem zoufale ustupoval před jejími strašlivými prackami. Jeden z mužů mi hodil sekyru, chytil jsem ji a uchopil oběma rukama, třebaže jsem se už předtím přesvědčil, jak málo je mi tato zbraň platná. Mé nohy narazily na jakousi překážku. Ohlédl jsem se a uviděl, že jsem se dostal na úpatí schodiště. Myšlenky stíhaly

jedna druhou. Pokud se nechám zahnat nahoru, jsem ztracen. Na půdě nemám žádnou šanci obludě uniknout.

Ale neměl jsem na vybranou. Nestvůra se rychle přibližovala. Její mocné pazoury šermovaly vzduchem. Stačil by pouhý letmý dotek její pěsti, aby mě zabil!

Zoufale jsem se otočil, vyběhl po schodech nahoru a zastavil se na nejvyšším stupni. Nestvůra už také dosáhla schodiště a dusavými kroky, které sice vypadaly nemotorně a pomalu, ale nebyly ani jedno ani druhé, stoupat nahoru. Ošlapané schody vrzaly a sténaly pod její vahou; prach a drobné kousky dřeva se jí drolily pod nohama, takže jsem se na chvíli uchýlil k zoufalé naději, že se schodiště pod ní zhroutí a strhne ji sebou dolů.

Ale mé přání nebylo vyslyšeno. Schodiště drželo a ta strašlivá nestvůra se stále přibližovala.

Rozkročil jsem se, abych stál co nejpevněji, zvedl jsem sekyru a udeřil. Nestvůra se pokusila úder zachytit. Sekyra ji sice zasáhla jen po paže, ne do hlavy, ale úder byl dost silný, aby ztratila rovnováhu a skutálela se po schodech dolů. Ale jen, aby se znovu postavila a podruhé začala stoupat po schodech nahoru...

Znovu jsem máchl sekyrou, ale zdálo se, že ta bizarní bytost se poučila ze svých chyb. Krátce předtím, než se dostala až ke mně, zastavila se, s nepatrnou námahou utrhla kus zábradlí a začala jím pohybovat před sebou sem a tam. Když jsem se pokusil, zasáhnout ji sekyrou podruhé, jednoduše mi ji vyrazila z rukou.

Krok za krokem jsem ustupoval na půdu. Rozbitou střešou padaly dovnitř proužky šedavého světla, v nichž vířil prach, takže jsem alespoň přibližně viděl své okolí. Co jsem však viděl, rozhodně stačilo k tomu, abych propadl ještě víc zoufalství. Byl jsem v pasti. Z této místnosti nebylo úniku. Ta dřevěná nestvůra se sice nepohybovala tak rychle jako člověk, ale na rozdíl ode mne, nevěděla, co je to únava a vyčerpání, a já jsem nemohl utíkat věčně.

Za obludou se na schodech objevila míhavá záře, potom se ve dveřích objevil Howard a za ním McMudock a Rowlf, oba se sekyrami a s hořícími loučemi.

"Roberte!" zvolal Howard. "Uhni - pokusíme se ji zapálit!"

Jako by příšera jejich slovům rozuměla, obrátila se a pařátem udeřila proti novým protivníkům. Howard bleskurychle uskočil stranou a učinil levou rukou pohyb, který mi v první chvíli připadl naprosto nesmyslný, a současně přiskočili Rowlf a McMudock - jejich pohyb byl tak dokonalý, jako by byli secvícení - před něho a udeřili hořícími loučemi proti obrovské nestvůře.

V jediném okamžiku byla obluda v jednom plameni. Jasně žluté plameny vyšlehly ze dřeva, malé drobné plamínky kanuly na zpuchřelou podlahu a zapalovaly ji. Pochopil jsem: Howard tu nestvůru polil petrolejem!

Příšera řvala. Oslepující plameny ji docela zahálily, hladově se natahovaly ke střeše a naplňovaly místnost dmoucím se žářem a krvavě rudými, škvabavými odrazy. Obluda se obrátila, chvíli bezmocně šermovala hořícími pažemi ve vzduchu - a dál se potácela směrem ke mně.

A plameny zhasly.

Šlo to rychle. Plameny se najednou zmenšily, nebyly už tak jasné, nýbrž rudé, pohasly, jako by se jim náhle nedostávalo kyslíku a během pár vteřin docela zhasly. Tělo dřevěného giganta žhnulo jako kus dřevěného uhlí. Tato podívaná mě ochromila už nadobro. Strnulý hrůzou a neschopný hnout se z místa, stál jsem tu, zíral na obludu kolébající se směrem ke mně a marně jsem se snažil pochopit, co se to vlastně před mýma očima právě odehrálo. Když jsem se konečně vzpamatoval ze svého ochromení, bylo už pozdě. Nestvůra byla už u mě a její obrovské, rozžhavené drápy se mi natahovaly po hrdle. Vykřikl jsem, zapotácel se a bolestivě jsem hlavou narazil do hrany psacího stolu.

Náhly náraz mě zbavil rovnováhy. Klopýtl jsem, instinktivně jsem se v pádu pokusil něčeho zachytit a natáhl se jak dlouhý, tak široký, přes stůl. Náraz stolem otřásl a také židle za ním se zakymácela.

Ona - i mrtvola, která na ní seděla.

Všechno se to udalo ve zlomku vteřiny.

Pokusil jsem se odvalit se stranou, abych unikl spárům nestvůry. Židle s mrtvolou se převrhla. Nestvůra hrábla svými strašnými spáry po mém obličejí.

Ale nezasáhla mě, nýbrž mrtvého.

Na jednu téměř nekonečnou vteřinu jako by se zastavil čas. Dřevěná obluda se roztřásla. Její groteskní ústa se rozevřela k neslyšnému výkřiku, ale ani sebenepatrnější zvuk se nevydral přes okoralé rty.

Potom, docela pomalíčkou a neochotně, jako by bojovala se svým osudem, se převrátila stranou. Když dopadla na podlahu, byly její údy natažené a ztuhlé; zaznělo to, jako když padne strom.

A tu mě podruhé během krátké doby opustily smysly.

Někdo mě lehce a pravidelně pleskal do obličejí. Ve skutečnosti mě to nijak nebolelo, ale bylo to protivné, takže jsem po chvíli s námahou otevřel oči. Ležel jsem naznak na podlaze, Howard klečel vedle mě, třásl se mnou a bez přestání mě fackoval.

"To stačí," zamumlal jsem a chytil ho za ruku. "Už jsem vzhůru. Nemusíš mě umlátit znovu do bezvědomí. Co se stalo?"

"Až na to, že jsi strachem omdlel, nic," odpověděl Howard s úsměvem. "Jsi oukej?"

Na tu otázku jsem nebyl schopen tak snadno odpovědět. V hlavě jako by se mi otáčelo velikánské, temné mlýnské kolo, ramena a paže mě bolely, nicméně přesto jsem opatrně přikývl, posadil jsem se a rozhlédl se kolem.

Mrtvá stromová nestvůra ležela pár kroků ode mě, a nyní už opravdu nebyla ničím jiným, než mrtvým kusem dřeva.

Démonické kouzlo, které ji oživovalo, vyprchalo. Zřejmě jsem nebyl v bezvědomí dlouho. Tu a tam ještě žhnuly na té bizarní karikatuře lidského těla jiskry a Rowlf a dva z durnesských mužů ještě zašlapávali malé ohníčky, označující stopu příšery.

"Co se stalo?" zeptal jsem se ještě jednou.

Tentokrát už Howard neodpověděl hloupým vtipem, nýbrž mi pomohl vstát, pokrčil rameny a špičkou boty se dotkl ztuhlého těla. "Nemám potuchy," řekl. "Stál jsem za tebou a... za ním, když se to stalo. Doufal jsem, že to budeš vědět ty."

Zklamaně jsem na něho hleděl, ale všechno, co jsem mohl z jeho očí vyčíst, byla bezradnost. "Dokážu si to vysvětlit právě tak málo jako ty," odpověděl jsem. "Už jsem myslel, že je po všem, a náhle..." Zarazil jsem se. Zatímco jsem ta slova říkal, jako by mi celá ta scéna ještě jednou probíhala před mým vnitřním zrakem v každé strašlivé jednotlivosti. Znovu jsem viděl, jak se démon jako živá pochodeň řítí na mě, jak padá a přitom s sebou strhává toho mrtvého, jak... "To ten shoggote!" řekl jsem. "On... on se dotkl toho mrtvého shoggota, Howarde. To musí být ono. Zemřel ve stejném okamžiku, kdy se ho dotkl!"

Howard na mě chvíli pochybovačně zíral, potom se obrátil, klekl si a s námahou převrátil dřevěného démona na záda. "Tam!" Ukázal jsem na nestvůřinu ruku. Strnula ve stejné pozici, jako když se po mně ohnala - prsty byly ohnuty jako pět háků. A na nehtech ještě ulpávalo trochu protoplazmatické hmoty, do níž ruka zajela. Chtěl jsem se jí dotknout, ale Howard mi polekaným pohybem strhl paži stranou.

"Nesahat!" vydechl.

Stáhl jsem ruku nazpět tak rychle, jako bych se spálil. Nebylo to poprvé, co mě Howard varoval, abych se mrtvého shoggota nedotýkal. Ale ani tentokrát jsem se nedostal k tomu, abych se ho zeptal na důvod jeho varování.

Vzápětí se totiž z přízemí ozval výkřik, pronikající do morku kostí!

"Mary!" zachroptěl jsem. "To je..."

Howard vyskočil dřív, než jsem stačil dokončit větu. Výkřik se už neopakoval, zato se však nyní ozývalo z přízemí strašlivé škrabání a skřipání, jako by celé miliony tvrdých, chitinem opancéřovaných hmyzích nožiček škralo po dřevě a po hlíně, a když jsem se vrhl ke schodišti, zdálo se mi, jako by celý dům pod mýma nohama vibroval.

Těsně za Howardem a Rowlfem jsem seběhl ze schodů dolů - a strnul jsem!

Mezitím se už docela rozednilo a ve zlatě zářícím ranním slunci bylo hrůznou scénou vidět ve vši její strašlivosti. Dveřmi, rozbitým oknem, ba i každou sebenepatrnější škvírkou a dírou ve vnější stěně domu se valila dovnitř černá, pulzující masa. Kořenová spleť, která mezitím dokončila obklíčování domu! Ale teď už se nepohybovala jen jakoby zdánlivě, nýbrž se plazila po zemi s neuvěřitelnou rychlostí, skoro tak rychle, jako je schopen člověk běžet. A stále, stále narůstala. Z vrstvy po kotníky, kterou jsem předtím viděl venku, byla nyní půlmetrová černá vlna, masa výběžků a vláken propletených navzájem tak hustě, že vypadala beznáma jako souvislá stěna. Dlouhá, šlehající chapadla nesčetných proplétajících se kořenů vyrůstala z té černé masy a hmatala před sebou jako tykadla. Postup vražedné vegetace byl doprovázen strašlivým zvukem, s nímž drtila nábytek a dřevěné trosky a pohlcovala je. Z mého vyvýšeného stanoviska to vypadalo, jako by se velká místnost dole pod námi rychle naplňovala černou, tuhou tekutinou.

"Slečno Windenová! Utíkejte!" rozkřičel se Howard, až mu přeskočil hlas. Jeho křik mě vytrhl z ochromení. Viděl jsem, jak žena v zoufalém závodu s přibližující se kořenovou masou utíká, těsně následována jedním z durnesských mužů, který s ní zůstal dole.

Slečna Windenová to ještě stihla, ale její společník už nebyl dost rychlý. Půl kroku za ní dosáhl nejspodnějšího schodu, ale ve stejnou chvíli, kdy se vrhl dopředu, aby unikl nebezpečí, vymrštil se jeden z černých kořenů, jako chapadlo chobotnice se mu omotal kolem zápěstí a s nepřekonatelnou silou ho strhl zpět. Neměl ani čas vykřiknout. Černý koberec se přes něho převalil jako záplavová vlna a hnál se dál.

Rowlf a McMudock začali střílet, zatímco slečna Windenová zoufale klopýtala po schodech nahoru, ale nálože broků jen neškodně pleskaly do dřevěné vlny, aniž by měly nejmenší účinek. Dům se otřásal a mně se zdálo, jako bych slyšel hluboké, takřka bolestné sténání, které jako by vycházelo přímo ze střešních trámů.

"Schodiště!" vykřikl Howard. "Odsekněte ho!"

McMudock odmrštil pušku, sehnul se pro sekýru a vši silou počal bušit do zpuchřelých schodů. O pár vteřin později také Rowlf odhodil zbraň a rovněž se chopil sekýry. Zpráchnivělé schody povolily hned po prvních úderech. Celá konstrukce schodiště, desetiletími již značně zchátralá, se roztrásla jako smrtelně zraněné zvíře - a pak se s hromovým rachotem zřítily.

Doslova na poslední chvíli. První výběžky černé kořenové masy už dosahovaly nejvyššího schodu a jeden z tenkých výhonků se ovinul Rowlfovi kolem nohy a sevřel ji, když se schodiště zřítily a strhlo hlavní část masy s sebou dolů. Rowlf vykřikl a vrhl se nazpět, ale ani jeho obrovská síla nestačila, aby dokázal odolat tahu na prst silné liány. Upadl, rukama se pokoušel zachytit desek podlahy a hrůzou začal řvát, když jej to počalo pomalu, ale nemilosrdně táhnout ven ze dveří.

McMudock se bleskurychle otočil, máchl sekerou a jediným mocným úderem výhonek usekl. Oddělený konec odletěl prudce nazpět, ale jeho část, která držela Rowlfovu nohu, jako by měla v sobě dost vlastního života a stahovala se jako škrtící smyčka stále víc a víc. Rowlf skučel, pokoušel se postavit, ale pak se s kvílením znovu svalil. Marně oběma rukama škubal tenkou liánou, která jako by mu chtěla nohu rozmačkat.

"Odtrhněte to!" řval. "Tak to odtrhněte! Moje noha!"

McMudock se mu snažil oběma rukama pomoci, ale ani spojenými silami se jim nepodařilo výhonek odtrhnout. Rowlfovo kvílení ještě zesílilo. Jeho tvář rudě naběhla, látkou kalhot začaly prosakovat temné skvrny. "Odřízněte to!" řval. "Probaha, Howarde, odřízni to! Zabije mě to!"

Howard ostrčil McMudocka hrubě stranou a poklekl vedle Rowlf a. V ruce se mu objevil nůž s dlouhým, dvojitým ostrím. Srdce mi bolestivě poskočilo, když jsem uviděl, jak nasadil jeho špičku k tenkému výhonku. Pokud by se pokusil tu věc přefíznot, musel by Rowlf zranit.

Ale neudělal to. Špička dýky jen lehce nařízla tvrdý povrch kořenového výběžku.

Asi půl vteřiny se nedělo nic. Pak sebou výhonek počal škubat jako červ. Jeho smrtící stisk povolil. S posledním křečovitým škubnutím sklouzl z Rowlfovy nohy, spadl na zem a počal se rozpadat na šedý prach...

Rowlf vykřikl, svalil se nazad a s oběma rukama sevřenými kolem nohy zůstal ležet, vyrážaje ze sebe krátké bolestné výkřiky...

Nevěřicně jsem hleděl na nůž v Howardově ruce. Teprve nyní jsem si všiml, že na jeho čepeli se lesknou drobné kapky šedivé, sliznaté hmoty...

"Ten... ten shoggote...", zamumlal jsem. "Howarde, to je naše záchrana. Ta věc zahyne, když s ním přijde do kontaktu!"

Howard přikývl. Tvář měl náhle bílou jako sníh. Ale k odpovědi se nedostal. Ode dveří se rozlehl nový pronikavý výkřik hrůzy, a když jsem se otočil, viděl jsem, jak slečna Windenová se zapotácěla nazpět, jakoby pod úderem pěsti. Za ní, na místě posledního schodu zříceného schodiště se objevil celý les chvějících se, černohnědých tykadel...

"Plazí se to po stěnách!" zařval McMudock. "Proboha - leze to nahoru!"

Howard zaklel, vyskočil na nohy a strhl mě s sebou. Pod dveřmi se objevil obrovský chumel třaslavé, plazící se černi. Tenké, pulzující výběžky se jako škubající se nervová vlákna natahovala na půdu, zachytávaly se zpuchřelých prken, aby po nich mohly další vylést nahoru. Howard mě táhl za sebou a ukazoval na psací stůl.

"Pomoz mi!" zavelel.

Zaváhal jsem. Věděl jsem, že je to naše jediná šance, ale pomyšlení, že bych se měl rukama dotýkat té odporné, už se rozkládající hmoty, bylo pro mě nesnesitelné.

"Roberte!" zaúpěl Howard. "Musíme to risknout! Ale sám to nedokážu! Prosím!"

Zavřel jsem oči, pokusil jsem se potlačit pocit hnusu, který mi zvedal žaludek a ústa naplňoval hořkou chutí žluči a zvratků - a oběma rukama jsem chytil mršinu.

Byla to vůbec nejohavnější věc, jako jsem kdy zažil. Ruce se mi zabořily do té sliznaté hmoty jako do hustého, lepkavého sirupu, pak jsem konečně ucítil pevné tělo a trhl jsem.

Černé výběžky kořenů se pokoušely chytit nás za nohy, ovinout se nám kolem kotníků, zatímco jsme vlekli shoggota ke schodišti. To protoplazmatické tělo jako by se nám roztékalo pod rukama; velké jeho části se oddělovaly od těla jako hustá, napůl tekutá smůla, s odporným pleskáním padaly na zem, a kde přišly do kontaktu s oživlou vegetací, tam se tato rozpadala v prach: až přízračně rychle a tiše. Bylo to jako vlna zkázy, která nás doprovázela i poháněla dopředu. Když jsme se dostali ke dveřím, neměli jsme už pod nohama nic víc, než šedohnědý sliz a prach.

Ještě jednou jsem shromáždil všechny síly, které mi zůstaly, a pak jsme shodili protoplazmatický balík dolů, přímo doprostřed vzpínající, vlnící a třesoucí se rostlinné masy, pokrývající celou místnost, jako metr vysoký příkrov.

Účinek se dostavil téměř okamžitě. Černá kořenová masa se počala škubat; vyvalily se kouř a prach, jako by dole proběhla němá exploze, a náhle jsem viděl všude velké díry, jakoby vyžrané od kyseliny, stravující třaslavou masu se smrtící rychlostí.

Neviděl jsem už, jak se ten němý predátor během necelé minuty proměnil v šedohnědý prach, nýbrž jsem padl vedle Howarda ve dveřích na kolena a znovu a znovu jsem zvracel.

Smrt přišla stejně bezhlučně, jako se předtím nestvůra rozlézala pod lesem. Cítila blížící se konec a pokoušela se reagovat, ale její tělo bylo příliš rozložené, síť příliš rozprostraněná a past příliš perfektní, než aby v krátkém zbývajícím čase stačila ještě něco podniknout. Nadmutý pulzující střed v dutině hluboko pod lesní půdou se sice snažil. Stejně rychle, jako předtím vysouval svá vlákna, je nyní chtěl zase stáhnout zpět, ale neslyšná smrt se blížila desetkrát rychleji, než se mohla plazmatická hmota rozvětvenými kanálky vrátit.

Udalo se to velice rychle. Tělo nestvůry zešedlo, ještě jednou sebou škublo - a rozpadlo se.

Daleko odtud, hluboko pod mořem se pohnul titánský stín. Čekal a pozoroval, nyní však přijal záhubu své kreatury s lhotejností stroje. Čas pro něj neznamenal nic a taky měl miliony pomocníků, které mohou nahradit tohoto ztraceného. Tichým pohybem se odrazilo titánské tělo od mořského dna a počalo se vzdalovat pryč od pevniny, do hlubších oblastí oceánu, do černých, temných propastí, kam žádné lidské oko nedohlédne. Však se vrátí. Snad už zítra, snad za sto let. Jeho čas je neomezený. Ale rozhodně se vrátí.

Jednou.

Bylo skoro poledne, když jsme opustili dům a vydali se na cestu. Nebylo snadné sestoupit z půdy a nikdo z nás neměl dost sil, abychom se vydali na pochod hned. Dokonce i nyní, téměř po dvou hodinách odpočinku, když mi slečna Windenová ošetřila a ovázala rány, jsem se cítil zmlácený a unavený. Cesta, která byla před námi, mi připadala jako bez konce.

Byl to neskutečný, děsivý pohled, jenž se nám nabídl, když sme vyšli z domu. Před námi se rozprostírala šedá a mrtvá mýtina, až po kotníky pokrytá jemným prachem, který voda, již byla půda nasáklá, proměňovala pomalu v mazlavou, hnědou břečku. Les okolo vypadal, jako by shořel. Stromy byly holé, kam až oko dohlédlo. Mrtvé ticho se rozestřelo nad lesem.

"Myslíte, že... že to je opravdu mrtvé?" zeptal se McMudock tiše. Jeho slova byla určena Howardovi, ne mně, ale přesto jsem se k němu obrátil, usmál jsem se - s přesvědčením, které jsem jen s obtížemi dokázal v sobě probudit - a přikývl jsem.

"Je po tom," řekl jsem. "Kdyby tomu tak nebylo, pak bychom teď už byli všichni mrtví, McMudocku."

"Lone," opravil mě.

"Lone." Usmál jsem se. "Vrátíte se teď do Durnessu?"

Chvilí mlčel. Pohledem sklouzl po obou mužích, kteří jediní zbyli z Brennanovy trestné výpravy. "Ano," řekl nakonec. "Pokud ještě stojí."

"Proč nejdete... nejdeš s námi?" zeptal jsem se. "Mohli bychom potřebovat přítele, jako jsi ty."

Lon se rozpačitě usmál. Zdálo se, že chvíli vážně o mém návrhu přemýšlí, potom ale zavrtěl hlavou, pohlédl do země a nervózně si pohrával s puškou, kterou držel v rukou. "Jít s vámi?" opakoval. "Nemyslím, že by to byl dobrý nápad, Roberte. Patřím sem a ne mezi vás. Všechno, co tu potřebuji, je dobrá krčma a dost piva, abych na to všechno zapomněl." Náhle se ušklíbl. "Život s vámi by pro mě byl až příliš vzrušující, víš? Ale snad se ještě někdy zase uvidíme."

"Snad," řekl jsem. Ale oba dva jsme věděli, že pokud vůbec, tak rozhodně až za dlouhý, dlouhý čas. Mrzelo mě to. Navzdory všemu jsme se my dva mohli stát přáteli, tím jsem si byl jistý.

Chtěl jsem ještě něco říci, ale Lon se náhle otočil, pokynul oběma svým druhům a rychlými kroky zamířil k okraji lesa, opačným směrem, než jsme vyrazili my, abychom se dostali do Bettyhillu.

Hleděl jsem za ním, dokud nezmizel mezi holými kmeny. Mým nitrem se počal šířit tupý pocit ztráty.

A náhle jsem věděl, že můj nápad nebyl dobrý. Nemohli bychom být přáteli. I kdybychom chtěli. Převzal jsem dědictví, které musím nést sám, docela sám. Jsem čaroděj.

A pro čaroděje nikdo nemá přátelství, nýbrž jen pohrdání. Náhle se mi chtělo řvát.

Ale samozřejmě jsem mlčel.

Byl to pohled tak morbidně fascinující, že jsem nedokázal odvrátit zrak. Můj dvojník v zrcadle se začal proměňovat, jako by se rozpadal. Pleť mu v obličejí zhnědla a rozpraskala, třásla se jako suchý list v ostrém podzimním větru. Nejprve jsem vůbec nechápal, co vidím. Roztřesená levá ruka, ve které jsem stále ještě držel holicí štětku, mi strnula uprostřed nedokončeného pohybu. V němém výkřiku jsem otevřel ústa. V zrcadle se za rty objevily černohnědé zuby, zcela zjevně se rozpadající. Pomalu, docela pomaloučku se počala odlupovat seschlá kůže, až se mi zdálo, jako bych pod ní viděl holé kosti. Můj odraz v zrcadle se proměnil nejprve v sešklebenou grimasu, pak v umrlčí lebku, oči se zatáhly hluboko do důlků a jako by se v nich ďábelsky jiskřilo. Současně se ozval jemný zpěv, vysoký, pronikavý tón, který jako by vycházel odevšad, pak přešel do jasného vřskotu a náhle skončil ostrým třeskem.

Zrcadlo prasklo.

Sesypalo se na mne krupobití stříbřitých střepů, desítky droboučkých, špičatých dravcích zubů se mi zahryzly do tváře. Ani jsem to nevnímal. Hrůza mi stále ještě nemilosrdně svírala srdce, že jsem sotva dýchal. Při dozvuku exploze jsem divže nepřišel o rozum.

Mozek jsem měl jako ochromený, ale v nitru mi narůstal jakýsi silný, divoký pocit. Jako bych v tu chvíli byl strunou napjatou k prasknutí, a přece jsem věděl, že to není nic víc než iluze, že to nemůže být nic jiného...

Bolest a ta strašlivá proměna, děs - to vše není nic než předud, perfektní, smrtící iluze.

Konečky prstů mi jakoby samy od sebe přejely po rámu zrcadla a zničehonic se mi před očima opět objevil obraz: obraz mladé ženy, téměř ještě děvčete. Nechápat jsem zíral na tu tvář, nechápal jsem, co vidím, zíral jsem jen do té tváře a neviděl jsem stejnou podobu jejích vlasů a tvarů oné umrlčí lebky předtím, stejnou čern a vlnění, které mě ještě před několika vteřinami ochromovaly. Potom...

"Priscyllo," zachraptěl jsem.

Hnědé, výrazné oči mě pozorovaly s chladem, který jsem už velice dobře znal, a přece mě děsil stejnou měrou jako poprvé. Tohle nebyla Priscylla, moje malá, sladká Priscylla, to byla Lyssa, čarodějnice, která v ní stále ještě dřímala a která mě už jednou chtěla zničit.

Ale jak je to možné? Howard mě ujišťoval, naprosto přesvědčeně mě ujišťoval, že ta teď už nemůže natropit žádné škody, že se o ni jeho přátelé postarají a izolují ji. A přísahal, že jí nebude nijak ublíženo.

Ale, co jsem nyní viděl, bylo výsměchem všemu jeho ujišťování.

"Priscyllo!"

Tentokrát jsem téměř vykřikl. Mé ruce uchopily tenké lišty rámu a stiskly je tak silně, až dřevo zapraskalo, chtěl jsem se dotknout jejích vlasů, ale cosi mě zadržovalo.

"Roberte."

To nebylo hlasitě pronesené slovo, to nebyl hlas. Bylo to jako nějaká neviditelná, neodolatelná síla, která prolétla vzduchem, mrštila po mně mým jménem, zlomila mou vůli a odhodila mě zpět jako úder pěstí.

"Roberte! Poslouchej mě!"

Zapotácel jsem se, naslepo jsem sáhl do prázdna a téměř jsem upadl. Pokoj se mi roztočil před očima a rozplýval se; pouze zrcadlo a v něm útlý dívčí obličej bylo ještě možno rozeznat jasně. Ale začal se měnit.

Priscyllina pěkná dívčí tvář se zkrivila ve zděšenou grimasu a chvíli jsem měl strach, že se znovu promění v hrůznou umrlčí lebku.

Ale pak se vzpamatovala. Obraz se stabilizoval a zpevnil, koutky jejích úst se dokonce roztáhly k náznaku úsměvu. Ledově chladného úsměvu, který byl skoro horší než předtím pohled na tu lebku.

"Roberte," zašeptala ona síla, jako by poznala, že už nedokážu dlouho snášet její soustředěný nápor. "Pomoz mi. Chce mě dostat. Pomoz mi. Zachraň mě."

Chtěl jsem odpovědět, ale hrdlo jsem měl vyschlé a křečovitě stažené, rozbolavělý kus masa, který mi vypovídal poslušnost. Namáhavě jsem polkl, odkašlal si a zkusil to znovu. Tentokrát to už šlo, třebaže za velkých bolestí.

"Kde... kde jsi?" vydralo se mi z hrdla.

Priscylliny koutky úst sebou škubly. Smutně na mě hleděla, dívčí tvář v rámu, nerámujícím ani okno, ani malbu, a v tu chvíli jsem věděl jen to, že ji miluji, nespoutaně miluji, stále ještě, třebaže jsem už věřil, že jsem na ni zapomněl.

Bylo mi jedno, kdo nebo co je i co kdy provedla. Necítil jsem nic než ten silný cit, jenž byl mezi námi a navždy nás k sobě připoutal, plamen, jenž stále ještě - a stále víc - ve mně hořel.

"Andara...", vyrazila ze sebe Priscylla, a tentokrát jsem vycítil, že tohle je skutečně ona a že té síly využívá právě ona, aby se mnou navázala kontakt, a ne že je sama využívána.

"Andara... mi nastavil past. Přijde si pro mě."

Vykřikla a v tu chvíli jsem vykřikl i já. Náhle mě udeřila ledově studená vlna, až jsem se zapotácel. Potom se mi zdálo, jako bych zahlédl nějaké plameny a neviditelný blesk rozštěpil svět od jednoho konce k druhému.

A pak už nebylo nic než tma.

Sean se dlouze rozhlédl kolem dokola, a teprve pak zamířil ode dveří k pultu.

Vládl tu slabý provoz; jen pár staříků tu hrálo karty a dva mladší chlapi seděli mlčky se zachmuřenými tvářemi nad sklenicemi piva.

Za pultem stál tučný muž s kulatým obličejem a ryšavými vlasy. Napůl přimhouřenýma očima sledoval karetní hru.

Otevřený krb vedle něho vyvolával iluzi tepla a útulnosti.

Sean kývl na hospodského a objednal si pintu místního ležáku. Nebyl sice moc na pivo, ale kolikrát bývá lepší přízpůsobit se místním zvyklostem - především pokud nechce být člověk nápadný. A Beanovým povoláním bylo nebýt nápadný.

Pivo mělo ostrou příchut' a bylo řídké jako dešťová voda. Přesto ho do sebe Sean dvěma, třemi mocnými loky obrátil a nakonec poslal sklenici zpět po pultu. Hospodský ji mlčky znovu naplnil.

"Projíždíte tudy, pane?"

"Zůstanu tu přes noc," odpověděl Sean okázale znuděným způsobem, aniž by se na muže podíval. "Bylo mi řečeno, že v tom penzionu na druhé straně lesa dostanu ubytování."

"Myslím, že sotva. Máte zřejmě na mysli ústav pana Baltimora. To by pro mě byla novinka, kdyby ještě navíc i pronajímal pokoje cestujícím."

"Ústav?" Sean usrl piva a pohlédl na hospodského přes okraj sklenice s perfektně zahranou směsicí nezájmu a mírně vzbuzené zvědavosti. "O tom nic nevím. Bylo mi jen řečeno, že se tam můžu na pár dní ubytovat."

Hospodský mlčky pozoroval Seana a pak se opřel oběma rukama o pult. "Jste si opravdu jist, že myslíte ten dům za lesem? Dům pana Baltimora?"

"Baltimore." Sean svažtil čelo a chvíli hleděl upřeně před sebe, jako by přemýšlel. "Hm... Nezdá se mi, že bych to jméno už někdy slyšel. Víte přece, jak to chodí. Prostě se někam chystáte a nějaký člověk, který tam už byl, vám doporučí ubytování."

"Nějaký člověk," opakoval hospodský zamyšleně.

Třebaže se snažil nedat na sobě nic znát, vycítil Sean jeho narůstající nedůvěru. "Zdá se, že vy hodně cestujete, pane."

"No, v tom hnězdě, kde jsem vyrostl, mě skutečně nic nedrželo." Sean se drsně zasmál a dal si záležet, aby do svého hlasu namíchal i špetku hořkosti. "Dokonce jsem se pár let plavil po moři. Skoro jsem se dostal až na Hornův mys, ale pak se stala ta strašlivá věc."

Hospodský přimhouřil oči ještě víc. "Jaká strašlivá věc?"

Sean věděl, že musí být opatrný, ale teď už se dostal do bodu, odkud by se s opatrností daleko nedostal. V tomto prostředí byl nápadný nejen svojí obří postavou. Mohl si být jist, že už se tu začalo přemýšlet, kdo a odkud ten ramenať cizinec je.

Pohledy obou karbaníků, sedících u stolu za ním, přímo cítil v zádech. Nebyly právě moc přátelské. Bylo načase uvést zvěsti a dohady na pravou míru.

Neurčitě se usmál a znovu se napil piva. "Není to nic, o čem bych vyprávěl právě rád," tvrdil. "Kromě toho se o potopení BERMUDY přece psalo tenkrát ve všech novinách."

Hospodský chápavě přikývl, naplnil sklenici pivem a jedním douškem ji zase vyprázdnil.

"Takových historek znám spoustu," řekl. "Kdybyste věděl, co všechno se tady už stalo. Hotové tragédie, to vám říkám, tragédie, že by z nich měl Shakespeare radost." Náhle se ušklíbl. "Ale jen polovina z toho je pravda."

"Ano?" otázal se Sean, přičemž vědomě ignoroval jeho poslední větu. "To by člověk ani nečekal. Všechno to tu vypadá tak pokojně."

"Myslíte? To je vidět, jak se může člověk mýlit." Mírně se předklonil a trochu spiklenecky na Seana zamrkal. "Na vašem místě bych byl trochu opatrnější s výběrem ubytování. Skutečně jste ještě nikdy neslyšel o ústavu pana Baltimora?"

Sean zavrtěl hlavou a snažil se udělat co možná nejznuděnější obličej. Moc se mu to sice nepovedlo, ale hospodský si díkybohu ničeho nevšiml.

"Vykládá se toho spousta," pokračoval hospodský. "A ne právě věci, které by patřily do novin. Ale vypadá to, jako by tam působily nečisté síly."

"Opravdu?" Sean ani nepotřeboval své překvapení předstírat. Nečekal, že se dostane až tak daleko. Až dosud narážel všude jen na zeď mlčení, ať už se ptal kdekoli.

"To je zvláštní, že mi byl doporučen právě tento dům," pokračoval. "Ale taky je na tom vidět, jak málo může člověk dát na rady cizích lidí."

"To máte úplnou pravdu, pane," přizvukoval mu hospodský.

Chvilí hleděl na Seana a v očích se mu mísila nedůvěra se stále narůstající zvědavostí. Pak zvědavost převážila.

"A pokud si mohu dovolit něco vám navrhnout," dodal s krátkým, lstivým úsměvem, "tak prostě zůstaňte tady. Máme ještě v podkroví jeden pokoj volný. A vůbec ne drahý."

Sean váhavě přikývl. "To je... velice laskavé. Zbývá jen... ještě jedna maličkost."

Pevně sevřel v ruce sklenici a rozhlédl se kolem dokola. Stařáci udělali pauzu a tiše se bavili. Nebylo těžké uhodnout, o čem jejich rozhovor je.

"Klidný večer," poznamenal Sean.

"To je pravda, pane. Přes týden se tu nikdy moc neděje. Většina zdejších si nemůže dovolit chodit do hospody i během týdne. Tohle není bohatý kraj."

Hospodský se naklonil ještě trochu víc dopředu. Oheň za ním praskal a vrhal na protější zeď bizarní stíny. "Nechtěl jste mi ještě něco říct, pane?"

Sean sebou trhl, chvilí hleděl hospodskému upřeně do očí a pak se rozpačitě usmál. "Já... nevím. Po všem, co jste až dosud naznačil, tedy nikterak moc netoužím po seznámení s tím panem Baltimorem, ale obávám se, že mi nezbude nic jiného. Mám tam totiž zítra ráno s někým sjednanou schůzku."

"Tak je to tedy." Hospodský pokrčil rameny a trochu se stáhl zpět.

Sean se už skoro domníval, že udělal chybu, ale hospodský si jen načepoval plnou sklenici a pak se zase opřel o pult. Tvářil se pořád stejně uzavřeně, ale v očích mu žhnul podivný ohníček.

"Vy mi asi nevěříte, co?" zeptal se vyzývavě. "Vy si asi myslíte, že vám chci za každou cenu vnutit ten pokoj, že?"

"To jsem neřekl," odpověděl Sean trochu až příliš rychle. "Já jenom..."

Hospodský velkoryse mávl rukou. "Zapomeňte na to. Sám musíte vědět nejlíp, co děláte, mladý muži."

"Ale ten dům..." Sean se pokoušel, aby se v jeho hlase ozvalo cosi jako nervózní zachvění. "Co je s ním?" Usmál se, ale záměrně nervózně. "Když už tam musím... Chápete?"

"Jo," zabručel hospodský.

Rozhlédl se kolem dokola, jako by se chtěl přesvědčit, že nikdo neposlouchá. Pravděpodobně už zase litoval své upovídanosti, ale zjevně nechtěl před cizincem ztratit tvář.

"Ubytovávají se tam podivní lidé. Ne jako hosté penzionu, nýbrž... co já vím." Vztyčil se v plné své velikosti a změřil si Seana nedůvěřivým pohledem.

"Vůbec nevím, proč vám to všechno vykládám," dodal, jakoby se musel ospravedlnit sám před sebou.

"Co je to za lidi?" zeptal se Sean nevzrušeně.

Hospodský se na něho lhostejně podíval. "Jen lidé, pane. Cizinci. Z Londýna. Člověk je uvidí tvář v tvář jen když projíždějí kolem."

Zíral na prázdnou sklenici, kterou Sean postavil na pult.

Sean mu pokynul a požádal o další pivo. Zatímco čepoval, pokračoval hospodský: "Ani v kostele se neukážou. Když už se mě ptáte: tak je to verbež, bezbožná verbež, která měla jít už dávno k čertu."

"A proč jste je tam už dávno neposlal?" usmál se Sean.

Hospodský přimhouřil oči a špinavým kusem jelenice otřel pult.

"Protože pan Baltimore má vlivné přátele," řekl nakonec.

V jeho hlase zaznívala rezignace. Zdálo se, že to není poprvé, co se touto otázkou zabývá. A odpověď na ni ho zřejmě neuspokojovala.

"Jaké přátele?"

Hospodský se beze slova otočil, aby přiložil do ohně. Když hodil do plamenů pár nových polen, vyrazilo několik jisker.

"Tak chcete ten pokoj, nebo ne?" zeptal se přes rameno.

Sean pokrčil rameny. Cítil, že víc už z toho muže nedostane. Alespoň ne dnes večer. Kdyby na něho dál naléhal, jen by znovu přiznal jeho nedůvěru.

"Dobrá," řekl, "vezmu si ho. Však se můžu zítra ráno vydat do toho podivného domu. Můžete mi popsat cestu?"

Hospodský neochotně přikývl, podal mu pivo a vysvětlil, kde se nachází dům pana Baltimorea.

"Ne, pane."

Tvář podomního obchodníka se zkřivila v grimasu, která měla být pravděpodobně úsměv, ale vypadala mnohem víc jako nanejvýš škodolibý úšklebek. Dech se mu srážel před obličejem v drobné cáry mlhy, což jeho slovům propůjčovalo cosi neskutečného.

V posledních dnech se opět ochladilo a proti své vůli jsem musel přiznat, že také ve velkých městech ještě vládne hluboká zima. Události v durnesském lese zpřevracely můj smysl pro čas, až jsem skoro zapomněl, že jaro už není daleko.

Nastával čas, kdy slunce zatlačovalo ponuré zimní dny a dovolovalo člověku volněji se nadechnout. Také já jsem potřeboval klid a teplo, nejen tělesně. Ale tušil jsem, že především to mi dopřáno nebude.

"Řekl byste mi tedy aspoň, jak se dostanu do hrabství?" zeptal jsem se.

Můj protějšek zavrtěl hlavou, pomalu, ale s rozvahou muže, který ví, co chce.

"Nemám k tomu žádný důvod," řekl nakonec.

Zboží, které si před sebou nesl v malé krabici, zavěšené nad břichem, tiše zacinkalo, když se chystal pokračovat v chůzi. Chytil jsem ho za rukáv jeho odrbaného kabátu.

"Ne tak rychle, příteli," řekl jsem, a než mohl pomyslet na odpor, ukázal jsem mu librovou bankovku.

Oči mu zazářily stejně nedůvěrou jako hrabivostí. Viděl jsem, jak by chtěl chňapnout po bankovce, ale cosi mu v tom bránilo.

"Nejsem přece informační kancelář, pane," zavrčel. "A kdybyste byl teď tak laskav a pustil mě, než zapomenu na slušné vychování."

Překvapeně jsem ho pustil a ustoupil o krok zpět.

Až dosud jsem si toho muže nijak zvlášť neprohlédl, měl jsem ho za obyčejného potulného prodáváče, který prodává všechno možné a kolikrát ví o kraji, kterým táhne, víc než místní obavatelstvo. Považoval jsem za dobrý nápad, obrátit se právě na něho, abych dostal informace, které potřebuji, ale cosi v tónu toho muže mě nutilo k ostražitosti.

Dokonce se mi zdálo, jako by o místě, na které jsem se ho ptal, věděl víc, než jsem se domníval.

"Je snad libra za tak prostou informaci příliš málo?" zeptal jsem se příkře.

"Peníze." Obchodník to slovo skoro vyplívl. "Vy, pane, a vám podobní vsázíte jenom na sílu peněz, co? Myslíte si, že si můžete všechno koupit, jen protože jste přišel na svět jako synáček nějakého pracháče!"

Cítil jsem, jak ve mně narůstá zlost. Především zlost z toho, že mě považoval za nějakého mladého hejska, třebaže Bůh mi může být svědkem, že jsem v newyorských brlozích poznal tvrdost života více než zběžně.

Každopádně jsem tam vyrostl.

To sice tento muž nemohl vědět, ale taky neměl právo se mnou takto mluvit - navíc tónem, který byl v naprostém rozporu s jeho vzhledem.

"Dávejte si větší pozor na jazyk, člověče," řekl jsem co možná nejklidněji. "Konečně, neučinil jsem vám nikterak nezajímavou nabídku. Jestli si tak málo ceníte peněz, pročpak pobíháte po kraji s těmi svými šmejdy?"

"Jen abych ti ty šmejdy neomlátil o hlavu, ty zelenáči," zasyčel můj protějšek. "Co ty vůbec víš o poctivé práci?"

Takový vymodřený panák, který si ve vlasech obarví klikatý proužek a kterému ještě teče mléko po bradě. Chceš vědět, co si o tom myslím, chlapecu?"

Založil si ruce v bok a vyzývavě blýskal očima. Třebaže byl skoro o hlavu menší než já, vyzařovalo z něho v tu chvíli cosi takřka nebezpečného.

Pomalu jsem začínal být opravdu naštvaný. Co si to ten chlap namlouvá? Ten nápadně bílý pramen vlasů, který normálně ukrývám pod kloboukem, mi zůstal jako památka na strašlivý souboj s děsivou obludou, která mě skoro zahubila, a teď mi ho tento hastroš bude vyčítat jako nějaký módní výstřelek.

Ne že bych na to nebyl zvyklý. Ale přesto mě to zlobilo. Copak je nutné hned ke každému, kdo vypadá trochu jinak, přistupovat s nepřátelstvím - nebo v nejlepším případě - s posměchem?

Než jsem však mohl dát svoji zlost najevo, zpozoroval jsem stín, který se u nás zastavil. Navzdory padajícímu soumraku jsem ten stín identifikoval poměrně snadno.

V duchu jsem zaklel a obrátil se na příchozího.

"Co ty tu děláš?" zeptal jsem se.

V mém hlase muselo být o něco víc agresivity, než bylo třeba, neboť Howard káravě protáhl obličej a lehce zaťukal holí o dlažbu. Pohledem tékal mezi mnou a prodáváčem, a zřejmě se mu to, co viděl, příliš nelíbilo.

"Mohl bych si s tebou promluvit, Roberte?" zeptal se. V jeho hlase byla taková neoblomnost, že jsem sebou bezděky trhl. To nebyla otázka, to byl rozkaz.

"Samozřejmě se mnou můžeš mluvit," řekl jsem vztekle. "Pokud se nemýlím, tak jsi už začal."

Howard mlčky přikývl. Zdálo se, že čeká, že půjdu za ním, ale já jsem musel ještě zařídit jistou maličkost.

Znovu jsem se obrátil na prodáváče, který mlčky sledoval Howardův příchod.

"Tak co," vybafl jsem na něho. "Chcete ty peníze, nebo se přičí vašim zásadám, prodávat něco namodřenému panákovi?"

Muž znejistěl. Pravděpodobně přemýšlel, jak by cenu ještě vyhnal nahoru, ale Howardovo objevení mu teď zkřížilo plány. Na "vymodřeného panáka" jako já si ještě troufal, ale Howard znejistil prakticky každého, kdo ho viděl poprvé. Bylo v něm cosi ponurého. Dokonce i já jsem to ještě cítil, třebaže jsem ho už znal bůhvíjak dlouho.

Zamračeně shrábl bankovku a nechal ji zmizet ve svém krámku na břiše.

"Jedťe do Lowgreeny," zavrčel. "Je to takové hnízdo šest mil severně odtud. Ptejte se tam po Baltimorovi."

"A dál?"

"Dál nic. Víc vám nemůžu říct."

Znovu se dal do pohybu, ale tentokrát jsem ho nechal jít. Sice bych se ho rád ještě vyptával dál - konečně libra je hodně peněz, zvlášť v kraji, jako je tento, ale Howardova přítomnost mě odradila.

"A teď ty." Obrátil jsem se k Howardovi. "Co chceš?"

Howard stiskl rty a chvíli mě mlčky pozoroval.

"Změnil ses, chlapče," řekl nakonec. "Možná mi do toho nic není, ale raději bys neměl vycházet na ulici bez klobouku."

Lidé si tu už začínají o tobě povídat..."

"Lidé," řekl jsem přezíravě. "Co je mi po těch lidech? Ať se starají o své věci."

"To bys už měl vědět, že právě to dělají," řekl Howard. "Nebo jsi už zapomněl, že tě před nedávném skoro zlynčovali?"

"Nejen mě," zabručel jsem. "Kromě toho, tady je to něco jiného."

"Ach ano? A v čem, mohu-li se ptát?"

Nadechl jsem se, založil si ruce v bok a pohlédl na Howarda tak nepřátelsky, jak jsem jenom dokázal. Vždyť Howard neví, o čem mluvím.

"Starej se, prosím tě, o sebe," řekl jsem ostřeji, než jsem měl v úmyslu. "Vůbec nemám tušení, proč se ty a Rowlf za mnou pořád ještě táhnete."

Howard polkl. Ustaraný výraz mu zmizel z očí a byl vytřídán zlostným zablýsknutím. Skoro jsem až zalitoval své nenávislné poznámky, ale namísto abych se uklidnil, cítil jsem se stále rozrušenější.

Slova ze mě vyletěla rychleji, než jsem je dokázal zadržet.

"A když už jsme u toho," pokračoval jsem, "tak si laskavě odpusť to dědečkovské chování, ano? Sám vím nejlíp, co mám dělat."

Howard přikývl, velice pomalu a zamysleně. "Možná máš pravdu, chlapče. Přesto bych si s tebou rád promluvil. A pokud možno, tak ne na ulici..."

"Aby si o nás nepovídali lidi, co?" Pokoušel jsem se držet se zpátky a potlačit všechna zlá slova, která se mi drala na jazyk. Bylo mi naprosto jasné, že se chovám nemožně a naprosto proti své povaze, ale to vědomí mě vztekalo ještě víc.

"Pro mě za mě," řekl jsem nakonec o něco klidněji. "A kde?"

Howard mě chytil za paži a beze slova mě odvedl do jakési boční uličky, kde čekala drožka. Než jsem si uvědomil, co chce, nastoupil dovnitř a vyzval také mě, ať ho následuji. Chvilí jsem zaváhal a pak jsem nastoupil za ním.

Sean dopil svou sklenici, poděkoval za popovídání a nechal si hospodským ukázat svůj pokoj.

Byl malý, zařízený dost ošuntěle a samozřejmě nevytopený, ale to taky odpovídalo jeho ceně. Sean si vzpomínal na mnohem horší pokoje, ve kterých se to hemžilo hmyzem, ze stropu kapala voda a špatně zamaskovanými škvírami profukoval ledový průvan.

"V pořádku," kývl hospodskému. "Půjdu hned na kutě. Mám za sebou opravdu perný den."

Hospodský mu popřál dobrou noc a nechal ho o samotě. Sean se posadil na kraj postele, která byla vyrobena pro lidi poněkud menšího vzrůstu, a v duchu se ptal, proč se každý domnívá, že ho může jako sardinku nacpat do příliš krátké a úzké postele.

Velká postava nepřináší vždycky jen samé výhody. Není žádná legrace probouzet se pokaždé buď se studeným nohama nebo s bolením hlavy.

Ostatně ani neměl v úmyslu strávit celou noc v posteli. Rozhovor s hospodským ho přesvědčil, že je na správné stopě. Samozřejmě, že mohl počkat do rána a za denního světla se jít podívat na ten zvláštní podnik pana Baltimora, ale zkušenost mu říkala, že často se v noci vidí víc než ve dne.

Opřel se o zeď a trochu si zdříml; vlastně ani neměl v úmyslu spát.

Po chvíli ho vyburcoval jakýsi zvuk. Kdosi stoupal po schodech na půdu, potom vrzly dveře a kdosi si něco brumlal sám pro sebe. Sean byl přesvědčen, že poznal hlas hospodského.

Pak nastalo znovu ticho. Sean se opatrně napřímil, natáhl si kazajku, kterou předtím odložil na židli vedle postele, a chvíli vyčkával. Pak opatrně otevřel dveře, vyplížil se temnou chodbou až ke schodišti a začal sestupovat po schodech dolů.

Třebaže se snažil nepůsobit žádný zvuk, nemohl zabránit tomu, aby schody pod jeho vahou skřipavě neprotestovaly, ale hlasy a dupání, které téměř očekával jako odezvu, se neozvaly.

Došel až do výčepu, paklíčem si otevřel dveře a vyšel ven do noci.

Bylo chladno, chladno a tma. Vlhká večerní mlha se táhla přes cestu zatáčející za hostinec. Všechno v ní vypadalo neskutečně a rozmazaně, jako by v okolí až na pár holých stromů a neučesaného křoví veškerý život vymřel. Zatímco Sean procházel kolem vrat, uzavírajících vchod do jakéhosi temného selského stavení, plazila se mu mlha vstříc přes ulici jako nějaký šedý, jedovatý plyn; závěs z mlžné nicoty, za nímž jako by se skrývaly mihající se stíny.

Sean nemohl potlačit nepříjemný pocit.

Přesto se vydal po cestě doprava, přešel temné pole a nakonec se dostal na vlhkou louku, táhnoucí se do kopce až k velkému bukovému lesu.

Pokoušel se vybavit si hospodského popis, ale jaksi mu činilo potíže sladit výklad, který slyšel ve světlém, útulném výčepu, s touto studenou, mlžnou skutečností.

Rozhlédl se.

Mlha se plazila za ním jako nějaké těžkopádné zvíře, sledující svoji kořist, a ve vzduchu visel podivný, těžko definovatelný zápach. Sean si vzpomněl na bukový les a na to, že se musí držet mezi kopci, aby na les narazil.

Před ním se rozprostírala louka, oddělená od vesnice hustým živým plotem, táhla se až někam do dálky, aniž by mohl vidět kam. Mlha se nyní rozprostírala i před ním a svět se pomalu proměňoval ve stínové divadlo.

Když došel k živému plotu, objevil Sean mezeru v jeho šedé stěně, která byla uzavřena brankou. Zatáhl za vrátka a docela snadno je otevřel. Třebaže mu při tom nebylo právě nejlépe, zase je za sebou zavřel.

Každopádně bylo možné, že se do hostince už nevrátí, a nechtěl, aby hned věděli, kam šel, třebaže by nebylo těžké to uhodnout. Přidal do kroku.

Netrvalo dlouho a zahalilo ho hrozivé temno lesa. Živý plot byl směrem k lesu řidší a místy vypadal jako okousaný; nečinilo mu potíže překročit ho a dostat se na stezku, která se ztrácela mezi stromy.

Ale půda byla kluzká a on proklínal své lehké boty, ve kterých jen stěží udržoval rovnováhu. Mlha se bezcílně válela po obou stranách pěšiny, ale ji samotnou kupodivu nezakrývala.

Řady stromů po obou stranách byly stále hustější a Sean se těžko orientoval. Znovu a znovu narážel do větví a podrostu, kolikrát musel tápat s předpaženými rukama jako slepec.

A potom zahlédl světlo.

Nejprve to považoval za svit měsíce, který pronikl hustým příkrovem mračen, ale potom zpozoroval komíhání a neklidné plápolání lampy. Bylo to kalné světlo z druhé strany lesní pěšiny, a přibližovalo se k němu.

Sean se zastavil. Cítil, jak mu tělem projelo studené zamrazení. Bylo vyloučeno, aby v tuto dobu a v tomto prostředí potkal někoho na procházce, navíc ještě vybaveného lampou. Neznal sice strach ze tmy, ani ve vypjatých situacích ne, ale tento les a tato mlha byly něco zvláštního.

Pokoušel si vzpomenout, jak daleko má podle popisu hospodského ještě k cíli, ale vzpomínka jako by byla odváta; slova onoho muže jako by neměla s tímto prostředím nic společného.

Pomalů vytáhl z kapsy kazajky malý revolver a odjistil ho.

Zdroj světla se stále nezastavoval, tančil sem a tam, ztrácel se mezi křovím a stromy, ale pokaždé se znovu vynořil.

A neúnavně směřoval k němu.

Sean pocítil neodolatelnou chuť otočit se a utéct co možná nejrychleji a co možná nejdál. Ať už se tu k němu přibližoval kdokoli, či cokoli, zřejmě přesně věděl, po čem pátrá.

"Rowlfe," řekl jsem překvapeně, když jsem uviděl, kdo na nás v drožce čeká. "Jak ty ses sem dostal?"

Rowlfův široký, nijak příliš sympatický obličej se zkřivil v náznaku úsměvu.

"V Londýně jsem se už votravoval, mladej. Tak jsem si myslel, že bych vám tady moh píchnout. A jak vidím, měl jsem recht."

"Co tím myslíš?" zeptal jsem se příkře.

Všiml jsem si, jak Howard zavrtěl hlavou a vyhlédl ven z malého okénka, jako by se ho další průběh našeho rozhovoru netýkal. Ale nepodařilo se mu nervozitu skrýt úplně.

"Nic," tvrdil Rowlf. "To já jenom tak."

Věděl jsem velice dobře, co tím myslel. Mé vzrostlé strniště muselo být v příkrém kontrastu k mému jinak pečlivě upravenému zevnějšku. Ale jak jsem měl svým druhům vysvětlit, proč se v posledních dnech tak křečovitě vyhýbám zrcadlům? Nevěděli nic o Priscyllině volání o pomoc a o rozbitém zrcadle, a vůbec nic už nevěděli o mém panickém strachu, že bych měl být ještě jednou konfrontován s šílenstvím, jehož ledový dech jsem právě v onom okamžiku pocítil.

"Nemusel ses sem obtěžovat," řekl jsem chladně.

Bylo pro mě obtížné, dát svému hlasu co možná nejlhostejnější tón. Všechno ve mně křičelo po tom, abych se co nejrychleji vydal hledat Priscyllu a neztrácel čas zbytečnými rozhovory. Byla v nebezpečí a každá minuta, kterou jsem tady ztratil povídáním, byla cenná. Měl jsem stopu a budu ji sledovat, dokud je horká.

"Jak se ti vlastně daří?" zeptal jsem se, abych vůbec něco řekl.

Rowlf pokrčil rameny. "Mráz kopřivu nespálí. Mary mě zflikovala dobře."

Mary Windenová se po tom, co se přihodilo v Durnessu, neodvážila vrátit do svého domovského města. Nechala si dovézt svou dceru a prozatím našla útočiště u Howarda.

Rowlf, ještě stále poznamenaný těžkými popáleninami, zůstal s Mary v Londýně, když jsem - k překvapení všech - náhle odcestoval. Howard mě vzápětí nato následoval. A teď nechal přijet taky Rowlf, zřejmě aby mě měl ještě lépe pod kontrolou. Nezbyvalo mi nic jiného, než se s tím dočasně smířit. Nesměli se v žádném případě dozvědět, o co tu doopravdy jde.

Howard především ne.

Vystrčil z okénka hlavu a pokynul kočímu. Vozem projelo zachvění; práskl bič, pak se dal vůz pomalu do pohybu.

"Tak co je?" zeptal jsem se Howarda. "Myslel jsem, že se mnou chceš mluvit. O projížďce v drožce nebyla řeč."

Howard přikývl. "Máš pravdu, Roberte. Ale jak jsem slyšel, máš namířeno do Lowgreenu. Jistě nebudeš mít nic proti tomu, když tě tam doprovodíme." Lehce se usmál. "Ve společnosti se cestuje líp."

To nebyla otázka, to bylo oznámení. Samozřejmě, že jsem proti tomu něco měl, dokonce celou spoustu, ale na druhé straně by Howard byl ještě nedůvěřivější, kdybych ho odmítl. Navíc to byla docela lákavá nabídka, cestovat v drožce dál ještě dnes.

"Proč mě vlastně nenecháte na pokoji?" zeptal jsem se mrzutě.

Howard si dovolil lehké pousmání. "My bychom tě rádi nechali na pokoji, Roberte. Ale myslel jsem, že jsi už pochopil víc." Zavrtěl hlavou. "Něco v tobě ti nedopřává pokoje, něco, co je řízeno temnými silami a mate tvého ducha. Měl by ses vidět v zrcadle. Vypadáš strašlivě."

Trhl jsem sebou. Ne kvůli těm temným silám, o kterých se Howard zmínil, nýbrž kvůli představě, že bych se měl podívat do zrcadla. Měl jsem pocit, že bych tam uviděl všechno možné.

Jen sebe ne.

"Co je?" vmísil se Rowlf. "Najednou jsi nák zbledl."

Stálo mě spousta sil, abych zavrtěl hlavou. Cítil jsem, jak se mi na čele perlí pot. Přesto mě mrazilo.

"To je dobré," vydechl jsem těžce. "To... nic."

Howard přikývl. "Přesně, a kvůli tomuto Nic se v příštích dnech od tebe nehne na krok. Dokud to Nic nepomine nebo..."

Větu nedokončil, ale i tak jsem vytušil, co chce říci. Byl to boj proti stále ještě neznámé moci, ve kterém jsem mohl zvítězit jedině s Howardovou pomocí.

Ale taky jsem už zažil, jak málo stačí Howardovy síly proti silám, které nás v minulosti pronásledovaly. Nebyl ani čaroděj, ani neměl magické schopnosti, které by mohl uplatnit proti silám, se kterými si ustavičně zadával.

A při tom, co jsem měl v úmyslu, mi bude nanejvýš překážet.

Když jsme dorazili do Lowgreenu, byla tma jak v pytli. Řídké cáry šedé mlhy se proháněly ulicí a já cítil, jak vlhko proniká do drožky a zatíná spáry do našeho oblečení.

Během jízdy jsme skoro nepromluvili. Bylo v tom cosi přízračného, jet houstnoucí tmou spolu se dvěma muži, s nimiž jsem se na jedné straně cítil velice svázán, avšak ve kterých jsem nyní viděl bezmála své nepřátele. Celou dobu jsem čekal, až se mě Howard zeptá, koho nebo co vlastně hledám. Ale buď to už věděl, nebo cítil, že bych mu stejně neodpověděl.

Bylo mi jasné, že by nedovolil, abych se dostal do kontaktu s Priscyllou. Konečně byl to právě on, kdo se postaral o její uvěznění. Znal mé city k ní a věděl taky, jaké nebezpečí ona pro mě - a pro všechny - představuje. Ale to byly racionální důvody. Co však mohl vědět muž jako Howard o lásce?

Drožka dodrkotala k jedinému hostinci ve vesnici a konečně se zastavila. Dvířka se otevřela a v otvoru se objevila tvář kočího, se zarudlými očima a vůbec poznamenaná dlouhou noční jízdou.

"Všechno už spí, pane," zavřel. "Říkal jsem vám přece, že tady v tomto čase nikoho nezastihneme..."

"A vy jste mi říkal, že hospodský je váš vzdálený příbuzný," skočil mu Howard do řeči. Vytáhl cosi z kapsy kazajky a vtiskl to kočímu do ruky. "Kdybyste byl tak laskav a obstaral nám přes své příbuzenské vztahy nocleh."

"Jestli ale bude volné jen nocování na slámě, tak to nebude moje vina," řekl muž napůl mrzutě, napůl však usmířen bankovkou, kterou mu Howard podstrčil.

Ustoupil stranou, a než se vzpamatoval, vyskočil jsem z drožky a zamířil ke vchodu hostince.

Howardovo afektované chování a jeho náhlý, docela nový způsob rozhazování peněz, mi byl takřka nesnesitelný.

Ostatně jsem snad sám natolik dospělý, abych si opatřil nocleh a nemám zapotřebí hrát si na světáka.

Zakopl jsem o práh mezi ulicí a zahradní pěšinkou a chvíli jsem musel vyrovnávat rovnováhu. Byla tmavá noc, navíc mlha, honící se v roztrhaných cárech po ulici, na světle nepřidala. Spíš naopak.... Opatrně jsem šel dál, došel jsem až ke dveřím do stavení, stiskl jsem kliku a vstoupil do tmavého výčepu.

Překvapené zvolání za mými zády mi prozradilo, že mě kočí následoval.

"To je divné, že jsou dveře otevřené," řekl muž a protlačil se kolem mě.

Chvilí jsem ho slyšel, jak cosi ve tmě hledá, potom s ráumusem narazil do nějakých židlí a začal nahlas klít.

Někde nad námi se cosi pohnulo. Přimhouřil jsem oči a objevil slabé světýlko, které jako by tančilo sem a tam. Netrvalo dlouho a hlučné kroky prozradily, že se někdo obtěžuje sem dolů k nám. Nejprve jsem neviděl nic víc než kus lesknoucího se kovu, ze kterého se ale rychle vyklubala hlaveň pušky, a vzápětí se objevila i zrzavá kštica s postarším, hluboce zbrázděným obličejem, jenž nedůvěřivě pošilhal za roh.

"Dobrý večer," řekl jsem přátelsky a naznačil mírný ukloň. "Jmenuji se Craven. Měl byste pro mě a mé dva přátele volný pokoj?"

Zrzkovy oči se rozšířily, když uviděl převržené židle.

"Ani hnout, nebo vás rozstřelím na hadry," zabručel. "Vypadá to, že jsem přišel právě včas."

Mírně pootočil hlavu a zaslechl jsem, jak křikl nahoru. "Anno! Máme tady zloděje! Přiveď sousedy! Ať donesou provaz! Uděláme s tou verbeží krátký proces!"

Třepetání jeho noční košile podtrhovalo jeho slova jako úzkostné pleskání křídel vyplašeného netopýra.

"Jde nám jenom o pokoj, pane," řekl jsem opatrně. "Třebaže vás mohu ujistit, že nemám nic proti vašim sousedům, nemusím s nimi být nutně seznámen ještě dnes večer."

"Nech si ty kecý!" vyjel na mě zrzek. "Napřed nám kradou dobytek a teď už se dokonce vlámou i do chalupy. Kdo krade, ten taky vraždí. A kdo vraždí, s tím uděláme krátký proces." Jak to tak říkal, znělo to celkem logicky. "Naposledy se pomodlete, než vás pověsíme na nejbližší strom a trochu vám natáhneme krky..."

"Promiňte pane, že vás musím přerušit," řekl jsem. "Ale mýlíte se. Jsme pocestní, neškodní pocestní. To je pravda a..."

Polkl jsem, a jelikož hlaveň pušky mi teď mířila přímo do obličeje, raději jsem přešel ke konkrétnějším argumentům.

"Podívejte se lépe do obličeje tady mého průvodce. No? Už ho poznáváte?"

Ale zrzek jen vztekale vyštěkl: "Jak mám, k čertu, tam dole vidět vaše obličeje, co? Mně stačí to, co vidím. Pokud vidím, tak ty jsi nějaký neoholený lump a ten tvůj kumpán bude nějaký hluchoněmý násilník."

"Ale Charlesi," ozval se konečně kočí. Jeho hlas zněl poněkud vyčítavě. "Přece nebudeš střílet na svého příbuzného?"

"Co je to za kecý? Já nejsem Charles. Charles je mé dvojče."

"Vy máte bratra dvojče, pane?" zeptal jsem se rychle. "To by vysvětlovalo..."

"Mně už je pár minut všechno jasné," vyprsklo Charlesovo dvojče. "Před dobrou půlhodinou jsem sám osobně zamykal dveře, a najednou mi uprostřed lokálu stojí dva darebáci a tvrdí, že jsou obyčejní pocestní."

V tu chvíli vypukl poprask. Několik ozbrojených mužů se zadním vchodem vřítlo do výčepu. Místnost se najednou naplnila mlhavým světlem a křičícími lidmi.

Hospodského sousedi, přivolaní jeho ženou. Tak rychle jsem je tedy nečekal. Většina z nich si jen přehodila kabát přes noční košili, nicméně všichni drželi v rukou pušky.

Možná byl mezi nimi i Charles, nicméně neměl jsem čas o tom přemýšlet. Cítil jsem, jak mě nešetrně chytily a mrštily mnou o zeď. Než jsem se zmohl na obranu, zkroutili mi ruce za záda a nějaký idiot na mě namířil pušku. Jiný mi zabořil dvojitou hlaveň své brokovnice do boku tak prudce, že mi téměř vyrazil dech, zatímco třetí mi šermoval nožem před očima tak blízko, jako by mi chtěl vypíchnout oči.

"A dost!" křikl kdosi ode dveří.

Howard s Rowlfem se jako kouzlem objevili na prahu. Oba drželi v rukou revolvery. A z výrazu v jejich tváři se dalo usoudit, že jsou odhodláni je také použít.

"Komplici," zasupěl zrzavý hospodský, který se právě chystal sejít dolů ze schodů.

Najednou puška v jeho ruce vypadala naprosto omšelá a na nic, zatímco v očích měl rozpaky, které se k tak hrubiánskému chlapovi vůbec nehodily. Zíral na kočího, který byl podobně jako já nešetrně odhozen proti zdi.

"Alberte! Ty v tom jedeš s těmi chlapy?"

Byl ten chlap tak blbý, nebo to jen dělal?

V tu chvíli by bylo slyšet v místnosti padnout, špendlík. Bledé obličej mužů, vytržených ze spánku, kteří nám hrozili svými puškami, odrážely čím dál tím větší zmatek. Přišli chytit dva zloděje, kteří už nějaký čas navštěvovali vesnici, a najednou proti sobě měli čtyři muže, kteří na zloděje nevypadali ani trochu.

Já a Rowlf jsme sice nevypadali příliš důvěryhodně, ale že nejsme nějakí toulaví zlodějíčci, se dalo poznat už při zběžném pohledu na naše šaty.

A že hostinský znal dokonce našeho kočího jménem, to je muselo znást už naprosto dokonale.

"Dovezl jsem zákazníky, bratranče," vysvětloval Albert. "Dveře byly otevřené a..."

"Moment, moment," přerušil ho středně vysoký, ramenatý muž, jenž zůstal se skloněnou puškou stát u zadních dveří a celou scénu dosud mlčky pozoroval. "Znamená to tedy, že jsi nás vytáhl z postele kvůli pár pozdním hostům, Flenelton? Tady toho..." ukázal na našeho kočího - "...přece všichni známe. Ostatně není to poprvé, co tobě nebo tomu tvému línému bratrovi přivezl hosty."

Netrvalo dlouho a celý omyl se vysvětlil. Jak jsme se však dostali do domu, zůstalo dál hádankou. Flenelton dál trval na tom, že výčep stejně jako každý večer zamkl. Ale aspoň nás už nepovažoval za zloděje.

Když už své sousedy bezdůvodně vytáhl z postelí, nezbylo mu nic jiného, než poručit rundu - a nezůstalo u jedné. Howard se předvedl ze své velkorysosti stránky a jedno pivo stihalo druhé. Když už se nám podařilo hned při našem příjezdu na sebe obrátit veškerou pozornost, vyřešil to tak, že uspořádal sousedskou pitku.

Muži v nočních košilích nebo jen narychlo nedbale poloustrojení po několika pintách piva rozvázali, stali se hovornějšími a jen tu a tam po nás vrhli nedůvěřivý pohled. Bylo v tom něco bizarního. Třebaže jejich pušky byly staré a někteří z nich nevypadali moc silně, zareagovali předtím obdivuhodně rychle.

Tak rychle, jako to dokážou lidi, které spojuje společné nebezpečí. V duchu jsem si kladl otázku, čeho se skutečně bojí.

Nebylo snadné se od těch mezitím už značně opilých mužů dozvědět něco o panu Baltimorovi. Jeho domu na druhém konci lesa se vesničané vyhýbali. Ba ještě víc - kdykoli jsem se pokusil zavést opatrně hovor pro mě žádoucím směrem, pocítil jsem jasně, že je jim proti vůli o něm vůbec mluvit. A to jsem si dával záležet, abych kladl otázky co nejzběžněji, abych znovu nevzbudil jejich nedůvěru. Ale nakonec, po jedné hodině a nejedné rundě piva, kterou jsem zaplatil, jsem přece jen dostal aspoň jakžtakž použitelný popis cesty.

Rozhodl jsem se vydat se na cestu hned teď. Krátce předtím, než nastal hromadný rozchod, využil jsem návštěvy na toaletě, abych vyskočil z okna a vyplížil se z vesnice. Už po pár stech metrů zůstaly její domy za mnou; jen okna hospody byla jasné ozářená, jinak byla všude tma jak v pytli.

Vzal jsem si s sebou lampu, ale ještě jsem se neodvážil ji rozsvítit. Nebylo třeba, abych někoho upozorňoval na svoji noční výpravu; Howard beztak dost brzy zjistí moji nepřítomnost a vyvodí z toho správné důsledky. Nemusím mu to tedy ještě ulehčovat.

Po úzké cestičce jsem se dopachtil až k prvnímu živému plotu nalevo od bukového lesa. Muž, který mi napůl blábolivě popisoval cestu, mi poradil, ať nechodím přes louku, že si ušetřím několik mil dlouhou zacházku.

Asi po sto metrech jsem se ocitl na mýtině porostlé vřesem, nad kterou visely potrhané cáry mlhy. Vydal jsem pěšinkou, běžící rovnoběžně s živým plotem podél lesa. Teprve tady jsem se odvážil zapálit knot lampy. Až dosud jsem se podle popisu orientoval dobře a doufal jsem, že to tak bude i nadále.

Vítr lehce profukoval mezi větvemi a vytvářel zvuk, který mi připomínal tichý dech nějakého velkého zvířete, zatímco lampa vrhala proti mlze tančící stíny. Ta bílá mračna odrážela světlo, a to mě víc oslepovalo než pomáhalo, abych si mohl prohlédnout okolí.

Lampa byla prakticky k ničemu, a já přemýšlel, jestli bych ji neměl zhasnout. Ale pak jsem ji přece jen nechal rozsvícenou, v naději, že v lese nebude až tak velká mlha.

To jsem se mýlil. Čím víc jsem se přibližoval ke stromům, tím méně jsem viděl. Bílá mračna se po mně natahovala jako strašidelné ruce a oblečení jsem měl záhy nasáklé vlhkem.

Rytmičné šumění holých stromů a temných borovic zesílilo. S mechanickou monotónností těžkého hodinového kyvadla nebo obrovského bušícího srdce zvuk přicházel a odcházel. Cítil jsem, jak mi navzdory zimě stékají po zádech kapičky potu.

Znovu a znovu stejně nepřírozený zvuk v naprosté tmě. Mísil se s bušením mého vlastního srdce, chvílemi synchronně s ním, ale pak počal zaostávat.

Bezděky jsem se zastavil, zvedl jsem lampu výš nad mlhu, držící se při zemi, obklopující mě až po pupek, a pokoušel jsem se proniknout pohledem tančící, bílou vrstvou. Ale nic tu nebylo.

Každopádně nic hmatatelného.

A přece jsem měl pocit, jako by tu na mě ve tmě číhalo cosi příšerného. Dech se mi zrychloval a ruka držící lampu se třásla. V duchu jsem se ptal, co tu vlastně hledávám.

Byla to skutečně Priscylla, jež mě volala? Nebo to byla nějaká jiná, temná síla, která jí jen využila, aby mě nalákala do

pasti?

Ale to nedávalo smysl. Pokoušel jsem se soustředit, ale vždycky, když už jsem měl pocit, že ji mám, ztratila se mi myšlenka v proudy překypujících pocitů.

Těžce jsem oddechoval, zavřel jsem oči a pokoušel jsem se strhnout z myšlení závoj, který mi už několik dní otravoval vědomí. Co to bylo, co číhalo v mém nitru, připraveno vyrazit ven a násilím tyranizovat mé okolí?

Proč ten náhlý odpor k Howardovi a Rowlfovi a ten pocit, že se od nich musím odtrhnout?

Mé dotírající otázky nenacházely odpověď, třebaže jsem tušil, že nechybí mnoho, aby prolomily práh chápání. Pod mým vědomým myšlením číhalo jakési hluboké, skryté vědění, ke kterému jsem se nemohl propracovat - ještě ne.

A přesto jsem se o to pokusil. Ze všech sil jsem se soustředil. Tupá bolest mi bušila ve spáncích a měl jsem pocit, že mi musí puknout hlava - ale nepukla.

Chtěl jsem a musel jsem mít konečně jasno. A cítil jsem, že se mi to daří. Na povrch mého vědomí něco vystupovalo, neurčitá myšlenka, bylo třeba po ní jen sáhnout, musel jsem ji jen sledovat, abych všechno pochopil.

Mělo to něco společného s Andarou, mým otcem, ale taky s Priscyllou a se mnou samým a bylo to...

Nic.

Znovu se přetřhla nit, porozumění, které bylo už téměř na dosah, mi opět uniklo.

Zhluboka jsem se nadechl a pokusil jsem se zbavit se strachu, který jsem měl z toho, co ve mně číhalo. Bylo to nesmyslné a nebezpečné pouštět se do takové metafyzické hry myšlenek. Pokoušel jsem se násilím se vzepřít tlaku, který jako by mi chtěl rozervat hlavu.

Náhle tu byla přímo k nahmatání vzpomínka na Priscyllu, na nebezpečí, ve kterém jsme se oba nacházeli a které jsme museli ovládnout, abychom se znovu shledali, dávala mi potřebnou sílu, abych setřásl slabost a otevřel oči.

Mlha mě ovíjela s marnivou zlomyslností, natahovala po mně tenké, nitkovité ruce, které se mě pokoušely uchvátit jako chapadla nestvůry.

Navzdory vlhku jsem cítil, jak mi vyschlo v krku. Několikrát jsem se zhluboka nadechl a pomalu jsem zamířil ke kraji lesa. Ať už v něm na mě čekalo cokoli, nebudu mít klid, dokud tam nebudu.

Naprosto jasně jsem cítil, že jakýkoli pokus o útěk nemá smysl.

Pod nohama mi šustilo vlhké listí. Neviděl jsem ho, ale i přes těžké holínky jsem cítil pružný pokryv, rozprostírající se po zemi jako gigantická síť.

Mlha během posledních pár minut vystoupila ještě výš, ale nyní jako by počala ustupovat. Valila se z obou stran, pomalu, ale s cílevědomostí samostatně přemýšlející bytosti.

Světlo mé lampy dopadalo na úzkou pěšinku, která se přede mnou otvírala, aby se pak zase ztrácela kdesi ve tmě a splývala s černým lesem. Zatímco se na samotné pěšině pohybovalo jen pár mlžných cářů, stromy z obou stran zmizely za hustým, bílým závojem.

Pohlédl jsem vzhůru. I obloha byla nyní zakrytá mlhou. Jen stezka byla volná, úzký tunel, vinoucí se skrze mlhu a vedoucí přímo k něčemu, co na mě čekalo. Bylo to jako výzva; ba víc: byl to rozkaz, kterému nemělo smysl se vzpírat.

Déle jsem už neváhal. Na Priscyllu jsem v tu chvíli už téměř nemyslel, třebaže právě myšlenka na ni mě poháněla.

Namísto toho jsem se plně soustředil na okolí, pokoušel jsem se okrajovým viděním udržovat pod kontrolou oba okraje lesa současně, aniž bych se však nechal svést z cesty, což se mi samozřejmě nepodařilo.

Nervy jsem měl napnuté k prasknutí. Zvuky okolí byly tlumeny vlhkým, tisícem drobných kapiček nasyceným vzduchem, ale aniž bych cokoli slyšel, přesto jsem cítil, že na mě něco číhá. Něco neviditelného, zlého.

A potom jsem to uviděl.

Mohutný, temný stín, který bych na dálku považoval za strom, kdyby nestál uprostřed cesty. Světlo mé lampy ani zdaleka nestačilo k tomu, abych rozeznal jednotlivosti. Poznal jsem jen, že to Něco je obrovské.

Dost velké na to, aby to mohl být shoggote.

Prudce jsem se zastavil. Srdce mi nyní bušilo až v krku, na chvíli jsem musel bojovat s pokušením otočit se a utíkat pryč. Ze všech sil jsem přemáhal strach, zíral nestvůře vstříc a koncentroval se na nadcházející srážku.

Útok přišel bez předchozího varování. Něco se vyřítilo proti mně, oblak temně zahuštěných výparů, smradlavý dech předvěké bestie.

Zvedl jsem paže, příliš pozdě a příliš pomalu, než abych zachytil úder, který mě zasáhl soustředěnou silou strašlivého hněvu, až jsem se zapotácel. Lampa opsala divoký oblouk, vytrhla se mi z ruky, vytvořila v mlze zmatený vzorek a s třeskem dopadla na zem. Z karbidu se zakouřilo, oslepující světelné prsty se po mě natáhly a vzápětí se kolem mne rozhostila úplná tma.

Zůstal jsem stát jako zkamenělý. To neznámé, co mě obklopi jako zuřící příboj, nebylo hmotné, jak jsem se zpočátku domníval.

Kolem stezky se roztančili skřeti a čarodějnice jako ze zlého snu, vystupovali z mlhy a zahrnovali mě posměchem. Nevypadali tělesně a přece jakýmsi strašlivým způsobem reálně, jako příšery z nějakého obrazu, které se tajemným způsobem probudily k životu, vystoupily z rámu a naháněly nic netušícímu divákovi svým náhlým oživením hrůzu. Malí, bizarní chlapíci se špičatými čepičkami na rohatých hlavách na mě dotírali, jiné čarodějnické bytosti je odstrkovaly stranou, až příliš skutečné, než aby to mohly být pouhé výplody fantazie. To nebyly přeludy, vytvářené mlhou, to byla strašlivá, ochromující skutečnost.

Jakási podivná bytost, napůl krysa, napůl žena, ukázala dravčím ukazovákem na mě a zkřivila tvář v odporou grimasu. Krysí čenich, lstivá, zákeřná očka a štíhlé dívčí tělo, které se od kolen měnilo v krysu o velikosti člověka, to vše tvořilo

naprosto odpudivou směs. Couval jsem krok za krokem, aniž bych od té kreatury dokázal odtrhnout pohled. Vlhké výrůstky mlhy mi ovíjely nohy, plížily se mi po těle vzhůru a dusily mé myšlení. Pocítil jsem v sobě takřka panický strach, ale část mého ducha zůstávala nedotčena tou hrůzou a pozorovala probíhající proměnu krysí ženy se zvědavostí přímo vědeckou.

Její tělo se pomalu potahovalo hustou, štetinatou srstí, zatímco prsty se proměňovaly v drápy. Bytosti, které kolem ní tančily, byli už jen samí skřeti, výplody čisté fantazie.

Nevšímal jsem si jich. Zíral jsem upřeně jen na krysí ženu. V jejím pohledu byla chladná, zvířecí odhodlanost, ale ještě něco jiného. Něco známého, něco, co jsem viděl v tom zrcadle než prasklo a ještě předtím v Lyssiných očích, v očích oné čarodějnice, která dočasně získala moc nad Priscyllou.

Mlha mi doléhala na myšlenky jako dusivá přikrývka, ale to nebylo ono, co mě ohrožovalo, nýbrž tohle... tohle stvoření, které na mě upřeně zíralo. Téměř mi to připadalo, jako by mlha můj duch chránila, jako by zadržovala šílenství, snažící se proniknout do mého myšlení. Byl to samozřejmě nesmysl. Stejně šílený jako vše, co jsem se domníval vidět. Nic než halucinace, děsivé mlžné fantazie...

Ohavnou stvůrou projela zachvění. Celá se zkroutila, zlomila se v kolenou, pak se znovu zkroutila, vyrazila ze sebe ostré zasyčení a s námahou se napřímila, jakoby s obrovskými bolestmi.

Mlha se bleskurychle rozptýlila kolem krysího těla, kolem těla, na kterém až nebylo naprosto nic lidského.

Ale ta tvář!

Byla to tvář Lyssy - Priscilly, čarodějnice, která mě už jednou skoro uchvátila do své moci! Vykřikl jsem.

Se zvednutými pažáty se kreatura pohnula směrem ke mně. V jejích spárech se zalesklo cosi kovového, co se naprosto nehodilo ke zvířecímu tělu. Třebaže jsem sotva vnímal, vycítil jsem instinktivně nebezpečí.

Vrhl jsem se stranou. Strašlivá exploze rozervala tmu. Hřmění mi zadunělo v uších, až jsem se zapotácel. Klopýtl jsem o nějaký kořen a těžce jsem spadl na zem.

Rázem byla mlha všude kolem mě, zalila mě jako vlna a zdusila můj výkřik. Kašlal jsem a zoufale jsem lapal po vzduchu.

Mlha mi pronikala do hrdla a ochromovala je. Tohle nebyla žádná obyčejná mlha; měl jsem pocit jako bych polykal sirup bez chuti. V tu strašnou chvíli jsem si myslel, že se zadusím, ale pak jsem náhle pocítil, jak mě něco trhnutím zvedá na nohy a jak mnou třesou silné paže.

"Vzpamatujte se, člověče," poručil mi hrubý hlas.

Mužský hlas!

S námahou jsem zvedl oči.

Krysí žena byla pryč, rozplynula se jako iluze a hejno strašidelných postav vzala s sebou. Namísto ní tu stál obrovský chlap, skoro o hlavu vyšší než já. Čekal jsem všechno možné, tu nejděsivější pekelnou tlamu, chapadla pravěké obludy, ale tohle ne...

"Seane!" zachroptěl jsem.

Můj hlas v sobě měl sotva něco lidského. Vzduch, který jsem ze sebe vyrazil se mísil s oblakem mlhy.

Beze slova jsem zíral do obličeje muže, kterého jsem naposledy viděl v Durnessu.

A ze kterého se vyklubala reinkarnace mého mrtvého otce Rodericka Andary!

Pri měla za sebou nádherný den, dnes si směla v doprovodu paní Sundayové udělat procházku po rozlehlé zahradě. Sluneční paprsky ji lechtaly na kůži a ona s lítostí myslela na to, že brzy bude zase zima. Radost ze slunečního dne jí nekalil ani doktor Baltimore, který jí dnes kupodivu dal pokoj.

Když nyní sestupovala po pravidelných schodech z leštěného kamene, měly její kroky v sobě opět cosi z té staré síly, a myšlenky, které ji mučily během posledních měsíců, ustoupily do pozadí.

Doktor Baltimore byl špatný člověk, který jí chtěl za každou cenu namluvit, že je nemocná. A přitom právě on byl nemocný a potřeboval by pomoc, v tom se všichni shodovali. Držel je tu jako vězně, a jen kdo dohlédl na temné dno jeho duše, mohl tušit, proč to dělá.

Pri mu nic neudělala, ani nikomu jinému nic neudělala. Bylo zlé a podlé, že ji tu přesto držel. Venku na ni čekal veliký svět a ona si přísahala, že ho nenechá čekat věčně.

Přijde den kdy tato pevnost padne. Acorn, Santer a ona sama vytvářeli mocnou, soustředěnou sílu, kterou nedokáže překonat ani doktor Baltimore.

Usmála se při pomyšlení, co by ten dobrý doktor asi řekl, kdyby věděl, kam ona teď právě jde. Celý dům spal a pacientům samozřejmě nebylo dovoleno, aby v noci konali tajná shromáždění. Navíc ještě takováhle shromáždění, jaká pořádají oni.

Jakže to nazývá Acorn? Mělo to něco společného se mší. Ano, správně, černá mše, to je ono. Úpěnlivě prosili síly zla o podporu, aby jim pomohly proti doktorově počínání.

Pri došla až na konec schodiště a opatrně tápala temným klenutým sklepením dál. Nesměli tu svítit, jestli nechtěli být nápadní. Z personálu nikdo nevěděl o tomto starém sklepení, anebo pokud věděli, vyhýbali se mu. Naštěstí pro členy Černého svazku, jak Acorn nazval jejich malou skupinku.

Byl to strašný pedant a vždycky musel mít pro všechno nějaké názvy. A byl trochu děsivý, ale po pravdě musela Pri přiznat, že bez něho by nikdy nedospěla tak daleko.

Byla vzdálena už jen pár metrů od odbočky vedoucí k jejich tajnému shromáždění, když vtom byla náhle nečekaně přepadena záchvatem závratí.

V tu chvíli ztratila docela orientaci a zaplavila ji vlna nevolnosti. Těžce oddechovala a snažila se najít oporu na drsné

zdi chodby. Před očima se jí roztančily ohnivé kruhy. Dýchala přerývaně, chvíli se nemohla nadechnout vůbec, pak se ale pomalu uklidnila. Zdálo se jí, jako by před sebou zahlédla muže s klikatým bílým pramenem vlasů a s děsivým výrazem v očích. Muže, který ji chtěl zničit.

"Ne," zasípal a natáhla před sebe ruce na obranu. Ten muž se přibližoval - cítila to, den ode dne byl blíž - a nedá si pokoj, dokud ji nezničí! Něco na něm jí připadalo známé a blízké, ale současně také nelitostné, co Pri děsilo.

Měla pocit, jako by se kolem ní stahoval kruh. Musí pryč odtud, než bude pozdě, než se ten cizí a přece tak důvěrně blízký muž bude moci spojit s doktorem Baltimorem. Ze všech sil, které byla schopna zmobilizovat, potlačila v sobě pocit závratí. Věděla, co bude následovat, bodavá bolest hlavy, která ji trýznila především v prvních měsících jejího zdejšího pobytu, avšak v tu chvíli jí připadala bolest snesitelnější než strašné vidiny, ta tvář, která ji chtěla přivést k šílenství...

Tak zlé to už dávno nebylo. Za spánky jí bušila strašlivá bolest. Byla stěží schopna rozumné myšlenky, ale zatnula zuby a ze všech sil postupovala vpřed, krok za krokem.

Někde něco zašramotilo, vzápětí kolem proběhlo jedno z těch ošklivých stvoření, která sídlila v hloubi sklepa. Krysa. Navzdory všudepřítomné tmě se jí zdálo, jako by v jejích očích zahlédla zlomyslné jiskřičky. Krysa před ní na okamžik znehybněla, jen krátce, ale přesto dostatečně dlouho, aby přitáhla její pohled.

Pri zasténala. Měla pocit, jako by vdechla jakési žhavé páry, a náhle zase před sebou viděla toho muže, muže který se ji vydal zničit a kterého ona musí předstihnout. Natáhla ruce před sebe, ucítila, jak jí pažemi projelo bolestivé bodnutí, a pak bylo najednou po všem.

Před ní stál Acorn. Jeho úzký, hluboce zbrázděný obličej se tvářil znepokojeně. V pravici držel planoucí svíci a za ním padal úzký pás světla pootevřenými dveřmi, vedoucími do svatyně.

"Není ti dobře, Pri?" zeptal se.

Pri zavrtěla hlavou. "Už... už je to dobré," řekla tiše. "To... nic nebylo. Jen záchvat."

Acorn chápavě přikývl a vzal ji za ruku. Jeho nestárnoucí oči zůstaly stejně bezvýrazné, ale čelo vypadalo zbrázděněji než jindy.

"Křičela jsi, Pri," řekl. "Tak hlasitě, jako bys přímo chtěla na nás upozornit doktora."

"To... je mi líto," zašeptala Pri.

Bolest hlavy polevila, ale stále se ještě cítila slabá a zubožená. Bez odporu se nechala od Acorna odvést těch pár metrů do svatyně.

"Říkala jsi nějaké jméno," řekl Acorn jakoby mimochodem, když zavřel dveře a dovedl Pri na její místo.

"Jaké jméno?"

Acorn se mírně usmál. "Pokud jsem se nepřeslechl, tak jsi křičela Roberte. Několikrát."

"Robert," opakovala Pri zamyšleně.

To jméno v ní vyvolávalo vzdálenou ozvěnu, ale přesto ho nedokázala zařadit. Byla si jistá, že se v jejím životě nějaký Robert vyskytoval, ale kdy a kde?

Věděla málo o životě, který vedla, než se dostala doktorovi do rukou.

"To bylo vše?" zeptala se. "Nebo jsem říkala ještě něco jiného?"

Acorn zavrtěl hlavou. "Tak jako tak jsi neříkala nic. Křičela jsi."

Pri mávla nad jeho odpovědi rukou. "Stejně to není důležité," pravila. "Musíme zlomit zakletí, které nás tu drží v zajetí, nic ostatního není důležité. Kde je Santer?"

Acorn pokrčil rameny. V prostém šedém obleku, který měl na sobě, by ho člověk na první pohled mohl považovat za obchodního cestujícího. Ale jen na první pohled.

V očích mu planul fanatický oheň, svědčící o příšerné síle a nepoddajnosti. Trvalo dlouho, než si Pri získala jeho důvěru. Až dosud toho nezalitovala. Ale ještě nesplnili úkol, který si sami předurčili.

"Přijde hned," řekl Acorn lhostejně.

Odsunul židli trochu dozadu. Zvířil se prach, kdesi se cosi mihlo. Snad pavouk, prchající před nezvyklým světlem, nebo krysa...

Pri se pokoušela nemyslet na to. Zázitek v chodbě, záchvat a nepříjemné setkání s krysou ji vzaly víc, než si chtěla přiznat.

"Už je taky na čase, aby přišel," řekla příkře.

Acorn si ji změřil překvapeným pohledem. "Ale vždyť přece víš, že ještě musel vyřídit nějakou maličkost," řekl vyčítavě. "Buď ráda, že se k tomu uvolil. My oba bychom toho nebyli schopni..."

"K čemu?" Pri se cítila unaveně a zmláceně a vůbec neměla chuť strávit tu celou noc. "O čem to vlastně mluvíš?"

Acorn přimhouřil oči. Pohled zpod jeho polozavřených víček připomínal hada.

"Víš snad, co je dnes za den?"

Pri chvíli přemýšlela. "Pátek? Ne...? Čtvrtek, je to tak?"

Acorn se prudce zvedl a začal přecházet sem, tam. Zvuk jeho kroků se odrážel od stěn. Došel až k protější stěně, na chvíli se zastavil, vrhl dlouhý zamyšlený pohled na osamělou ženskou postavu u velkého kulatého stolu a znovu se vrátil zpět.

Pri si ho už dál nevšímal. Acorn nebyl vždycky plně při smyslech, třebaže se celkově choval naprosto rozumně. A ve srovnání se Santersem se dal považovat téměř za normálního. Ale právě jen téměř.

Vzdychla si. Nezbyvalo jí nic jiného, než s oběma těmi šílenci spolupracovat na stejné věci. Konečně měli stejný cíl, všichni chtěli pryč odtud, a to co možná nejrychleji.

Tušila, že Acornovi se honí hlavou velice podobné myšlenky. Přitom věděla příliš dobře, že právě on se považuje za hlavu jejich malé skupinky. Pořád jí vyčítal její stále se proměňující temperament nebo její výpadky paměti. Ale i když

zapomněla, co je dnes za den, nemusel jí tu hrát takové divadlo.

"Opravdu si, Pri, nevzpomínáš, nebo to je zase jeden z těch tvých divných žertů?"

Vhlase se mu ozývala němá výhrůžka.

"Opravdu si nevzpomínám," řekla Pri pevně. Zamračila se na něho.

"Pokud tedy vůbec je něco, na co bych si mohla vzpomenout," dodala jízlivě.

Acorn jí neodpověděl. Těžké kroky prozrazovaly, že sem někdo přichází.

"Kdo je to?" zeptala se Pri ostře.

"SanTERS," odpověděl Acorn podrážděně. "Zdá se, že to dokázal."

Chtěl se vydat ke dveřím, ale Pri vyskočila a zadržela ho za rukáv jeho žaketu. "To přece není SanTERS. Ten by přece nedupal na schodech jako splašený vůl."

"Pusť mě," sykl Acorn a odstrčil jí ruku stranou. "Musím mu pomoci."

"S čím pomoci?"

Acorn neodpověděl. Vzal se stolu svíci a vyběhl s ní ven.

Pri, pokud nechtěla zůstat ve tmě sama, nezbývalo nic jiného, než se vydat za ním. Cítila v sobě neurčité vzrušení, které jako by nějak souviselo s oněmi hmotnými zvuky, ale nedokázala si vzpomenout na nic konkrétního.

Neklidné světlo Acornovy svíce dokázalo chodbu osvětlit jen velice nedokonale. Ostrý průvan plamínek rozechvíval a každou chvíli hrozil, že ho zhasí úplně. Acorn zakryl knot rukou a světlo se uklidnilo, bylo sice nyní zčásti zastíněno, ale přesto ještě dost jasné, aby se v něm daly rozeznat obrysy postavy, která se k nim blížila.

Byl to SanTERS.

Jeho mladistvý obličej byl zkřivený, na čele mu perlil pot. Ale to nebylo to, co Pri přimrazilo na místo.

Vlekl cosi s sebou. Cosi o velikosti peřiny, ale muselo to být mnohem těžší. Něco, co mělo ruce svázané za zády, roubík v ústech a strachem vytřeštěné oči.

Člověka. Ženu!

"Odkud mě znáte?" zeptal se obr drsně.

Jeho ruce mi bolestivě stiskly nadloktí. Zatřásl se mnou jako s nějakou hračkou a pak mě odstrčil od sebe.

"Mluvte, pane. Pokud vás nenapadne žádné rozumné vysvětlení, budu se muset domnívat, že jste mě špehoval."

Odpotácel jsem se pár kroků dozadu, s námahou jsem se zachytil kmene stromu, abych udržel rovnováhu, a změřil jsem si ho vzteklým pohledem.

"A co vy tady děláte?" zeptal jsem se vztekle. Ukázal jsem na revolver v jeho ruce. "Stíháte vždycky dřív, než víte, s kým máte co dělat?"

Sean sraští čelo. Zjevně nebyl zvyklý, aby se s ním mluvilo takhle.

"Nejprve mi odpovězte vy na moji otázku," řekl, ale jeho hlas už nezněl tak sebejistě.

Připadalo mi to jako celá věčnost, co jsem viděl Seana naposledy, třebaže ve skutečnosti to nebylo víc než pár měsíců.

Jeho slova mi prozrazovala, že on si na naše setkání vůbec nepamatuje. Ale dost možná, to vůbec nebyl on, s kým jsem mluvil v Durnessu.

Dodnes mi bylo neznámo, jak můj otec získal vládu nad jeho tělem - nebo duchem - aby se mnou mohl navázat kontakt.

Nebylo to poprvé, co vstoupil do těla někoho druhého, nicméně tato epizoda se Seanem byla obzvlášť pozoruhodná.

Bylo to nepochopitelné stát nyní proti muži, kterého se domnívám dobře znát, a přece je mi naprosto cizí...

Ale toto nebyl ani pravý okamžik ani pravé místo na podobné myšlenky. Víze té krysy ženy sice zmizela, ale v mlze, která se stále ještě převalovala z obou stran stezky, na nás mohlo číhat ještě mnohé další překvapení.

"Čekám odpověď," zavrčel Sean.

Ústí revolveru se pohnulo téměř neznatelně o něco nahoru.

"Dejte tu věc pryč," řekl jsem. "Nebo si vážně myslíte, že jsem vás chtěl napadnout?"

Sean stiskl rty a neochotně revolver sklonil. "Vy snad ne. Ale..."

"Ale co?" zeptal jsem se rychle.

"Ach, to nic." Chvilí váhal, než pokračoval. "Tamto..." Pokrčil rameny. "Nejprve jsem myslel, že je to medvěd. Takové velké hovado, ale na medvěda příliš tenké, a taky srst to mělo jinou. Musel jste to taky vidět. Běželo to přímo na vás." Nedůvěřivě jsem sebou trhl. Tak to tedy bylo víc než pouhý přelud, víc než produkt mé podrážděné fantazie.

"Proboha," zašeptal jsem. "Vy jste to tedy taky viděl?"

Sean přikývl a já náhle pochopil, proč střílel.

"Co to bylo?" zeptal se. "Ještě nikdy jsem nic takového neviděl."

"Já taky ne," odpověděl jsem po pravdě. "Ale když už se mě ptáte: odložme náš rozhovor raději na jindy. Kdo ví, co všechno se ještě může ukrývat v té mlze."

Sean přikývl, pomalu a váhavě. "A vy nevíte, co to bylo?" zeptal se nedůvěřivě.

Pokrčil rameny. "Co já vím? V takové bramboračce se nedá mnoho rozeznat. Možná to byl medvěd, možná taky ne."

Sean našťavaně zavrtil hlavou. "Vy víte víc, než chcete přiznat," tvrdil. "A teď se z toho šikovně snažíte vykroutit, abyste mi nemusel říct, odkud mě znáte. Ale nechme toho. Alespoň prozatím. Kam vlastně máte namířeno?"

"Na procházku," řekl jsem rychle. "Jsem tu cizí a trochu jsem zabloudil."

Sean nad mými slovy jen rozzlobeně mávl rukou.

"Nedělejte si ze mě blázný," vyjel na mě. "V tuto dobu a při takovém počasí se vydat na procházku, navíc někam, kde

to neznáte, to je přece šílenství. Tak hloupý nejste. A já zase nejsem tak hloupý, abych vám tu povídačku věřil!" Pokrčil jsem rameny. "Jak myslíte. A co vy tady vlastně hledáte?"

Sean se na mě na okamžik našťavaně zamračil, ale pak roztáhl tvář v široký úsměv. Tušil jsem, že má pro svoji noční procházku právě tak málo přesvědčivé vysvětlení jako já.

"Oukej, nechme to být. Jak jste sám správně řekl, tohle není to pravé místo na diskuse. Kromě toho mám ještě něco na práci. Nemám nic proti tomu, když mě doprovodíte až na konec této lesní pěšiny, ale pak se naše cesty rozdělí."

Zhluboka jsem se nadechl. "Platí," řekl jsem.

Bylo mi jasné, že setkání se Seanem nemůže být náhoda, že za tím vězí něco, co ještě nedokážu prohlédnout. Něco, co souvisí s mým mrtvým otcem.

Ale Andara mi přece při našem posledním setkání oznámil, že se hned tak brzy neuvidíme! Byl to nyní skutečný Sean, jenž tu přede mnou stál, nebo to byl zase můj otec, který hraje svoji hru a navzdory své smrti už mnohokrát stál při mně?

Chtěl jsem znovu vyrazit na cestu, ale Sean mě pevně chytil za rukáv. "Ne, tudy ne," řekl. "Na druhou stranu."

Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, je mi líto. Dům mého přítele se nachází na druhé straně lesa."

"Na druhé straně je příliš široký pojem," poznamenal Sean. "Záleží na tom, z které strany se na věc díváme. Jak se jmenuje váš přítel?"

"Baltim..."

Zarazil jsem se a stiskl rty. Ani jsem se nemusel dívat Seanovi do obličeje, abych věděl, že mě doběhl jako malého, hloupého kluka. Stiskl mi paži ještě víc a ústa sevřel v tenkou rýhu.

"Baltimore?" zeptal se.

Neochotně jsem přikývl, ačkoli bych si v tu chvíli nejraději sán nafackoval.

"Jaká pozoruhodná náhoda," řekl Sean číhavě. "Tak vy chcete jít právě k Baltimorovi a právě dnes v noci..."

Odmklčel se a zamýšleně zíral do mlhy.

"Kdyby vám nevadilo pustit mě..., vydralo se mi z úst. Měl jsem pocit, jako bych měl ruku ve svěráku, a ten se utahoval stále víc a víc.

Sean mě skutečně pustil. Zdálo se, že došel k závěru, že ať už si myslí o náhodnosti našeho setkání cokoli, zřejmě ve mně nemusí vidět nepřítele. Ale musel jsem se mít na pozoru. Věděl jsem, jaká síla v tom obroví dřímá.

"Když znáte Baltimora tak dobře, pak vám jistě nebude na obtíž, představit mě," řekl jakoby nic.

"Tak dobře se s ním zase neznám," řekl jsem vyhýbavě. "Kromě toho si sotva dokážu představit, že by touhle dobou ještě přijímal návštěvy."

"Však on mě přijme," pravil Sean. "Na to se můžete spolehnout."

"A kterým směrem půjdeme?" zeptal jsem se.

"To si určete vy. Vy přece musíte vědět, kde váš přítel bydlí."

Váhavě jsem přikývl a ukázal směrem, odkud předtím přišla ta krysí žena. "Tudy," zamumlal jsem.

Pri překvapeně zamrkala, zvedla si ruku před ústa a zírala střídavě na spoutanou ženu a na Acorna, který beze slova přistoupil k Santersovi, aby mu pomohl. Nic nechápala, třebaže se bezpochyby musela podílet na přípravách tohoto činu, před několika dny nebo týdny, před nějakým časem, který ležel tak daleko...

Pomalou, docela pomalou pátrala ve vzpomínkách, vysílala tykadla do svého vědomí, pátrala po nějakém zlomku informace, vyhrabávala i věci, které by ze všeho nejraději nechala navěky pohřbené v hlubinách zapomnění.

"Jdete pozdě," těžce vydechl Santers. Bylo na něm vidět obrovské tělesné vypětí. Musel tu ženu s sebou vláčet celou cestu od jejího pokoje až do sklepa. Sám. "Aspoň u schodů jste na mě mohli čekat," dodal vyčítavě.

Acorn hodil pohledem po Pri a rozzlobeně na ni kývl. "Vezmi tu svíčku. Nebo chceš Santersovi raději pomoci ty!"

Pri se zoufalým mlčením zavrtěla hlavou. Zatímco brala do ruky svíci a ustupovala mužům z cesty, všimla si, jak oči zajaté ženy se k ní upínají, jako by prosily o pomoc.

Jak to můžeš dovolit, jako by říkaly. Byly hrozně velké, zářivě modré a obrovské. Jak to jen můžeš dovolit, když jsme ještě dnes spolu strávily tak pěkný den v zahradě. Vždyť přece víš, že sama nesouhlasím se vším, co doktor dělá.

Nedovol to, proboha, nedovol to!

Pri se s mrazením v zádech odvrátila. Nesnesla ten pohled.

"Pri!" vyjel na ni Acorn.

Chytil ženu za nohy a spolu se Santersem ženu zvedli. Santers v tuto chvíli už nepředstavoval žádnou velkou pomoc.

Tak jako tak nebyl nejsilnější, navíc teď, když už nebyl sám a napětí povolilo, byl sotva ještě co k čemu.

"Pri! Kam to svítíš? Vždyť vůbec nic nevidím!"

Pri sebou trhla, jako by dostala úder. Nedokázala se sice přimět pohlédnout na paní Sundayovou, nicméně přece jen poslušně zvedla svíci o něco výš a natáhla ruku před sebe.

"Sakra, ať mi nespálíš vlasy!" zasyčel Acorn. "Co je to s tebou?"

Pri stáhla svíci zase o něco zpátky k sobě a křečovitě polkla. Celá ta situace v sobě měla cosi děsivého.

Acorn a Santers dovedli paní Sundayovou do svatyně a bezohledně ji položili vedle kulatého stolu. Pri zůstala stát mezi dveřmi a zděšeně zírala na bezmocný balík.

Santers unaveně dopadl na židli a ovinul si paže kolem těla. Trásl se chladem a únavou.

"Probůh, to bylo o fous," zamumlal. "Skoro to nevyšlo."

"Doktor?" zeptal se Acorn. Dřepal si vedle ošetřovatelky. Co má asi za lubem? pomyslela si Pri zděšeně. Rukama

zkontroloval pouta, vyzkoušel roubík a nakonec přikývl. Působil naprosto věčným dojmem, jako lékař, když vyšetřuje těžce nemocného.

"Ne doktor," odpověděl SanTERS. "Henesey, ten nafoukaný sluha. Když jsem byl s ní hotov, podíval jsem se do chodby, abych se přesvědčil, jestli je vzduch čistý."

"No a?" Acorn vzhledl vzhůru k mladíkovi a pak se zase narovnal.

"Viděl mě. Stál prakticky u dveří. To si můžeš pomyslet, jak ten mizera vyvalil oči, když jsem vyšel ze dveří pokoje paní Sundayové." SanTERS si otřel pot z čela a zhluboka se nadechl. "Když na to pomyslím, ještě teď je mi z toho zle."

"Snad jsi ho nenechal utéct?" zeptal se Acorn znepokojeně.

SanTERS se ušklíbl. "Vypadám na to? Až ho budou hledat, najdou ho v posteli paní Sundayové. S nožem v břichu. V duchu se ptám, co asi na to řekne doktor."

Acorn si dovilil nepatrný úsměv. "Velmi dobře. Jen doufám, že nikdo ten tvůj... no... transport nepozoroval."

SanTERS zavrtěl hlavou. Jeho pohled padl na Pri a znejistěl.

"Co je to s tebou?" zeptal se. "Najednou jsi tak zbledla."

"Celý večer je už nějaká divná," řekl Acorn rychle. "Nestarej se o ni. Však nás nezklame."

Pohled, jakým si změnil Pri, vypadal rozpačitě a nejistě, jako by ona měla být poslední velkou neznámou ve hře, kterou sama neznala.

"V čem vás nezklamu?" zeptala se Pri.

Její hlas zněl ochraptěle a cize, a třebaže odpověď na svoji otázku už dávno znala, cítila, jak v ní narůstá panika. Vůbec nechtěla vědět, co po ní žádají, a nechtěla ani vědět, jestli bude k tomuto kroku svolná.

Acorn jako by poznal, na co myslí, strnul na strašlivě dlouhý okamžik v mírném předklonu. Pak konečně zamířil ke stolu, rychle a odhodlaně si přitáhl židli a sedl si.

"Je čas," řekl tiše. "Vykonej oběť, Lyso!"

Spěchali jsme. Stezka po celé své délce zůstala bez mlhy, ale hustá mračna kolem nás sotva dovolovala pohled na oblohu. Ztratil jsem jakékoli povědomí o čase a připadalo mi to, jako bychom šli průsekem, který byl v mlze vytvořen jen pro nás.

Nemohl jsem se zbavit podezření, že běžíme rovnou do pastí. Všechno vypadalo až příliš připraveně, příliš uměle, než aby to mohla být náhoda. Ale i kdybychom běželi rovnou do záhuby, teď už jsem nemohl couvnout. Neznámá síla mě poháněla dál, a já tušil, že tak jako tak musím dojít ke střetnutí.

Konečně se řady stromů roztoupily, stezka se rozšířila a přešla v rozbahněnou polní cestu. Mlha, ležící na polích, se před námi roztupovala a otvírala pohled na širokou cestu, sypanou šterkem.

"To je ono?" zeptal se Sean tiše.

Přikývl jsem. Třebaže jsem tu ještě nikdy nebyl, věděl jsem, že jsem u cíle. Téměř tělesně jsem cítil Priscyllinu přítomnost. Byla zde, v tomto domě, k němuž vedla ona vyštěrkovaná cesta.

A byla v nebezpečí. Každým vláknem svého těla jsem cítil nebezpečí, ve kterém se nacházela. Narůstal ve mně strach, strach, že přijdu pozdě. Těžce jsem lapal po dechu a pokoušel jsem se překonat malátnost, která se zmocňovala mého těla.

"Není vám dobře?" zeptal se Sean.

"Ale ne, kdepak," vymáčkl jsme ze sebe stěží. "Už je to zase dobré."

Znovu jsem se dal do pohybu, s námahou, se ztěžklýma nohama a roztřesenýma rukama.

Už po pár metrech ústila polní cesta do příjezdu k domu. Šterk mi skřípal pod nohama a mlha, která nás stále ještě obklopovala, téměř okamžitě ustoupila.

S úlevou jsem si oddechl. Teprve nyní jsem cítil, jak těžce se mi v té mlze dýchalo.

Příjezd končil u masivní železné brány, zapuštěné do zdi, přesahující nám přes hlavu. Zastavil jsem se a pohlédl na Seana.

"A co teď?" zeptal jsem se. "Jak se dostaneme dovnitř? V tuto dobu nám nikdo neotevře."

Někde v dálce vykřikl sýček, první zvuk, který nebyl ztlumený mlhou. Zahledl jsem se upřeně proti nebi. Hvězdy netečně blikaly na obzoru, jediný mráček, ani cár mlhy nám už nebránil ve výhledu.

"Kam se poděla ta mlha?" zeptal se Sean. "Přece se nemohla jen tak náhle rozplynout."

"V tuto chvíli je to otázka spíš akademická," odpověděl jsem.

Zíral jsem mimo Seana na okraj lesa a s námahou jsem potlačoval třas, který zachvátil celé mé tělo. Chvilí jsem měl pocit, jako bych zahlédl štihlý stín krysy ženy, ale pak také on znovu zmizel ve skrytu stromů.

"Nějak bychom se měli pokusit dostat dovnitř," naléhal jsem.

Sean zkusil zalomcovat mříží. "Solidní práce," zamručel uznale.

Vytáhl něco z kapsy kazajky a chvíli cosi kutil se zámkem. V tu chvíli mi vůbec nepřišlo na mysl zeptat se, jak ho napadlo vloupat se dovnitř. Chtěl jsem být co možná nejrychleji u Priscilly.

A taky co nejrychleji nechat za sebou stíny, číhající na nás na kraji lesa.

"Mohl jsi na něho dávat lepší pozor," řekl Howard tiše.

V jeho hlase byla starost, ale taky jakási rezignace a únava, které děsily dokonce i jeho samotného. Věděl, že námahu,

kteř byl vystaven během posledních měsíců, nemůže stupňovat do nekonečna. Ale nezbyvalo mu nic jiného, než prozatím dávat dál pozor na toho mladíka.

Robert Craven ještě zdaleka nedosáhl onoho bodu, kdy by se mohl ujmout plně dědictví svého otce. Snad byl příliš mladý. Dokud se choval jako zamilovaný školák, uváděl nejen sebe, nýbrž i jejich společný úkol do nebezpečí. Přitom se zdálo, jako by věřil, že ani Howard, ani Rowlf nevědí, po čem tu pátrá.

Právě zde. Kdyby nebyla situace tak vážná, byl by tím Howard dokonce pobaven. Robert byl všechno možné, jen ne hloupý, ale dokonce i ti nejchytřejší se častokrát chovají jako děti, když jsou zamilovaní.

Konečně Howard přece sám zařídil, aby byla Priscylla umístěna k Baltimorovi. To mohla být sotva náhoda, že Robert tak cílevědomě zamířil právě sem.

"Mrzí mě to," zamumlal Rowlf. "Myslel jsem, že šel na záchod."

"Co?" Howard chvíli nechápavě zíral na svého obrovského sluhu, než si vzpomněl na výtku, kterou mu před chvílí učinil.

Hluk, který kolem nich vládl, nepůsobil právě uklidňujícím způsobem. Většina mužů už odešla, ale u vedlejšího stolu stále ještě seděli tři opilci, kteří křečovitě svírali své sklenice a nechávali se obsluhovat nabručeným Fleneltonem.

"No dobrá, Rowlfě. Taky jsem na to mohl myslet. Ten mladík je teď momentálně schopen všeho." Vzdychl si, chvíli mlčel a pak pokračoval víc sám pro sebe než pro Rowlfa:

"Musím se ptát, jestli jsme neudělali chybu. Měli jsme v naprostém klidu zajet k Baltimorovi a tam na něho počkat. Dalo se přece předpokládat, že má namířeno za Priscyllou."

Rowlf přikývl a založil si ruce na prsou. Víčka měl napůl přimhouřená a v obličeji měl napůl slabomyslný výraz. Každý náhodný pozorovatel by ho mohl považovat za naprosto tupého blbce, ale jeho na odiv stavěná hloupost, nebyla nic než skvělý herecký výkon.

"Pudem za ním?" zeptal se.

"Nemáme na vybranou," řekl Howard se zkrabaceným čelem. "Ale nijak se mi nezamlouvá pomyšlení, že bych se teď měl trmácet někde ve tmě. Zvlášť ne v této mlze."

"To je zlé, tahle mlha," ozval se za ním nějaký hlas.

Howard se otočil, pomalu, jako by byl natolik unaven, že by mu každý pohyb činil potíže. Jeho pohled zaznamenal obličej muže, který stál za ním u zdi. Jistě vyslechl jejich rozhovor.

Otázkou zůstávalo, kolik z něho taky pochopil. V mužově pohledu se zračila ostražitost, která rozhodně neměla nic společného s jeho třemi sousedy, kteří opilí a téměř bez sebe seděli dál u stolu.

Howard ho poznal. Byl to tentýž muž, který předtím stál u zadního vchodu, když on a Rowlf vzali "ztečí" lokál. Už předtím si ho všiml. Jelikož se nepodílel na všeobecné mele, jako jediný si zachoval chladnou hlavu a přispěl k rychlému vyjasnění záležitosti.

"Posaďte se k nám, pane," vyzval ho Howard se stěží zachovávaným klidem. "Stejně se zdá, že jsme jediní, kdo snesou nějaké to pivo."

S úsměvem ukázal k sousednímu stolu. Jeden ze tří ochmelků mezitím už za svojí sklenicí klesl a nyní se snažil svým hlasitým chrápáním přehlušit rozhovor zbývajících dvou kamarádů.

Cizinec přikývl, krátce se usmál, potom si přitáhl židli a posadil se. Opřel se a vytáhl krabičku se šňupacím tabákem. "Abych se představil," pokračoval, zatímco si sypal špetku na hřbet ruky. "Jmenuji se Richardson."

"Richardson," zamumlal Howard. "Není to skandinávské jméno?"

"Přesně tak. Můj dědeček pocházel ze Švédska. Chcete-li, pak jsem tedy přistěhovalec druhé generace."

"Aha." Howard sraštil čelo. Richardsonova přítomnost ho znepokojovala víc, než si hodlal připustit. Ten muž se nehodil do Lowgreenu. Právě tak jako on nebo Rowlf. Jenže oni měli pádný důvod být zde.

"Doufám, že jsem vás nevyrušil z rozhovoru," poznamenal Richardson. "Měl jsem pocit, že mluvíte o něčem důležitém." Naklonil se stranou a hlasitě si šňupl. "Na druhou stranu je však možné... Promiňte." Kýchl, vytáhl kapesník a vysmrkal se.

"Na druhou stranu je možné, že bych vám mohl nějak pomoci," řekl, když znovu kapesník pečlivě složil a schoval do kapsy.

"Pomoci nám?" zeptal se Howard nedůvěřivě. Od první chvíle cítil, že Richardson je něco víc, než obyčejný sedlák, avšak ještě nevěděl, co si o něm má myslet. "A v čem?"

"No, ten váš poněkud prudký mladý přítel se odtrhl, a vy se cítíte za něho... řekněme, zodpovědní." Richardson se zaklonil a přátelsky se usmál. "No, nedívejte se na mě hned tak, jako kdybyste mě chtěl otrávit. Myslím to s vámi dobře."

Howard ho chvíli mlčky pozoroval. "Kdo jste?" zeptal se konečně.

Jeho hlas byl studený jako led; veškerá laskavost mu z očí zmizela. Ať už byl Richardson kdokoli, jedno nebyl určitě: obyčejný sedlák, vyhledávající si pouhou záminku k příjemnému poklábosení...

"Patří mi jediný obchod tady v Lowgreenu," odpověděl Richardson laskavě. "Chcete-li, tedy patřím ke zdejší honoraci." Pokrčil rameny. "A to přesto, že zdejší lidé stále ještě nezapomněli, že sem moje rodina přivandrovala ze Švédska teprve před půl stoletím. Asi vás to překvapí, ale jsem tady stále ještě považován za cizáka. Doufám, že mých dětí se to už týkat nebude."

"Cizinci tady asi nejsou zrovna moc oblíbení, co?" vmísil se do hovoru Rowlf.

Richardson si ho krátce změřil pohledem, pak teprve přikývl. "Cizinci to mají v Lowgreenu těžké. Ale v podstatě mě to nepřekvapuje. Podle toho, jak se ti, kdo sem přicházejí, chovají, nemohou místním vyčítat, že proti nim něco mají."

"To byla nárážka na nás?" zeptal se Howard odměřeně.

Richardson pomalu a uvážlivě zavrtěl hlavou a lehce se naklonil dopředu. Úsměv mu zmizel z očí a jeho místo zaujal

ustaraný výraz. "Mluví o lidech, kteří bydlí za lesem. O tom panu Baltimorovi a jeho... no, hostech. Mohu-li vám radit: raději se tady nikomu nezmiňujte, že ho znáte."

Howard tušil, že to je jen výstřel naslepo, ale přesto nedokázal zabránit tomu, aby sebou netrhl. Nebyl na tento pozdní rozhovor s Richardsonem prostě dost připravený. Ten muž věděl víc, než na sobě dal dosud znát. Howard ještě stále nevěděl, kam vlastně míří.

"Co víte o Baltimorovi?" zeptal se.

"Snad něco víc než ostatní," přiznal Richardson. "Sice se nikdy ve vesnici neukazuje, ale jeho personál u mě často nakupuje. A třebaže nejsou příliš hovorní, během let jsem se přece jen tu a tam něco dozvěděl."

"Co jste se dozvěděl?" chtěl vědět Howard.

Richardson pokrčil rameny. "Nic moc. Ale dost, abych věděl, že tam není všechno tak docela normální. Místní sice ví, že ten pan Baltimore tam má zavřené choromyslné z bohatých rodin, ale já si myslím, že to není vše. Za tím vězí ještě něco víc."

"A co, smím-li se ptát?"

Richardson se mírně pousmál. "Přesně to bych se rád dozvěděl já od vás."

"Ale proč?" vmísil se Rowlf. "Na co to chcete vědět?"

"To by ovšem zajímalo také mě," přizvukoval mu Howard. Jeho ledový pohled se zavrtával do Richardsonových očí, jenže ten ani nemrkl. "Přece jen nám něco zamlčujete, pane Richardstone."

"Mohl bych vám vyčíst totéž a u toho by zůstalo," odpověděl Richardson klidně. "Ale mám jiný návrh." Pohlédl na hospodského, který se blížil k jejich stolu. Dva opilci u vedlejšího stolu se mezitím zvedli a pokoušeli se společnými silami zvednout i svého spícího kumpána.

"Udělejte mi tu radost, doprovodte mě coby mí hosté a zbytek nechte na mě."

Hospodský mezitím došel až k nim a nejistě se na ně podíval.

"Je mi líto, panstvo," řekl těžkopádně, "ale teď musím opravdu zavřít. Je už po půlnoci..."

"No dobrá, Fleneltone," přerušil ho Richardson a mávl rukou. "Tak jako tak jsme už chtěli jít. Nabídl jsem panu Howardovi a jeho průvodci, že si je vezmu k sobě. Jeho synovce jsme poslali už napřed. Doufám, že vám tím nezkazím kšeft."

"Ale co." Flenelton se nejistě usklíbl. "Mám jen tři pokoje. Jeden je už zadaný, v druhém leží můj povedený bratránek a vyspává opici a ten třetí je příliš malý pro víc osob, zvláště pak pro tak vzácné panstvo..."

"Ano, ano," přerušil ho znovu Richardson a zvedl se. Pokynul Howardovi. "Pojďme, pane. Flenelton má pravdu. Opravdu už je dost pozdě."

Howard a Rowlf se rovněž zvedli. Howard s tím však nebyl právě spokojen. Rychlý, rutinní způsob, jakým Richardson vysvětlil Robertovo předčasné zmizení, nikterak nepřispěl k jeho uklidnění. V duchu se ptal, jaké překvapení ještě může mít tento obchodník v zásobě. Ale byl si téměř jistý, že to nebude nic příjemného...

Priscylla zůstala stát mezi dveřmi jako zkamenělá. Pokoušela se srovnat si myšlenky a pochopit, co se od ní čeká. Pohledem tékala od svázaného balíku k Acornovi a zpět. Nemohla uvěřit, že se SanTERS skutečně dopustil vraždy, aby se zmocnil paní Sundayové.

A už vůbec ne to, že ona sama by se měla podílet na plánování tohoto činu.

"Zbláznili jste se?" vykoktala. "Co je to za nesmysl? SanTERSi! Hned rozvaž tu ubohou ženu. Vždyť ti přece nic neudělala."

SanTERS se nehýbal. Položil si nohy na stůl a unaveně hleděl na Priscyllu. V jeho bledém obličejí se objevil lehký údiv. Husté pramínky potu mu stékaly po čele a třpytily se v nestálém světle jediné svíce, která stála uprostřed stolu.

"Postarej se o ni, Acorne," řekl těžkopádně. "Ta malá zase neví, co říká."

Acorn přikývl. Oddělil se od stěny a postoupil o krok dopředu. Jeho pohled zasáhl Priscyllu s intenzitou téměř bolestivou. Jejich pohledy se na okamžik střetly, Priscyllou projel jakýsi prudký proud, divže ji neroztrhal.

Priscylla se zděšeně odvrátila a přitiskla si pěsti k čelu. Vědomím jí projela ostrá bolest a na vteřinu byla jako ochromená. Zdálo se jí, jako by zahlédla planoucí ohnivý vír, směs barev a záhadných symbolů, stínových postav a pak...

Vzbouřený dav, který s klacky, řetězy a kameny na ni dotíral, obličejy zkrivené nenávistí, chtivé ruce, které jí rvaly šaty z těla, mihaly se nože a hole, bušily do ní, mrzačily ji...

"Ne," zasípala Priscylla.

Vir ještě narostl, ale ona se mu zdráhala, vzpírala se silám, které se jí chtěly zmocnit. Je silná, musí bojovat, nesmí se vzdát, musí se vzepřít té žhnoucí ohnivě kouli...

A potom, z ničeho nic, bylo po všem.

Zasténala, napůl bolestí, napůl s úlevou. Vzduch se jí dral z plic a zanechával v dýchacích cestách stažený, škrtící pocit. Zapotácela se a musela se přidržet rámu dveří, aby neupadla. Zatímco lačně lapala po dechu, měla pocit, že ji ze všech stran obklopují šlehající plameny. Ale teď už to nebylo víc, než vzdalující se vize, mámení, kterým pronikalo i vědomé myšlení.

"Nemohu... dýchat," vyrazila ze sebe. "Nemůže někdo otevřít okno?"

Acorn se drsně zasmál. "Tady dole nejsou okna, Lyssu," řekl. "Peklu díky."

Lyssa, čarodějnice, pomalu přikývla, jako by si teprve musela uvědomit, kde je. Trýznivé stažení hrdla polevovalo, a tu ucítila, jak jí nový vzduch proudí do plic.

"Jsme ve sklepe, že?" zeptala se.

"Ve sklepe, ovšem. Ve svatyni, abych byl přesný." Acorn si rukou přihladil vlasy a vrhl pohled k paní Sundayové, která musela celou rozmluvu sledovat, aniž by se mohla pohnout.

"Cítím se docela volný, Lyso," oznámil. "Nyní konečně nadešel den, na který jsme tak dlouho čekali."

Lyssa přikývla. V očích jí planul skrytý oheň. "Je čas, abychom to dovedli do konce," řekla chladně. "Budeš mít ještě dost času na to, aby ses cítil svobodně." Její pohled padl na Santerse, jenž mlčky sledoval jejich rozhovor.

"Odvedl jsi dobrou práci, Santerse, ale to není ještě důvod, abys nyní odpočíval." Ukázala na balík, do kterého byla svázána paní Sundayová. "Co je třeba učinit, bude učiněno. Dej se do práce."

Oddělila se od rámu dveří a zamířila ke stolu. Ještě stále se cítila slabá, ale teď už to byla jen čistě tělesná slabost, která nic neznamenal. Síla, která v ní dřímala, odplavila všechno, co pocítovala ještě před pár minutami.

Zdálo se jí doslova směšné, že ještě před chvílí mohla cítit něco jako soucit s paní Sundayovou. O jeden lidský život víc nebo míň, co na tom záleží? Vzpomínala si na ten pocit, ale jako by to byly vzpomínky někoho jiného.

Nyní šlo o to, dokončit, co před dlouhým časem začalo v Jerusalems Lotu. Andara, zrádce, jenž ji a ostatní čaroděje tak bídně opustil, jenž nesl vinu za neštěstí, kterému všichni padli za oběť, byl již odstraněn - ale stále ještě žije jeho syn.

Kletba se ještě nenaplnila.

Usedla na jednu z tvrdých dřevěných židlí a bez pohnutí sledovala, jak Santerse a Acorn zvedli paní Sundayovou, netrpělivým pohybem jí přezvali pouta, vytrhli jí roubík z úst a odvedli ji k široké dřevěné desce, stojící ve stínu u zadní stěny. Nůž v Acornově ruce se hrozivě blýskal, ale ona věděla, že ho zatím ještě nepoužije.

Ještě nenastal pravý čas.

Seanovy schopnosti mě znovu uvedly v úžas. Lehkost, s jakou otevřel zamčenou bránu, příliš nepřispěla k tomu, aby rozptýlila mé podezření. Něco mi na něm nesešlo. Jeho přítomnost v lese, cílevědomost, s jakou mi nabídl svůj doprovod...

Zatímco jsme se přibližovali k domu, neopouštěl mě vtíravý pocit, že sem Sean nepatří. Při tom, co jsem musel udělat, jsem nemohl potřebovat nějakého pochybného průvodce. Musel jsem bezpodmínečně zjistit, co tu Sean vlastně pohledává - nebo co je zač.

Mlha se z velké části rozplynula a nám se otevřel pohled na velký dům, stojící v rozlehlém parku. Netušil jsem, co nás tam čeká, ale cítil jsem, že by bylo lepší, kdybych šel sám. Už jednou jsem se dožil se Seanem překvapení, a nikterak jsem netoužil po dalším.

Sean se pohyboval tiše a obratně jako zloděj. Ve všem jeho konání bylo cosi napjatého, sebevědomého, co mě přimělo pochybovat o tom, že se bez dovolení vplížil na cizí pozemek poprvé. Věděl jsem o tomto muži příliš málo, než abych si dovolil o něm udělat úsudek, ale tušil jsem, že skrývá nějaké temné tajemství.

Něraději bych se ho zeptal přímo. Konečně mám schopnost rozlišit pravdu od lži. Ale s každým krokem, o který jsme se přiblížili k domu, jsem se cítil stále méně schopen zformulovat jasnou myšlenku. Potřeboval jsem vědět, kdo je Sean a přece jsem musel tuto otázku prozatím odsunout.

Nevím, co jsem čekal. Jaksi mě překvapovala velikost domu a jeho stísněná atmosféra. Vysoké zdi, pohlcující světlo, mi připomínaly ponuru soudní budovu, kterou jsem před pár měsíci viděl v Londýně. Dům měl v sobě cosi děsivého.

Priscylla byla zde, to jsem cítil, ale bylo tu... ještě něco jiného. Něco, co se vsouvalo mezi Priscyllu a mě. Nežli jsem však o tom mohl začít uvažovat, dostali jsme se na schodiště, vedoucí ke vchodu do domu.

Při pohledu na něj mě zamrazilo. Před námi se tyčily mocné, železné okované dveře, které mi připadaly jako padací most nějakého středověkého hradu. Vyzařovalo z nich cosi hrozivého. S námahou jsem musel potlačit iracionální představu, že se dveře na nás s rachotem zřítí a vyřítí se z nich proti nám vojsko na koních.

"Myslím, že je na čase, abychom na sebe upozornili," řekl Sean tiše. "Jinak by nás ještě mohli považovat za lupiče."

Pomalů jsem přikývl a pokusil jsem se potlačit nepříjemný pocit, který mě současně obestíral. Sean zjevně stále ještě věřil, že se s panem Baltimorem zná; omyl, který už zanedlouho vyjde najevo. Musel jsem najít nějakou možnost, jak přimět Seana k otevření dveří, aniž bych mu pověděl pravdu.

"Nemá smysl v tuto dobu klepat," řekl jsem. "Tím bychom způsobili ještě větší zmatek, než jiným způsobem."

Sean vypadal na chvíli zmateně. Už jsem se obával, že ztratím jeho důvěru a že na mě přitlačí, ale zdálo se, že do toho nemá chuť. Znovu jsem si musel násilím připomenout, že ten muž vedle mě není tím Seanem, kterého jsem se domníval znát.

"A co navrhuje?" zeptal se.

Myšlenky mi vířily hlavou. Věděl jsem, že musím všechno vsadit na jednu kartu, abych se dostal dál, ale taky jsem měl strach, že nějakou spontánní akcí všechno zkazím.

Sean stál přímo vedle mě a já jsem koutkem oka postřehl, jak se nedůvěřivě ohlédl, jako by se bál, že nás z hloubi zahrady něco sleduje.

Předtím jsem viděl, jak revolver schoval do levé kapsy své kazajky. A hned jsem věděl, že příležitost jako tahle se už nebude opakovat.

Bleskurychle jsem se pohnul, vytrhl jsem revolver ze Seanovy kapsy a přitiskl mu ho proti boku.

"Ani muk," vyrazil jsem ze sebe. "Jinak vám přísahám, že to zmáčknu, Seane."

Sean se napnul. Můj útok přišel příliš nečekaně, než aby mu dopřál čas na obranu. Ale věděl jsem, že toho obra nesmím podceňovat. Dokonce i se zbraní v ruce jsem se necítil nikterak bezpečně. Tušil jsem, že by se se mnou dokázal vypořádat i poté, co bych stiskl spoušť.

Natáhl jsem kohoutek a ustoupil dva kroky nazpět. "A teď otevřete dveře," řekl jsem. Můj hlas zněl drsně a chraplavě, ruka se zbraní se mi třásla. Doufal jsem, že si toho Sean nevšimne. Musel jsem dovnitř, ať to stojí, co to stojí. Priscylla byla někde tam uvnitř. Snad spí, ale snad se také nachází v akutním ohrožení života. Jak také jinak; nezapomněl jsem na její volání o pomoc a tušil jsem, že nesmím ztrácet čas. "Jak si to představujete?" zeptal se Sean. "Chcete mě snad odstřelit, když odmítnu? Nic byste tím nezískal." Tiše se zasmál. "Na to nemáte povahu, člověče. Dejte mi tu zbraň a zapomeňme na celou věc." Udělal krok ke mně a natáhl ruku po zbraní, kterou jsem svíral v prstech. "Ani o krok dál," varoval jsem ho a zvedl jsem revolver ještě o trochu výš. Studený kov jsem cítil v dlani jako cizí těleso, ale nebyl jsem ochoten se vzdát. V jiné situaci bych snad obdivoval Seanovu chladnokrevnost, ale teď jsem myslel jen na to, že mě zbytečně zdržuje. Měl jsem svůj cíl na dosah a tušil jsem, že času je málo. Ten příšerný zážitek v lese mě dovedl k přesvědčení, že nebezpečí, o kterém Priscylla mluvila, je na dosah. Sean na mě zřejmě poznal, že jsem odhodlán k nejhoršímu. Spustil ruku, pomalu, jako by přemýšlel, jak by mě mohl nejlépe přemoci. "Žádné triky," varoval jsem ho, "otevřete ty dveře, potom uvidíme, co dál. Ale myslíte na to, že vám stojím za zády s revolverem." Sean zjevně zaváhal a pak nechtěně přikývl. "Tak dobrá," řekl. "Zkusím to."

SanTERS přimáčkkl paní Sundayovou na dřevěnou lavici a zíral na ni prázdnýma očima. Paní Sundayová ze sebe vyrazila příškrčený zvuk a zvedla ruce na obranu. Ve vytřeštěných očích se jí zračil panický strach a ruce se jí bezmocně třáslly. Nepatřila k tomu typu žen, které už při pohledu na nůž padají do mdlob, ale to, co tady prožila během poslední hodiny, docela zlomilo její odpor. Lyssa téměř čekala, že na ni začne křičet nebo ji zahrne roztrpčenými výčitkami, ale zmýlila se. Strach, který svíral paní Sundayovou, jí zřejmě nedovoloval ani jasné myšlenky, ani normální reakce.

"Nech ji být," poručila Lyssa.

SanTERS sebou trhl a ustoupil o krok zpět.

"Ale musím ji přece připravit," namítl.

"To udělám sama," řekla Lyssa.

Paní Sundayová spustila ruce a zírala na ni.

"Pri," vyrazila ze sebe. Její hlas zněl drsně. "Musíš dojít pro pomoc. Ti dva se zbláznili. Přiveď doktora." Poslední větu vykřikla.

Lyssa strnula. Bylo sice nepravděpodobné, že by ji někdo uslyšel, ale nemohli si dovolit žádné riziko. Kdyby je odhalili dřív, než dokončí oběť, byl by výsledek jejich akce v ohrožení. Kývla na SanTERse a znovu se opřela.

Čekal jen na to. Jediným skokem se ocitl u paní Sundayové a ruku ji přitiskl na ústa.

"A už ani muk," sykl. "Nebo tě hned podříznu."

Paní Sundayová se pokoušela odstrčit jeho ruce, ale proti SanTERsovu pevnému stisku nic nezmohla. Pustil ji teprve, když její odpor ochabl.

"Měli bychom si pospíšet," řekl nervózně a podíval se na Lyssu, která mezitím vstala ze židle. "Kdyby někdo náhodou našel Henneseye..."

"Jak by ho mohl najít," skočil mu Acorn do řeči. "V posteli paní Sundayové ho přece nikdo hledat nebude, nebo ano?" Mečivě se zasmál.

SanTERS vážně zavrtěl hlavou. "To ne," připustil. "Ale přesto..."

Lyssa ho odstrčila stranou a přistoupila k dřevěné lavici, která jim sloužila za obětní oltář. Cítila naléhavost svého úkolu a nic a nikdo ji teď už nemohl od jejího úmyslu odradit.

"Začneme," řekla obřadně. "Jste připraveni, pomocníci Ti-lar-minovi?"

Acorn se připojil k ní a postavil se z jedné strany oltáře, SanTERS z druhé. Chvilí trvalo, než se docela utišili. Jejich tváře vypadaly slavnostně, ale taky napjatě, byla v nich známka hrůzy, protože si nebyli jisti, jestli dorostli silám, které chtěli vyvolat. Dokonce i Acorn, jenž se jindy skrýval za masku lhostejnosti a nadřazenosti, vypadal zjevně nervózně.

Konečně zvedli společně ruce ke gestu prastarého rituálu a přikývli.

"Jsme připraveni," řekli obřadně. Jejich slova se dutě rozléhala místností.

Náhle se vzduch naplnil citelným napětím. Náhle cítili, že už nejsou sami, že se k nim cosi připojilo, nejprve slabá, ale zjevně narůstající síla; jako by se nad nimi pozvolna zatínala neviditelná pěst.

Lyssa přikývla, roztáhla ruce nad oběti a zeptala se: "Jsi připravena, oběti Ti-lar-minova, vyvést nás ze tmy na světlo?" Její hlas jako by náhle už vůbec nepatřil jí, slova plynula ze rtů jakoby sama do sebe. Mezi jejíma rukama se počala šířit opalizující zář, téměř nepostřehnutelné světélko; jako oheň svatého Eliáše.

Paní Sundayová se odsunula až na nejzazší okraj oltáře a přitiskla se ke zdi. V očích se jí míhalo šílenství, ale ještě stále našla v sobě dost sebeovládání, aby zavrtěla hlavou. To, co se tu s ní dělo, bezpochyby značně přesahovalo hranice jejího chápání.

"Pri," řekla úpěnlivě, "nech toho, prosím, hned toho, prosím tě, nech. Neřeknu nic ani doktorovi."

Pohledem visela na Lyssiných očích, ale co v nich četla, zřejmě docela rozmetalo její naději.

"To přece nemůžete udělat, vy bestie," vydechla těžce. Náhle se celé její tělo prudce otřásl. "Přece jsem vám nic neudělala..."

Prudce zmlkla, když SanTERS zvedl nůž. Plamen svíce se zatřásl a vrhl na zeď bizarní mužův stín. Paní Sundayová krátce

pronikavě vykřikla a oběma rukama se chytla za ústa.

Neklidné světlo jí před očima vyčarovávalo něco, co se oddělovalo od pozadí místnosti, něco velikého, mohutného, rohatého a...

"Pane Bože!" zaúpěla paní Sundayová.

"Nebraň se," řekla Lyssa vlídně. "Jsi zasvěcena Ti-lar-minovi a on si pro tebe přijde, aby nám dal svobodu a sílu."

"Dostanu vás odtud!" vykřikla paní Sundayová. "Ale zachraňte mě před tímhle!"

Sean se opět napřímil a pokynul mi.

"Dveře jsou otevřené. A co dál?"

Netrpělivě jsem pohnul revolverem. "Jděte dál. A nedělejte hluk. Byl bych nerad, kdyby nás objevili předčasně."

"Objevili předčasně?" Sean přimhouřil oči. "Co tady vlastně hledáte? Nemáte náhodou spadeno na nějaké drahocennosti, že ne?"

"Nechtě si ty kecy," vyjel jsem na něho. "Myslíte, že bych se pak ještě s vámi otravoval? Kdybych to tu chtěl vyloupit, vybral bych si lepší okamžik."

"A co tedy znamená to naše - ehm - vniknutí v tuto noční hodinu?" zajímal se Sean.

Udělal půl kroku dopředu, a v tu chvíli jsem pochopil, že tím povídáním jen chce rozptýlit mou pozornost. Sean se zjevně nemínil nechat jen tak bez odporu komandovat. Pokud bych si nedával pozor, byl bych za chvíli bez revolveru. "Nevím, co s vámi," procedil jsem skrz zuby. Mrzelo mě, že ztrácím čas vykládáním; na druhou stranu jsem zase nemohl nechat Seana tady jen tak stát a dál jít sám. Dokud jsem nevěděl, co je zač, musel jsem se mít před ním na pozoru, jako by to byl samotný ďábel.

"Jedním vás mohu každopádně ujistit," dodal jsem, když zase posunul pravou nohu o kousek dopředu, "jestli uděláte ještě jeden nesprávný pohyb, zapomenu na veškeré ohledy. Dokonce i kdyby se na mě pak měl sběhnout celý dům, nasolím to do vás. Jak by se vám líbila kulka v koleně?"

Sean se prudce zastavil. Z výrazu jeho obličeje jsem mohl usoudit, že si je vědom, že nehrozím naplano. Sice jsem si sám nebyl jistý, jestli bych zbraň použil, ale o to teď nešlo.

"Než půjdeme dál, rád bych se od vás dozvěděl jednu maličkost," řekl jsem tiše. "Kdo jste a co tu hledáte?"

"Myslel jsem, že máte naspěch," odpověděl vyhýbavě Sean.

"Ovšem," zabručel jsem a namířil mu hlaveň revolveru na hlavu. "Proto bych vám radil, abyste na mé otázky odpověděl bez velkých okolků."

Sean pokrčil rameny. "Předpokládám sice, že vám neřeknu nic nového, když už znáte mé jméno, ale prosím. Celé mé jméno zní Sean Moore a jsem členem zvláštního oddělení policie Jejího Veličenstva."

"Scotland Yard?" vyklouzlo mi.

"Přesně tak," přikývl Sean. "Ohrožujete úředníka Jejího Veličenstva. Nechcete mi teď konečně vrátit zbraň?"

Rychle jsem zavrtěl hlavou. Má schopnost rozeznat lež od pravdy mě ani tentokrát nezklamala. Věděl jsem, že Sean říká pravdu, ale ani to ještě nestačilo, abych mu docela uvěřil.

"Co tady hledáte?" zeptal jsem se zhurta.

"To je dlouhá historie," tvrdil Sean.

"Tak ji zkrátte."

"No dobrá," Sean si suše odkašlal a pak teprve pokračoval. "Hledám muže jménem SanTERS. Jeho rodina si o něho dělá velké starosti."

"A vy věříte, že je zde?"

"Ovšem," odpověděl Sean stručně.

Také tentokrát říkal pravdu, ale najednou jsem měl pocit, že mi něco jiného, něco velmi důležitého, zamlčel. A věděl jsem, že se na svůj cit mohu spolehnout.

"Řekněte mi o tom víc," vyzval jsem ho.

"Jak chcete," řekl Sean. "I když už toho moc na povídám není. Jeden obchodník z Lowgreenu je už delší dobu podezřelý, že se podílel na zmizení několika osob. Jmenuje se Richardson. Znáte ho?"

Neušel mi číhavý tón v jeho hlase, ale jen jsem netrpělivě zavrtěl hlavou. "Dál."

"Dál už nic. Šel jsem po stopě a tak jsem teď tady."

Zavrtěl jsem hlavou. Sean sice mluvil pravdu, ale nebyla to pravda celá, to jsem cítil naprosto zřetelně. "To ještě není vše," poznamenal jsem.

Sean netrpělivě mávl rukou. "Samozřejmě, že ne. Ale kdybych vám to měl líčit dopodrobna, stáli bychom tady až do rána."

Musel jsem mu dát za pravdu. Ale jen nerad. Kdyby nebylo Priscilly, nikdy bych se nedal odbýt tak lehce.

"Pak jsme tedy na stejné lodi," řekl jsem pomalu. Nebyl jsem si jistý, jestli je mé tvrzení skutečně pravdivé, ale v tuto chvíli jsem neměl jinou možnost, jak Seana získat na svoji stranu.

"Jsem tu z velice podobných důvodů," pokračoval jsem. "Také já někoho hledám a věřím, že ho právě zde drží proti jeho vůli."

"Ach tak?" zeptal se Sean. "Koho hledáte a jak jste vlastně přišel na to, že by měl být tady?"

Takovou otázku mohl položit jedině policista. Krátce jsem přemýšlel, jestli mu mám odpovědět, ale jakýsi nejistý pocit mě od toho odradil.

"Není čas," řekl jsem krátce. "Konečně musíme ještě vyřídit pár věcí, než se rozejdeme. Pojdme."

Sean pokrčil rameny, beze slova se otočil a strčil do dveří. S tlumeným zaskřípěním se otevřely. Schoval jsem revolver a vešel za ním. Doufal jsem jen, že není chybou Seanovi důvěřovat.

"Tady tudy," řekl Richardson. "A pospěšte si."

Howard přikývl a mlčky ho následoval. Necítil se sice z toho, že by měl do Baltimorova sídla vniknout tajnou chodbou, právě nejlépe, ale Richardson ho ujišťoval, že to je nejrychlejší a nejbezpečnější cesta.

Dlouhý pochod Howarda unavil víc, než si hodlal připustit. Také Rowlf už nevypadal právě nejsvěžeji. Popáleniny, které utrpěl v Durnessu, by byly pro muže méně robustního než Rowlf smrtelné. Třebaže se během posledních týdnů velmi šetřil, nebyl ještě úplně zotavený.

Howard za sebou zavřel dveře a rozhlédl se v neklidném světle pochodně, kterou Richardson zapálil. Před nimi se táhla dlouhá chodba, vysekaná do kamene, vedoucí strmě nahoru. Na zaprášené podlaze nebylo vidět žádné stopy, které by dokazovaly, že je tato chodba používána pravidelně.

"A tudy se dostaneme přímo k Baltimorovi?" zeptal se pochybovačně.

Richardson jen přikývl. "Měli bychom si pospíšet," řekl nervózně. "Ten tunel byl vystavěn ještě za křížácké výpravy krále Richarda. Moc bych jeho konstrukci nevěřil."

"Já bych nevěřil spoustě věcí," zavrčel Rowlf.

Richardson se otočil k němu. "Máte na mysli mě?" zeptal se příkře.

Rowlf pokrčil rameny.

"Přece jsem vám vysvětlil, proč musíme použít tajnou chodbu," pokračoval, aniž by dal Rowlfovi příležitost odpovědět.

"Kdybychom se objevili u hlavního vchodu, předčasně bychom varovali Roberta. Nemůžeme si dovolit nic riskovat."

"Pokud je vůbec tady," zamumlal Howard.

"Pochybujete snad o tom?" zeptal se Richardson.

Howard zavrtěl hlavou. "Ne, pane. Konečně všechno to, co jste nám vyprávěl, se přesně kryje s našimi domněnkami."

"Pak tedy můžeme jít dál," pravil Richardson rozladěně.

Vypadal podrážděně a netrpělivě, veškerá laskavost ho přešla. Howard mu to nemohl zazlívát. Konečně nebyl to nikterak povzbuzující pocit muset použít staletou chodbu, jež navíc nebyla ničím vyztužená.

Holou skálou se táhly četné praskliny a pravděpodobně bylo jen otázkou času, než se to všechno zhroutí. Čím dál šli, tím se Howard cítil nepříjemněji. Kdyby věděl předem, v jakém stavu tajná chodba je, asi by si dvakrát rozmyslel jít právě touto cestou.

Ale tušil, že teď už není cesty zpátky. I tak měli víc štěstí než rozumu, že narazili právě na Richardsona, který už po léta úzce s Baltimorem spolupracoval. Patřil ke skupině odhodlaných mužů a žen, kteří se věnovali boji proti mocnostem temnot.

Aby se co možná nejvíc snížilo jejich společné riziko, používali zpravidla falešná jména. Richardson byl dosud Howardovi znám jen pod jménem Winter, přitom Howard vůbec netušil, že Winter - Richardson žije v bezprostřední blízkosti Baltimora.

Richardson se zastavil a pochodní ukázal dopředu. "Teď už jsme pod domem," zašeptal. "Tuto část sklepení známe jen já a Baltimore. "Kdysi zde byl rozlehlý komplex..."

Náhle se prudce zarazil, naklonil hlavu na stranu a udělal opatrně další krok. Howard chtěl něco říci, ale Richardson ho posunkem umlčel.

"Slyšel jste to taky?" zeptal se tiše. Ve tváři se mu zračila obava. "Znělo to... jako nějaký výkřik."

Howard zavrtěl hlavou. Jakkoli se snažil, neslyšel nic. Přesto se cítil všelijak, jen ne ve vlastní kůži. Těsnost chodby a její tísnivá atmosféra, ještě podpořená nedostatečným světlem pochodně, mu drásala nervy. Ani nepotřeboval něco slyšet, aby byl nervózní.

"To nebyl jenom jeden výkřik," řekl Rowlf. "Těch bylo víc."

Richardson přikývl. "Tedy přece," zamumlal. Otočil se k Rowlfovi a pochybovačně se na něho podíval. "A teď? Slyšíte ještě něco?"

Rowlf zvedl ruku a zavřel oči. Jeho široký obličej byl naprosto bez výrazu, takže by na něho Howard nejraději vyjel, aby se dozvěděl, co se tu vlastně děje. Ale obával se, že by někdo mohl zaslechnout jeho.

A bylo otázkou, kdo je ten někdo.

Ten výkřik věstil nebezpečí. Pokud znal tuto chodbu Richardson, tak snad i někdo jiný. A nebylo třeba mnoho fantazie, aby si vymaloval, že se tady může skrývat taková sebranka, jaké je líp jít z cesty. Konečně mohla tajná chodba skýtat úkryt celé skupině vrahů a hrdlořezů. Howard si okamžitě vzpomněl na ty zloděje dobytka, o kterých slyšel v hospodě. Zřejmě se jim v tomto kraji přisuzovaly zločiny všeho druhu.

"Teď nějaké rachot," zašeptal Rowlf. "Napřed ten řev a pak rachot."

Richardson přikývl. Podle výrazu jeho obličej se cítil velice nepříjemně. "Kdosi je ve sklepech," zašeptal. Mluvil tak tiše, jako by se obával, že by ho někdo mohl zaslechnout.

"Ale tady by vlastně vůbec nikdo být neměl..." pokračoval.

"A už vůbec ne někdo, kdo křičí," dokončil za něho větu Howard.

Richardson pokrčil rameny. Zdálo se, že dospěl k nějakému závěru.

"Teď se tím nebudeme zabývat," řekl. "Měli bychom napřed co nejrychleji vyhledat Baltimora a povědět mu o Robertovi a tady tom... hluku. Dalšího se ujme on. Jeho personál je velice schopný."

"Souhlasím," řekl Howard.

Chystal se vyrazit dál, ale Richardson ho chytil za rukáv.

"Co... co to je?" vydechl těžce.

Ted' to už zaslechl i Howard. Byl to vysoký, jemný zpěv, který jako by pronikal stěnami a směřoval k nim. Pochodeň vrhala na podlahu a na stěny neklidné stíny. Jako by Howarda ovanul ledový průvan a pak...

Zvuk podobný vzdálenému zakašlání. Těžké tápavé kroky, tlumený rachot.

Howard bezděky ustoupil pár kroků nazpět. Čekal, že se každou chvíli v chodbě před ním něco objeví a vyrazí proti němu, gigantický stín, nebo něco jiného obrovského, zlého, cizího...

Podlaha se jim třásla pod nohama. Muselo to být velice blízko. A blížilo se to k nim.

Richardson vykřikl. Pochodeň v ruce se mu roztrásla. Stál jen pár kroků před Howardem, ale i tak byl ke zdroji hluku blíž než on. A zřejmě i viděl, co se to k nim blíží.

Zapotácel se nazpět. Pochodeň mu vypadla z ruky a udeřila o podlahu. Zasyčelo to, vyrazil proud jisker a pak pochodeň zhasla. Tma se přes ně převalila jako temná vlna.

Howard třesoucími se prsty hledal po kapsách, až vytáhl krabičku zápalek. Každým okamžikem očekával, že se před ním objeví planoucí oči, nebo že po něm sáhne nestvůrný spár.

Ale nestalo se nic.

Škrtl zápalkou, jednou, dvakrát, třikrát, a tu konečně sirná hlavička vzplála. Slabé světýlko ozářilo kus podlahy před ním a Richardsona, jenž se s tváří strnulou hrůzou tiskl ke stěně. V očích měl výraz až neuvěřitelně panického strachu. Z koutku úst mu vytékala slina.

"Co to bylo?" vyjel na něho Howard.

Ale než mohl Richardson odpovědět, zápalka zhasla. Howard polohlasně zaklel a zapálil další sirku.

S pomocí jejího světla našel pochodeň a další sirkou ji zapálil. Rowlf se mezitím zabýval Richardsonem. Obchodníkovi ve tváři nekontrolované škubal jeden sval, v očím měl slzy.

"Co to bylo?" zeptal se Howard znovu.

"Já... já nevím," zasténal Richardson. "Něco... něco... já nevím..."

Křečovitě polkl, odstrčil Rowlfovu ruku a oddělil se od zdi. V jeho pohybech bylo cosi roztržitého a nejistého, jak to Howard už dříve pozoroval na různých lidech, kteří utrpěli šok. To, co Richardson viděl, nemohlo být nic obyčejného. A dost možná to bylo ještě stále nablízku...

"Dopřejte mi ještě minutu," požádal. "Musím... se nejprve vzpamatovat."

"Doufám, že k tomu budeme mít dost času," zamumlal Howard.

Pokoušel se potlačit nervozitu, ale také jemu hrůza ochromovala údy. Ruka s pochodní se viditelně třásla, srdce mu bušilo jak splašené. Doufal jen, že to, co Richardson viděl tváří v tvář, se už neobjeví.

"Musíme... dál," vyrazil ze sebe Richardson. Zřejmě stejně jako Howard cítil, že bude lepší co možná nejrychleji odtud zmizet.

"Co to bylo?" zeptal se Rowlf.

"Nenuťte mě, abych to popisoval," zašeptal Richardson. Rukama si zakryl tvář. "Bože můj."

Howard mlčky přikývl. Tušil, že šok obchodníka skoro připravil o rozum. Snad bude lepší, když pomlčí o tom, co viděl.

Posunkem naznačil Rowlfovi, aby Richardsonovi pomohl a s pochodní v ruce vyrazil dál. Všechny smysly měl maximálně napjaté, ale neslyšel a neviděl nic, co by svědčilo o přítomnosti nějaké obludy.

Došli až k jakési křižovatce. Vpravo vedla další chodba kamsi do hlubin, zatímco vlevo byly dveře. Howard se křečovitě vyhýbal pohledu do temné chodby.

Zacloumal dveřmi, ale ty se ani nepohnuly.

"Co teď?" zeptal se nervózně.

Richardson vytáhl klíč, beze slova ho podal Rowlfovi a s těžkým oddechováním se opřel o stěnu. Tvář měl stále ještě popelavou a křečovitě staženou. Potřeboval nutně odpočinek.

Rowlf strčil klíč do zámku a bez jakékoli námahy s ním otočil. Strčil do dveří a jako první vstoupil do místnosti, nacházející se za nimi. Howard postrčil Richardsona za ním a sám vstoupil jako poslední.

"Zamkni," přikázal Rowlfovi.

Rowlf tak učinil bez nejmenšího zaváhání. Zabouchl dveře a otočil klíčem.

Howard si oddechl. Nemusel se ostatním ani dívat do obličeje, aby věděl, že se jim právě tak jako jemu samotnému ulevilo, že mají tu chodbu konečně za sebou.

Otázkou jen zůstávalo, jestli by ty dveře skutečně dokázaly zadržet to, co Richardson viděl...

Chvilí trvalo, než se Howard soustředil na jejich nové okolí. Místnost, která je obklopovala, byla docela bez oken a vypadala právě tak staře jako chodba, která je sem dovedla. Také zde byla podlaha pokryta prachem. Avšak sotva znatelné stopy prozrazovaly, že sem alespoň občas někdo zavítá...

Vzduch byl nevyvětraný a zkažený, Howard měl pocit, že se nemůže ani pořádně nadechnout. Přidržel pochodeň výš a hledal dveře, kterými by se dostali do domu. Ale až na dveře, kterými do místnosti vstoupili, je jako zdi nedobytné pevnosti obklopovaly jen hladké kamenné stěny.

"Jak dál?" zeptal se nervózně.

Richardson na něho nepřítomně zíral. "Cože?" vyhekl.

Jeho hlas zněl mdle a pohled bezcílně tékal po stěnách, ozářených neklidným světlem.

"Musíme za Baltimorem," vyjel na něho Rowlf.

Chytil obchodníka za ramena a zatřásl s ním. "Človče!" řekl naléhavě. "Seberte se! Musíme dál."

Richardson na něho zíral vyřeštěným pohledem a potom konečně přikývl.

"Máte pravdu," vymáčkl ze sebe.

Jeho pohled ještě chvíli neklidně těkal, ale pak se zase zklidnil. Avšak šok, který utrpěl, ho pořád ještě měl ve své moci.

"Tam vzadu," řekl Richardson a ukázal na protější stěnu. "Vpravo, tam u toho výstupku. Otočte tím kamenem doleva.

Pak... pak se otevřou dveře."

"Tajné dveře?" zeptal se Howard rychle.

Richardson přikývl. Hřbetem ruky si přejel po čele a odvrátil se, jako by mu na ostatním už nezáleželo.

"Rowlfe!" řekl Howard. "Rychle! Otevři ty dveře!"

Rowlf přikývl. Na čele mu perlil pot. Zřejmě i on trpěl nedostatkem kyslíku v místnosti.

Pár kroky se ocitl u výčnělku, na který Richardson ukazoval. Jeho mocné svaly se napjaly, zazněl ostrý zvuk, jako když kov sklouzne po kovu a pak se část zdi propadla dovnitř. Okamžitě dovnitř vnikl chladný, čerstvý vzduch.

"Rychle ven," zamumlal Richardson.

Nejistými, klopýtavými kroky zamířil k otvoru ve stěně, odstrčil Rowlfu stranou a vstoupil do slabě osvětlené chodby, která se nacházela na druhé straně. Než se Howard vydal za ním, ještě se k němu sám otočil.

"Pojďte," vyzval ho. "Dokázali jsme to. Už jsme v domě. Ta chodba vede rovnou k Baltimorově ložnici."

Jeho hlas zněl už zase docela normálně, něco ale Howarda zneklidňovalo. Tušil, že se také Robert nachází v domě.

Možná to má nějakou souvislost s jejich zážitkem v té chodbě. Howard však doufal, že tomu tak nebude.

Ale ať už se zde děje cokoli, nemohlo být náhodou, že je to právě této noci. Howard už dostatečně často zažil, jak se zdánlivě nesmyslné události nakonec poskládaly v přehledný celek.

Ne vždycky však mu byl výsledek po chuti.

Richardsonův hlas ho vytrhl z dalšího hloubání. "Pojďte už. Jinak na sebe ještě upozorníme personál."

Howard a Rowlf se dali do pohybu. Po pár krocích Richardsons dohonili. Vydali se za ním chodbou. To, co Howard považoval za slabé světlo svíčky, se nakonec ukázalo být mdlým měsíčním svitem, jenž padal dovnitř velkým oknem.

Jeho oči si natolik zvykly na tmu, že se snadno orientoval, i když zhasil pochodeň.

Došli až k těžkým dubovým dveřím na druhém konci chodby. Richardson tiše zaklepal a zatlačil do dveří.

"Pojďte," zašeptal.

Šel jako první. Byla tu příliš velká tma, než aby mohli rozeznat víc než pár temných stínů. Podle zvuků jeho kroků mířil k zadní straně pokoje.

Něco tiše cinklo a pak spadlo na zem.

Howard a Rowlf strnuli uprostřed pohybu. Howardovi se zdálo, jako by zaslechl jakýsi šramot, pak se rozsvítila zápalka.

Baltimore seděl vzpřímeně v posteli, s noční čepičkou na hlavě a s překvapeným výrazem v ospalém obličejí. V pravé ruce držel zápalku, která pomalu dohořovala, jako by zapomněl, že s ní chtěl zapálit svíčku.

"Richardsone!" vyrazil ze sebe. "Co, u všech všudy, tady v tuto dobu pohledáváte?"

Potom objevil obě postavy v zadní části pokoje.

"Howarde!"

V tu chvíli sirka zhasla, avšak mezitím se už Rowlf dostal k petrolejové lampě, jež stála na komodě u okna. Nažloutlé světlo zalilo pokoj.

Trvalo pár minut, než Howard Baltimorovi vysvětlil, co má jejich noční vpád znamenat. Když se zmínil o jejich strašidelném zážitku v tajné chodbě, Baltimore očividně zvážněl.

"To se mi nelíbí, Howarde," řekl tiše. "Doufám jenom, že nepřijdeme pozdě."

"Pozdě?" zeptal se Howard. "Jak to myslíš?"

Baltimore pokrčil rameny. Mezitím už vstal z postele a částečně se oblékl.

"Musíme si pospíšet," řekl stroze. "Dám vědět Heneseyovi, svému sluhovi, ať shromáždí personál."

Pár kroky se ocitl u dveří a vyšel na chodbu. Ostatní ho následovali. Nakonec došli až ke dveřím, před kterými se Baltimore zastavil. Několikrát zaklepal, a když se nikdo neozval, prostě je otevřel.

Místnost, do které vstoupil, byla spartánsky zařízená. Kromě komody, jedné židle a postele tu nebylo vůbec nic.

Postel byla netknutá. Buď Henesey ještě vůbec nešel spát, což bylo vzhledem k časně ranní hodině nepravděpodobné, nebo už byl opět vzhůru.

"To se mi nelíbí," zamumlal znovu Baltimore.

Navzdory své šedesátce a nezvyklým okolnostem nevypadal vůbec unaveně nebo ospale. V jeho uzavřené tváři se nezračily žádné city, ale Howard tušil, že je to jen díky jeho absolutnímu sebeovládání.

"Kde jenom může být?" zeptal se Richardson. "Jindy přece bývá tak spolehlivý."

Baltimore přikývl. "Spolehlivost sama," zamumlal duchem nepřítomen.

Obrátil se k Howardovi. "Jak se vůbec mohlo stát, že se Robert dozvěděl, kde jsme Priscyllu ukryli?"

"Není to v tuto chvíli vedlejší?" zeptal se Howard.

"Ne tak docela," tvrdil Baltimore. "Pravděpodobně to bude klíčem k vašemu zážitku v tajném tunelu i k Heneseyově zmizení. Kdybychom..."

Avšak větu už nedokončil.

"Něco tu je," přerušil ho Rowlf.

Zatímco se bavili, rozhlížel se trochu na chodbě. A zjevně něco objevil. Dřepěl pár yardů od ostatních a zkoumavě přejížděl konečky prstů po koberci.

"Vypadá to jako krev," pokračoval.

"Krev?" Howard a ostatní muži se ocitli několika kroky u něho.

Howard měl pocit, že se velice brzy dozví, proč nebyl sluha ve svém pokoji. Doufal jen, že s tím nemá Robert nic společného...

Rowlf se zvedl a přikývl. "Vede to tady k těm dveřím," řekl a ukázal před sebe.

"Pokoj paní Sundayové," řekl Baltimore.

Bez váhání proběhl kolem Rowlf a, otevřel dveře a vrazil do pokoje. Howard za ním. Nejprve si chtěl oddechnout, když uviděl v posteli ležet temný stín. Ale když Baltimore roztáhl závěsy a do místnosti vniklo bledé měsíční světlo, jen s námahou potlačil zděšený výkřik.

V posteli ležel muž. Byl úplně oblečený. Jeho zlomený pohled vyčítavě zíral na vetřelce a z hrudi mu trčel nůž.

K podrobnějšímu ohledání mrtvolky se však nedostali. Z chodby se ozval tlumený výkřik, pak kdesi bouchly dveře.

"Richardsone!" vykřikl Howard.

Otočil se na místě a vyřítel se těsně před Rowlfem na chodbu. Oči mu tékaly po tmavých stěnách, až nakonec Richardsona uviděl.

Obchodník se hluboce nakláněl před zábradlí schodiště a zíral dolů. Podle všeho vypadal, že musí každým okamžikem ztratit rovnováhu.

"Richardsone!" zařval Howard. "Proboha! Dávejte pozor!"

Rowlf se ocitl pár kroky u obchodníka a strhl ho zpátky. Jeho silné paže Richardsona chytily, a třebaže se zuřivě bránil, byl vzápětí otažen do bezpečné vzdálenosti.

"Pusť mě," vztekal se Richardson a pokoušel se vyprostit se z Rowlfova stisku. "To bolí."

"Mohl jste spadnout," zabručel Rowlf. "To jste nás tak musel vystrašit, člověče?"

"Pusť ho," řekl Howard rychle.

Rowlf něco ještě zabručel, pak pokrčil rameny a ustoupil o krok zpátky.

"Viděl jsem je," vyrazil ze sebe Richardson. V očích měl nervózní, uštvany výraz.

"Koho jste viděl?" zeptal se Howard příkře.

"Dva...", zamumlal. "Byli to dva muži."

Opřel se o zeď a zavřel oči. Nervózním pohybem vytáhl kapesník a přejel si s ním přes čelo. Vypadal naprosto vyčerpaně a Howard tušil, že nemá smysl příliš na něho naléhat.

Přesto se o to pokusil.

"Jací muži?" zeptal se.

"Jeden... veliký. Skutečný obr. Toho... toho druhého jsem skoro neviděl..."

Richardson se zarazil a hleděl rovnou na Howarda. Oči měl doširoka rozevřené, jako by neviděl jeho, ale něco úplně jiného.

"Bože můj," zašeptal. "Běželi dolů po schodech. Do sklepa. Tam kde... číhá ta nestvůra..."

Rukama si zakryl tvář. Jeho tělem projelo zachvění.

"Ach, Bože můj," zašeptal ještě jednou.

Howard zamračeně přikývl. Obrátil se na Baltimore, který mezitím došel k nim.

"Myslím, že nám nezbude nic jiného, než se taky vydat do sklepa," řekl stísněně. "A jestli se nemýlím, najdeme Roberta právě tam."

Srdce mi divoce a prudce bušilo. Revolver v ruce mi najednou připadal naprosto směšný, ale přesto jsem ho nechtěl schovat.

"Proč ten blázen tak křičel?" zeptal jsem se. "Myslíte, že nás viděl?"

"Na to můžete vzít jed," zavrčel Sean. Ukázal na vchod do sklepa, který jsme právě nechali za sebou. "Pokud se nepletu, tak velice brzy můžeme čekat návštěvu. Víte, kdo to byl?"

Zavrtěl jsem hlavou. Všechno, co jsem chtěl, byla Priscylla. Cítil jsem každým vláknem svého těla, že je zde, snad dokonce tady dole ve sklepě, ale určitě někde nablízku.

"To byl Richardson," vyrazil ze sebe Sean. "Obchodník, jehož stopa mě dovedla k Baltimorovi. Zvláštní náhoda, že?"

"To je mi docela fuk, jak se ten člověk jmenuje," řekl jsem netrpělivě. "Musíme dál. Cítím... Myslím, že si jsem jist, že ta osoba, kterou hledám, je tady dole."

"Bylo by od vás docela milé, kdybyste mi konečně řekl, koho hledáte. Konečně jsme na jedné lodi."

Zaváhal jsem. Neurčitý pocit mě odrazoval, abych Seanovi jen tak bez ničeho odpověděl na jeho otázku, ale na druhé straně jsem neviděl jediný logický důvod, abych mu Priscyllu nadále zatajoval.

"Hledám jednu mladou ženu," řekl jsem váhavě. "Jmenuje se Priscylla."

"Žena." Sean se ušklíbl. "Potom je mi už všechno jasné. Když se muž jako vy chová takto, pak je za tím buď milion

liber, nebo žena."

"Není to tak, jak si myslíte..."

"Co si myslím, je naprosto druhořadé," skočil mi Sean do řeči. "Teď bychom měli co nejrychleji jít dál. Než se tady objeví Richardson s posilou dalších mužů."

Zamrkal a pokoušel se pohledem proniknout tmou před námi.

"Doufám jen, že tohle není slepá ulička," pokračoval. "Když budeme mít štěstí, bude ze sklepa ještě jeden východ do zahrady."

Už jsem si ho nevšímal. S nataženou levou rukou jsem tápal podél stěny; revolver jsem držel připravený ke střelbě v pravici. Pocit nejistého očekávání ve mně narůstal. Ale moc dobře jsem se při tom tápání ve tmě necítil. Stále jsem nezapomněl na ten zážitek s krysí ženou.

A tady dole byly krysy.

Má předrážděná fantazie mi předváděla drobné ťapající nožičky, přebíhající po chladné podlaze. Byl jsem přesvědčen, že ve tmě vidím maličké pichlavé oči, sledující každý můj pohyb. Cítil jsem, jak mi na čele vyrazil studený pot.

Do zvuku našich kroků se vmísilo ještě něco jiného; jasný zpěvavý tón, příliš slabý, než abych mohl určit, odkud pochází, ale dost hlasitý, abych se na místě zastavil.

"Slyšíte to taky?" zašeptal jsem.

Sean do mě narazil. Odletěl jsem od stěny a chvíli jsem zápasil o rovnováhu. Sean mě chytil za paži a pevně ji sevřel.

"Co to je?" zeptal se.

Pokrčil jsem rameny. A až po pár vteřinách mě napadlo, že v té tmě vlastně Sean nemohl tento můj posunek vidět.

"Nemám ponětí," řekl jsem tiše.

Zvuk mezitím zeslábl a pak docela zmizel. Ať jsem se namáhal jakkoli, neslyšel jsem už nic. Snad jsem se mýlil. Dost možná to nebylo nic jiného než poryv větru, který vnikl do sklepa nějakým otevřeným oknem a rozléhal se v dlouhých sklepních chodbách.

"Pojďme dál," řekl Sean chraplavým hlasem. "Richardson už určitě má namířeno do sklepa. Nemám chuť vysvětlovat mu svoji přítomnost tady."

Dal jsem se znovu do pohybu. Třebaže jsem si byl naprosto jistý, že je Priscylla nablízku, najednou jako by se vnitřní kontakt přetrhl. Už po týdny jsem se cítil být neznámou silou puzen dopředu, a teď, krátce před cílem, to ustalo.

Necítil jsem nic než tupý tlak v hlavě a nervozitu, kterou Seanova přítomnost ještě zvyšovala. Každým krokem ve mně narůstal neklid. Nemohl jsem se zbavit dojmu, že běžím rovnou do pastí.

Seběhlo se to tak rychle, že jsem pochopil až příliš pozdě, že jsem v nebezpečí. Vzdálený hluk, tak tichý, že jsem ho sotva zaslechl, jako by pronikal zdí. Nebylo to tak zcela nepodobné jasnému zpěvu a přece docela jiné, pronikavější a ... mohutnější.

Zpomalil jsem své kroky a chtěl jsem Seana upozornit na ten zvuk, ale vtom..

Najednou to bylo skoro, jako bych zase hleděl do zrcadla.

Před mým vnitřním zrakem se objevila strašlivá postava. Tvář kostlivce se na mě posměšně šklebila, dravčí spáry se po mně natahovaly.

Zaúpěl jsem, zvedl jsem revolver a stiskl spoušť. Tmou zahřměly výstřely. Ohnivé záblesky na okamžik roztrhly naprostou tmu kolem -

- a ozářily něco... něco velkého, obrovského, co jako gigantický pavouk dřepělo přede mnou v chodbě. Na zlomek vteřiny jsem zahlédl tu přízračnou bestii se stejnou zřetelností, s jakou je možno při pořádné bouři zahlédnout během zablýsknutí vzdálený dům.

Chtěl jsem vykřiknout, ale nemohl jsem.

Hlava kance s obrovskými kly...

Znovu a znovu jsem pátil, dokud nebyl zásobník prázdný. A každý záblesk protnul tmou ohnivou čarou a ozářil tu děsivou postavu přede mnou.

Pak to bylo pryč.

V jediné vteřině polevil strašlivý tlak, který mi drtil hlavu. Náhlou únavou jsem se o krok zapotácel dopředu.

Zalila mě vlna úlevy. Měl jsem hořkou pachut' v ústech, kolena se mi třásla, ale jasně jsem cítil, že vize je u konce. Ať už v té chodbě přede mnou číhalo cokoli, bylo to pryč.

Chtěl jsem se obrátit k Seanovi a zeptat se ho, jestli to viděl taky, ale už jsem se k tomu nedostal.

Odradil mě nějaký zvuk vepředu.

Najednou cosi strašně bouchlo, potom vyšlehly jiskry. Rozletěly se jakési dveře. Zalilo mě oslepující světlo. Mezi dveřmi se objevila temná postava, sotva dva, tři kroky ode mě.

Byl jsem příliš zmaten, než abych dokázal reagovat. Nechápatě jsem hleděl na dýku, kterou muž přede mnou držel v rukou. Jeho bledá tvář byla zkřivená děsivým šklebem. V očích mu planulo šílenství.

"SanTERS," vydechl Sean za mými zády.

Muž pohlédl mimo mě. Zdálo se, jako by teprve teď uviděl Seana. Z koutku úst mu vytékala slina.

"Andara," vydechl. Zvedl dýku. Jeho pohyby byly trhavé jako pohyby loutky, přesto však cílevědomé.

Po jednu nekonečnou vteřinu jsem byl ochromen hrůzou. SanTERS byl muž, kvůli kterému sem Sean přišel... Sean!?! Je tento můj společník skutečný Sean, nebo to je Roderick Andara, můj otec?

Zdráhal jsem se věřit v pravdivost SanTERSova výkřiku. Předtím jsem se přece Seana ptal, kdo je, a on mi řekl pravdu.

Kdyby lhal, kdyby se v něm skrýval Andara, pak bych to musel cítit.

Santers udělal krok ke mně. Dýka v jeho ruce se zablýskla. Věděl jsem, že jeho pozornost nepatří mně, a věděl jsem taky, že Priscylla se nachází v místnosti za jeho zády. Jedním skokem jsem proletěl kolem něho... a strnul jsem. U protější stěny stál dřevěný oltář a na něm ležela jakási žena. Nebylo na ní sice vidět známky vnějšího násilí, ale v očích jsem jí četl nevyslovitelnou hrůzu.

Priscylla stála vedle ní. Stejně jako Santers i ona držela v ruce dýku. Výraz jejího obličeje byl strnulý a studený. Špička dýky mířila přímo proti ženinu hrdlu. Když si mě všimla, pomalu se otočila ke mně. Její napůl přimhouřené oči se rozevřely docela a prohlížely si mě s neuvěřitelnou nenávistí a pohrdáním.

"Tak ty jsi také přišel?" zeptala se. "Věříš snad, že můžeš překazit oběť, kterou přinášíme Ti-lar-minovi?"

"Priscyllo," zachroptěl jsem.

Nebyl jsem schopen jediné jasné myšlenky. Očekával jsem, že najdu Priscyllu v nebezpečí. Vůbec bych se nedivil, kdyby na oltáři namísto té neznámé ženy ležela ona. Ale že mě přivítá jako nepřítele...

"Acorne," sykla Priscylla.

S divokou prudkostí otočila hlavu k muži, který stál z druhé strany oltáře. Až dosud jsem mu nevěnoval pozornost. Na první pohled vypadal docela normálně, ale při pečlivější prohlídce vypadal nemocně, třebaže těžko říci čím přesně. Acorn nepotřeboval žádné další příkazy. V mžiku se ze svého místa vymrštil směrem ke mně. V jeho pohybech byla jakási příšerná síla, která naprosto neodpovídala jeho nenápadné tělesné stavbě.

Chvilí trvalo, než jsem pochopil, že má spadeno na mě. Stále jsem ještě držel v ruce naprosto neúčinný revolver s vystřeleným zásobníkem. I kdybych měl s sebou náhradní střelivo, stejně bych neměl čas nabit.

Zoufalým skokem jsem se vrhl stranou. Acorn setrvačností proletěl kolem mě a zakopl. Avšak čas k oddechu mi nebyl přán.

S výkřikem se znovu otočil. Najednou se v jeho ruce něco zablýsklo a ostře mi přejelo po tváři.

Nůž!

Ani jsem si nevšiml, kdy vytáhl zbraň. Ostrá bolest mi ochromila levou půlku obličeje, teplá krev mi stékala po tváři.

Znovu zaútočil. Zuřivými výpady mě zaháněl ke zdi. Měl jsem co dělat, abych se vyhnul ustavičně se pohybující čepeli.

Vůbec mi neposkytl příležitost k protiútoku nebo nějakému jinému obrannému manévru. Instinktivně jsem se pokoušel o obranu, ale Acorn byl skutečný mistr v ovládání své zbraně. Přikrčil jsem se před jeho dalším výpadem a pokusil se uniknout do strany, ale byl rychlejší. Jeho pěst vyletěla a odmrštila mě nazpět.

Sípavě jsem zalapal po dechu. Se stěnou v zádech už nebudu mít ani minimální šanci uniknout rychlému bodnutí nože.

Před očima se mi zavlnil průhledný krvavý závoj. Vzduch mě jako oheň páli v plicích,

"Zabij ho!" vykřikla Priscylla.

To Acorna na okamžik rozptýlilo. Prudce jsem zvedl revolver a udeřil ho pažbou do obličeje. Zapotácel se, zvedl nůž a znovu se vrhl proti mně. Ocel narazila na kámen, vylétly jiskry a čepel vyryla do zdi na prst hlubokou rýhu.

Chytil jsem ho za paži, zkroutil mu ji dozadu a odstrčil ho od sebe. A než se mohl vzpamatoval, poslal jsem ho několika prudkými údery pěstmi k zemi.

Dál jsem se o něho nestaral. Priscylla byla důležitější. Obrátil jsem se, chtěl jsem zamířit k ní...

V jediném děsivém okamžiku se naše pohledy střetly. A jako by se najednou se mnou něco začalo dít...

Místnost kolem mě se roztočila. Zvedl se mi žaludek, paže i nohy jsem měl náhle jako ze železa. Okolí se mi rozplývalo před očima. Udělat jediný krok byla námaha takřka nepřekonatelná. Pulz mi divoce skákal. Krev mi hučela v uších a před očima se mi začaly míhat šedé stíny.

Ale nevzdával jsem se. Nemohl jsem dopustit, aby Priscylla dokončila oběť. Nesměl jsem připustit, aby vyvolala síly, jimž jsme my všichni ještě nedorostli. A nesměl jsem taky připustit, aby zabila nevinnou ženu...

Dýka v jejích rukou se pohnula, jako by procitla k vlastnímu životu. Priscyllino tělo se zachvělo. Na chvilíčku, na docela nepatrný okamžik její soustředění polevilo...

Vycítil jsem svou šanci a neváhal ji využít. Ze všech sil, které mi ještě zůstaly, jsem se vzepřel neviditelným poutům, která mi svírala vědomí.

Bylo to, jako bych se s rozběhem vrhl proti kamenné zdi, abych ji prorazil. Strašlivá síla mě odmrštila nazpět a divže mě nezabila.

Vykřikl jsem. Na chvilí jako by se mi zastavilo srdce. Křečovitá bolest mi projela mozkem, jako by mi ho chtěla vyrvat z hlavy. Hlava mi div nepraskla tím nesnesitelným tlakem.

Vzpíral jsem se tomu ze všech sil, ale bylo to jako unavené poblikávání plamínku svíčky proti běsnícímu lijáku. Síly naprosto nepředstavitelné mě mezi sebou drtily jako dva mlýnské kameny. Skoro se mi zdálo, jako by můj odpor ani nezaznamenaly.

Začal ve mně narůstat ledový vztek; vztek, jaký jsem ještě nikdy předtím nepocítil. Udeřil jsem. A pak znovu a ještě jednou, aniž bych věděl, co to vlastně dělám.

A náhle bylo po všem.

Závoj z bolesti a mdloby, který dosud zakrýval mé vědomí, se roztrhl. Zaplavil mě pocit síly. A já nepolevoval.

Zatlačoval jsem cizí vůli, která mě ochromovala, stále dál.

Chvilí ještě trvalo, než jsem byl znovu schopen věnovat se svému okolí. Měl jsem pocit, jako bych se probouzel ze zlého snu do ještě mnohem strašnější skutečnosti.

Přede mnou stál Sean, právě mezi Priscyllou a mnou. Rukama svíral její hrdlo. Dýka, kterou Priscylla stále ještě držela v ruce, se chvěla nad jeho zády, jako by se do nich měla každou chvíli zabodnout.

"Priscyllo!" vykřikl jsem.

Strach o ni mě vytrhl z ochromení. Byla to sice ona, kdo na mě poštval Acorna, ale věděl jsem, že ona za to nemůže. Ale i kdyby ano - nemohl jsem dovolit, aby ji Sean uškrtil.

Jediným skokem jsem byl u něho. Chytil jsem ho za ramena a snažil se ho od ní odtáhnout.

Pustil Priscyllu a s našťavanou pomalostí se obrátil ke mně. V očích, podlitých krví, měl děsivý výraz. Slova, která jsem mu chtěl křiknout do tváře, mi uvázla v krku. Najednou jsem bezpečně věděl, že to byl právě on, koho se Priscylla celou tu dobu bála. Nebyl to Andara, ale přece s ním měl něco společného.

Sean udeřil bez varování. Zasáhl mě do ramene, až jsem se odpotácel nazpět.

Sean za mnou vyrazil jako rozzuřený medvěd. Tušil jsem, že mohu najít záchranu jen v útěku. Proti jeho obrovské tělesné síle jsem se nemohl postavit. Dokonce jsem mezitím ztratil i revolver.

Vyhnul jsem se jeho čelnímu útoku a uskočil stranou.

"Priscyllo!" vykřikl jsem. "Uteč! Zachraň se..."

Tvrdý úder mě odhodil nazpět. Sean mě chytil za ramena a srazil mě k zemi.

Těžce jsem dopadl na záda. V jediné krátké, strašlivé vteřině jsem zahlédl nad sebou Seanovo obrovské tělo, jakož i vražednou touhu v jeho očích. Zoufale jsem se vrhl stranou, právě v poslední chvíli, abych uhnul před jeho kopnutím.

Jediným skokem jsem se ocitl znovu na nohou. Ale cítil jsem, že v tomto nerovném boji dlouho neobstojím.

Koutkem oka jsem zpozoroval, že Priscylla pořád ještě stojí u oltáře. V jediném strašlivém okamžiku mi blesklo hlavou, že třeba využije mého zápasu se Seanem, aby dokončila oběť. Ani na vteřinu jsem nepochyboval, že tím je myšlena smrt té ubohé ženy, která musela nečinně sledovat veškerý ten zmatek.

Odrazil jsem další Seanovy údery, ale nemohl jsem zabránit tomu, aby se dál po mně nehnal. Jedním zoufalým skokem jsem se vrhl doprava a udeřil jsem ho zboku. Zápěstím mi projela bodavá bolest. Sean se zapotácel, těžce hekl, ale to bylo všechno.

Se zuřivým vrčením se dál hrnul proti mně. Tvrdým úderem pěsti prorazil mé krytí a odmrštil mě dozadu. Druhá rána mě zasáhla do žaludku tak prudce, že mi v tu chvíli celý svět explodoval v jediném přívalu bolesti. Ohnivě závoje se mi roztančily před očima. Zachvátila mě vlna nevolnosti, ale nejhorší byl pocit, že se nemohu nadechnout.

V tu chvíli třeskl místností výstřel. Sean se chytil za prsa, nevěřícně zíral na krev, která se mu řinula mezi prsty a pak se pomalu podlomil v kolenou.

Sípavě jsem se nadechl, přitiskl si ruku na žaludek a obrátil se ke dveřím.

Ve vchodu stál muž, snad šedesátník, v kabátě narychlo přehozeném přes noční košili. V rukou držel loveckou pušku. Z její hlavy ještě stoupal temný kouř.

"Doktor Gray," zachroptěl jsem.

Opatrně jsem poklekl vedle Priscilly a dotkl jsem se její paže. Stále ještě svírala v ruce dýku, ale už se ji nechystala použít. Krátce poté, co doktor Gray vystřelil na zběsilého Seana, se i ona zhroutila. Od té chvíle byla v bezvědomí.

"Vezněte jí tu dýku," řekl muž, kterého jsem až dosud znal pod jménem doktor Gray.

Bylo pro mě překvapením dozvědět se, že je totožný s Baltimorem. Ani se nenamáhal vysvětlit mi, proč při našem prvním setkání použil falešného jména.

Ale nebylo ani třeba. Tušil jsem důvod. Naši nepřátelé jsou mocní a mají mnoho možností, jak klamat. A pokud my, těch pár lidí, kteří jsme zasvěceni do tajemství bílé magie, chceme přežít, musíme být nanejvýš opatrní.

"Udělej, co říká," zamumlal Howard. Byl bledý a unavený, zdálo se, že vůbec nechápal, jak se sem Sean dostal a jakou tu vůbec sehrál úlohu.

Pohládl jsem Priscyllu po ruce. Jako by se pod mým dotekem zachvěla, avšak její obličej byl stále šedý a vpadlý.

"Nedělej si starosti, chlapče," řekl doktor Gray - Baltimore. "Brzy zase přijde k sobě."

Už jsem se ho chtěl zeptat, jak si tím může být tak jistý, ale pak jsem jen mírně přikývl. Opatrně jsem Priscylle rozevřel prsty a vzal jí dýku. Byla teplá, teplejší než Priscyllino tělo, skoro mi to připadalo, jako by mi chtěla vyklouznout z ruky.

Sevřel jsem ji ze všech sil a vstal jsem.

"Hoď ji na zem," řekl doktor Gray netrpělivě.

Pokrčil jsem rameny a udělal jsem, jak říkal. Na místě, kde dýka dopadla na podlahu, vyšlehl krátký, oslnivě jasný záblesk a vzápětí zbraň zmizela.

"To... to přece není možné," uklouzlo mi.

"Právě ty bys už o tom měl něco vědět," řekl doktor Gray chladně. Zamyšleně se zadíval na ženskou postavu u mých nohou.

"Budu se muset o Priscyllu trochu víc starat," pokračoval.

"Ano?" zeptal jsem se. "Tím si vůbec nejsem jistý."

Howard si odkašlal a naléhavě se na mě zadíval. "Mohl bys mi snad vysvětlit, kde se tady vzal Sean?" Pokrčil jsem rameny. "Já bych zase rád věděl, jak to, že jste se tu objevili v pravou chvíli. Ale nechme toho. Co se týče tvé otázky: mám jisté podezření, nic víc. Když jsme se setkali se Seanem poprvé, vyklubal se z něho Andara, že?"

Howard přikývl. Ukázal na Seana. "Ale tohle nebyl Roderick Andara," řekl tiše. "Tvůj otec by se choval jinak."

"To si taky myslím." Chvilí jsem mlčel a pak jsem teprve pokračoval. "Myslím, že Andara Seana využil. Nějak ovlivnil jeho vůli, pravděpodobně už před delším časem. Sean nebyl nic než pouhý nástroj, určený k tomu, aby zabil Priscyllu."

"Ale proč?" zeptal se Howard. "Proč chtěl Priscyllu zabít?"

Chvilí jsem zaváhal, než jsem vyslovil své podezření. "Snad proto, že mi chtěl zabránit v tom, co teď udělám," řekl jsem.

"A co to bude?" zeptal se doktor Gray příkře. V očích se mu zablýskla neskrývaná nedůvěra. Měl jsem pocit, že ten

lišák už dávno tušil, kam mířím.

"Vezmu Priscyllu s sebou do Londýna," řekl jsem odhodlaně. "Nesvěřím ji už nikomu, doktore Grayi. Ani vám, ani Howardovi, ani nikomu jinému. Pokud je na světě někdo, kdo jí může pomoci, pak jsem to já."

... avšak sága o ČARODĚJI pokračuje. Neboť:

Není mrtvo, co věčně spí,
dokud smrt i čas neschvátí...